

TANKAR FRÅN FÖRORTEN

En granskning inifrån av socialt utsatta områden i Sverige

av Petrit Latifi

*Reviderad av Erik Fries och Åke Thunström
Omslag och foto av Nils Åstrand*

Det här är en bok av Petrit Latifi.
Om verket används eller återges skall författaren omnämnas.
Alla referenser i denna publikation finns tillgängliga på nätet.
Allt material i denna bok faller under författarens upphovsrätt.
Det är förbjudet för andra än författaren att ge ut denna bok i kommersiella syften.

Recensioner

“Sverige går sedan ett par decennier mot en mycket mörk framtid, där flera faktorer samverkar. Politikerna framstår som paralyserade och svårt vänsterdominerade media mörkar och ljuger om det mesta.

Ett speciellt problematiskt område är hanteringen av de nära 2 miljoner personer med utomeuropeisk migrantbakgrund som nu finns i landet. Lagstiftningen och regelverken är här skrivna för en annan tidsepok och mycket mindre volymer, av helt andra folkgrupper. Högst några procent är dessutom ”flyktingar” i egentlig mening. Resultatet har för landet blivit kaosartat, med brant ökning av permanentat utanförskap, tilltagande kriminalitet och i slutändan öppet och konkret hat mot ”svennarna”, och vad de står för. Politiker och myndigheter har i någon missriktad naiv välvilja bäddat för den alltmer eländiga situationen. Hur har allt detta gått till?

Petrit Latifi tar i denna medryckande, välskrivna, lättlästa och väl disponerade bok oss in i en för många främmande värld. Skenbart motsägelsefulla faktorer och samband reds ut och förklaras på ett insiktsfullt sätt – inifrån, och mot högst betydelsefulla historiska perspektiv. Boken rekommenderas mycket varmt, och jag hoppas verkligen att dess budskap sprids vidare och inte tystas ned av dagsmedia, som så ofta sker.”

- Peter Stilbs

"Jag tycker att Petrit har skrivit en otroligt intressant historia. Det är så mycket bekräftelser på saker som man har tänkt om invandring, integrering, utanförskapsområden osv. Han är en intelligent och påläst ung man. Tyckte om att ta in hans historia. Han leder läsaren mellan sin personliga upplevelse till kriminella gäng och krigshändelser under modern tid i Europa. Vissa delar är omskakande att ta del av och man blir medveten om sårbarheten i vårt samhälle”.

- Tetta Nolander

”Tankar från förorten” är första boken som inifrån ger en initierad och reflekterande syn i förorten, men också en skakande skildring.

Årets debattbok? Förorten fungerar inte bra. De får ansvariga minsann veta. Boken är en stark vidräkning av den politik som skapat utsatthet och bidragsberoende. Förortsborna kommer inte undan de heller. Svensk kultur sätts i relation till invandrarkulturen, till bådas nackdelar får man säga. Om skola, kvinnoyn, förortssvenska, klanvälde, polis, ekonomi skrivs mycket och initierat. Författaren varnar för ett nytt Jugoslavien i Sverige. Författarens föräldrar kommer från Kosovo. Gillas mångkulturen bland mångkulturen? Boken ger svaret. Man får också veta orsaken till svenskfientlighet och Israelfientlighet. Även USA får sig en rejäl släng av slevan. Boken är full av skarpa formuleringar och tunga påståenden, rena citatboken. Boken får inte stå odebatterad. Det handlar om förorterna och vår grundlagsbefästa mångkultur. Hur ska vi få förorterna på fötterna?”
- Åke Thunström

“Latifi vet vad han talar om när han beskriver livet i förorten. Dessa områden har verkligen blivit utanförskapsområden. Utanför city. Utanför den svenska gemenskapen. Utanför lag och ordning. Visst. Det finns undantag. Men inte så många. När jag läste boken slog min hjärna en baklängesvolt. Plötsligt fick jag förklaringar på varför det hela inte alls var som jag trodde. Innan hade jag frågat mig varför inte dessa nyanlända var tacksamma. Tacksamma för att vi generöst bjuder dem på bostäder och ekonomisk hjälp. Nu förstår jag varför. De känner sig inte välkomna. De flesta vill inte integrera. De är stolta över sin härkomst. Dom vill inte bli som vi, helt enkelt. När ska de som styr vårt land begripa detta? Dessa ”Tankar från förorten” är viktiga kunskaper för alla och envar att ta med sig in i framtiden. Läs den!”
- Nils Åstrand

INNEHÅLL:

Recensioner.....	7
Introduktion	12
Studier, forskning och rapporter om brott, invandring och utanförskap.....	14
Svensk, nordisk och internationell rapportering av brott.....	17
En introduktion till invandrartäta utanförskapsområden och no-go zoner	22
Utanförskapsområdets historia.....	25
Socioekonomiska faktorer och den fysiska miljön.....	28
Kapitel 1:.....	30
Berättelser från förorten.....	30
I förorten skriver ingen arga lappar - en vanlig dag	31
Konstnären på borgen som såg ut över horisonten.....	43
Välkommen till orten.....	47
Kapitel 2:.....	56
Ghettoskolan: sexuella trakasserier, automatkarbiner och fotboll	56
Alla människors lika värde	57
Vissa kvinnor roar man sig med	59
Rinkebysvenska och no-go zoner.....	61
Ghettobrytningar är inte svenskt.....	63
Är det gris?.....	65
Automatkarbiner i skolskåpet, snabba cash och röstraggning.....	67
Zlatan-syndromet.....	69
Kapitel 3:.....	73
Aina, marijuana och det svenska rättsystemet	73
Polisen jagar blattar istället för pedofiler.....	74
Betongverkligheten.....	75
Straffrabatter och semester i svenska fängelser.....	80
Socialt utsatta områdets konsekvenser.....	81
Snitches get stitches.....	84
Kapitel 4:.....	86
Mångkultur, altruism och demografiska förändringar	86
Det finns inte mångkultur i förorten	87
Vänsterns dubbelmoral	88
Mångkultur är dadlar, ajvar och pitabröd	90
Invandrarnas rädsla att bli försvenskade.....	93

Svenskar kan ingenting om krig eller patriotism	95
Jantelagen och socialistisk humanism	98
Sverige är planetens Röda Korset.....	101
Global altruism och statstribalism	104
Statlig svenskfientlighet.....	107
Svenskfientlighet i vardagen.....	108
Vad händer med den infödda befolkningen om 50 år?	110
Kapitel 5:.....	115
Imperialister, antisemitism och bidragspartier	115
Den anglo-amerikanska hegemonins effekter på förorten.....	116
Köttbullar och lingonsylt i Sverige, och hylsor och granater för oss andra.....	117
Svensk vapenexport och avrättningar på TV	120
Socialdemokratins dysfunktionella integrationspolitik	123
Varför röstar invandrare i förorten på Socialdemokraterna?	124
Svenskar är rasister som köper invandrares kebabpizzor	125
Kapitel 6:.....	128
Förortens entreprenörer, Gud och svenskhet.....	128
Förortens småföretagare	129
Gud är viktig.....	130
Anti-rojalism och låga skatter.....	132
Parkeringsfrihet och svartjobb	133
Svenskar snackar kanelbullar och invandrare hämnd.....	135
Klassfrågor, tragedi och nyttjande av systemet	135
Diskriminering och fördomar på arbetsmarknaden	140
Är man svensk om man åker tunnelbana i Stockholm?.....	145
Vänsterns fina rasism och att ta seden dit man kommer.....	147
Kapitel 7:.....	151
Sverige kan bli ett nytt Jugoslavien	151
Jugoslaviens historia.....	152
Jugoslavien under andra världskriget	155
Titoism, partisaner och krypto-nationalism	158
Nepotism, ekonomisk stagnation och krig.....	161
Kan Sverige gå samma öde till mötes?.....	164
Svensk rationalism.....	165

Krigsbrott, trauma och PTSD	167
Krigens effekt på livet i Sverige	170
Mångkultur och global massprivatisering.....	172
Kapitel 8:.....	175
Anti-promiskuitet, klimatrealism och psykisk ohälsa i förorter.....	175
Alla är slampor utom min mamma	176
Klankultur, anti-pride och kognitiv dissonans	177
Förortens rävsax, hedersvåld och etablissemangets svek	180
Klimatalarmism existerar inte i förorten.....	184
Psykisk ohälsa i förorter	187
Funktionsnedsättningar och sjukdomar i utsatta förorter	189
Kapitel 9:.....	190
Hur löser vi utanförskapet?	190
Akademikers och tjänstemäns selektiva terminologi i frågan om utanförskapet ..	192
Varför röstar medelklassen på Socialdemokraterna trots utanförskapets situation?....	194
Förortens invandrare röstar på Socialdemokraternas bidragspolitik	195
Avslut.....	201
Egenmyntade termer	203
Citat.....	204

Introduktion

Jag vill tacka min familj och mina följare på sociala medier för ert stöd. Utan er hade inte denna bok varit möjlig. Jag vill framför allt tacka Åke Thunström, Erik Fries, Nils Åstrand, Jan Sjunnesson, Kim Karnevi, Elsa Widding, Lars Bern, Peter Stilbs, Mikael Willgert, Bianca Muratagic och Lennart Matikainen och Mats Pekkari. Ert stöd genom åren har varit fantastiskt. Jag vill också tacka kanalerna Swebbtv och Exakt24 för möjligheten att få marknadsföra min bok. När jag började skriva för ca fem år sedan var jag långt ifrån den jag är idag. Att skriva var från början terapeutiskt, men utvecklades till en livsstil. Denna bok är en kombination av en biografi och mina skrivna krönikor om utanförskap och det nya Sverige. Under åren utvecklades jag som människa, och vågade ta steget ut i politiken och debatten. Stödet på sociala medier och alternativa medier gav mig modet att våga fortsätta. Det handlade om att våga vara sig själv i konformistiska och oroliga tider som dessa.

Boken handlar i stort om mina tankar om utanförskap, mångkultur och invandring. Under min uppväxt i en mångkulturell förort fick jag se en ny kultur växa fram, som karaktäriserades av kriminalitet och hopplöshet. Eftersom regeringarna i Sverige var först i världen med att ta in över 2 miljoner människor på ca 20 år, följde nu även konsekvenserna. Utanförskap, främlingsfientlighet, enklaver, bilbränder, mord, våldtäkter, gruppvåldtäkter, skjutningar, bombdåd, förnedringsrån, grov misshandel, bidragsfusk, terrordåd, knivmord och så vidare. Mitt val av språk i denna berättelse är öppet, klart och tydligt. Det är inget för den lättkränkte vill jag passa på att säga redan nu.

Sverige var länge ett fantastiskt land för många invandrare som sökte en bra framtid. Sverige tog emot krigsflyktingar från Balkan och gav dem ett hem och en framtid. Tyvärr förstörde man framtidstron genom kravlöshet. Redan på 90-talet, när jag växte upp, började spår av en allvarlig problematik visa sig. Kravlöshet, bidragsberoende, analfabetism och konflikträdsla gjorde förortsborna apatiska och segregerade. Dessvärre tycks inte bilden ha förändrats till det bättre. Stadsdelen Norrby i Borås, där jag växte upp, är idag en segregerad stadsdel.

Under min uppväxt bodde många olika folkslag på Norrby; turkar, greker, jugoslaver, albaner, afrikaner, araber, asiater, och så vidare. Små småningom började många flytta när de blev bättre integrerade, och in kom somaliska familjer.

Norrby är idag en förort med över 30 olika nationaliteter och majoriteten har en skaplig kontakt med det övriga samhället. Vissa av de etniska svenskarna och finländarna som bodde där från början har flyttat, eftersom de kände sig otrygga. Andra stannade kvar och formade indirekta "gated communities". Detta blev starten för ett livslångt utanförskap som har förstört väldigt många liv, både för invandrare och deras barn. Det här är berättelsen om hur jag överlevde utanförskapet och segregationen, genom att bygga mig en borg. Jag var utanför utanförskapet. Det här är min berättelse och mina tankar från förorten.

För att inleda med substans väljer jag att i inledningen presentera fakta, statistik och data. Syftet är att skapa en grund som håller under resten av läsningen. Jag använder primära, sekundära och slutligen tertiära källor blandat med mina egna upplevelser och anekdoter. Sedan härleder jag vissa slutsatser utifrån dessa källor. Syftet är att utmana rådande samhällsnormer och uppfattningar kring sambandet mellan integrationsplikt, kriminalitet, invandring, utanförskapsområden och mångkultur. Utifrån dessa aspekter presenterar jag utmanande hypoteser, teorier och slutsatser med målet att bjuda in till debatt.

Studier, forskning och rapporter om brott, invandring och utanförskap.

1. I förorter finns kriminalitet. Det är ingen nyhet. Men vad säger statistiken? Vad finns det för samband mellan brott, invandring, och segregation? Om man börjar med studien ”Nordiska studier om brottslighet bland personer med utländsk och inhemsk bakgrund” (2005-2019)” från BRÅ¹ kan man dra följande slutsatser:

- Utrikesfödda löper 2.0-2,5 gånger större risk att begå brott jämfört med svenskar.
- Svenskfödda med två utrikesfödda föräldrar löper 2.0 större risk att begå brott än svenskar.
- Invandrare och barn till invandrare är mer benägna till grov brottslighet, så som dödligt våld, rån och stöld.
- Invandrare från närområdet (Norden eller Europa) med högre utbildning begår färre brott totalt sätt.
- I Danmark har överrisken för brott hos invandrare varit konstant sen slutet på 90-talet.
- Förklaringar i studien till detta är bostadssegregation, låg utbildning, och låg sysselsättning.
- Flyktinginvandrare är mer brottsbenägna än anhöriginvandrare.
- Ungdomar med utländsk bakgrund löper ca 40% större risk att återfalla i brottslighet jämfört med infödda svenska kriminella.

2. I rapporten ”Invandring och brottslighet - ett trettioårsperspektiv”² från 2019 av Det Goda Samhället och Patrik Engellau kan man dra följande slutsatser:

- Mellan 1985-1989 stod etniska svenskar för 68% av brottsligheten.
- Idag står endast 42% av etniska svenskar för brott under 2013-2017.

---

¹ BRÅ: ”Nordiska studier om brottslighet bland personer med utländsk och inhemsk bakgrund bakgrund” (2005-2019)

https://www.bra.se/download/18.62c6cfa2166eca5d70eed454/1571297186393/2019_Nordiska_studier_om_brottslighet_bland_personer_med_utlandsk_och_inhemsk_bakgrund.pdf

² Det Goda samhället ”Invandring och brottslighet - ett trettioårsperspektiv” rapport 2019.
<https://detgodasamhalletdotcom.files.wordpress.com/2019/06/rapport-om-invandring-och-brottslighet.pdf>

- Totalt sett har brott i Sverige ökat med 50% under 30 år.
- I absoluta tal begås fler brott idag av utlänningar än av infödda svenskar.
- Papperslösa, eller EU-migranter och turister som begår brott i Sverige har ökat från 3% till 13%.
- Den mest brottsbelastade gruppen i Sverige är barn födda av utlandsfödda föräldrar.
- Mellan 2013-2017 har personer med utländsk härkomst begått 58% av brotten.
- Medborgare med afrikansk härkomst har sedan 2005 löpt större risk att begå brott och trenden har hållit i sig.
- Barn till utlandsfödda föräldrar löper 3,1 gånger så stor risk att begå brott. 2,9 för afrikaner och 2,6 för västra Asien (Iran, Irak, Syrien, Afghanistan).
- Överrisker för personer med utländsk bakgrund som begår mord och dråp hamnar på 72%, rån på 68% och misshandel på 62%.
- En genomsnittlig svensk utsätts 30% mer för brott idag än för 30 år sen.

Enligt studien ”Invandring och brottslighet - en uppdatering för 2000-talet”³ kan man dra följande slutsatser:

- Mellan 2013-2017 ökade brottsligheten hos invandrare från 31% till 58%.
- Risken för mord och dråp ökade från 41% till 72%.
- Inrikes födda med två utrikes födda föräldrar löper 3,1 gånger större risk att begå brott. Risken för utlandsfödda är 1,9.

Enligt studien ”Institutet för Framtidsstudier: våldsbejakande extremism och organiserad brottslighet i Sverige (2018)”⁴ kan följande slutsatser dras:

- I 4 av 5 våldsbejakande extrema miljöer har kriminella utländsk bakgrund.

---

³ Invandring och brottslighet - en uppdatering för 2000-talet
https://static1.squarespace.com/static/5c346714b40b9dce95340dd6/t/5d9b2fbf345cc85067c8869d/1570451394091/G_Adamson_Invandring_och_brottslighet_7okt19.pdf

⁴ Institutet för Framtidsstudier: våldsbejakande extremism och organiserad brottslighet i Sverige (2018)
https://www.iffs.se/media/22498/brott_2018_4.pdf

- I kriminella nätverk har endast 1 av 5 personer svensk härkomst. 80% har utländsk bakgrund.
- Bland fotbollsfirmer, vitmakt-rörelser och autonom vänster har ca 62-78% svensk härkomst.
- Mellan 2011 och 2016 detonerade minst 77 handgranater, varav 54 i Stockholm, Göteborg och Malmö. Någon liknande utveckling i övriga Europa finns ej.
- Mellan 2012 och 2016 reste 267 personer bosatta i Sverige till Irak och Syrien för att ansluta sig till terrororganisationer så som Islamiska Staten (IS) och AlQaida (Gustafsson & Ranstorp, 2017). Majoriteten har varit kriminella.
- Risken att begå sexualbrott mellan åren 2001 till 2016 har ökat med 44% respektive 33%.
- En potentiell förklaring till den ökade sexualbrottsligheten är enligt BRÅ andelen ökade utrikesfödda i befolkningen under åren, 2005 och 2015, under flyktingströmmarna. BRÅ skriver ”Det skulle kunna ha bidragit till fler sexualbrott”.
- I Brås studie från 2005 var det tre gånger vanligare med att utrikesfödda var misstänkta för sexualbrott jämfört med svenskfödda.
- Till exempel var överrisken för att folkbokförda utrikesfödda skulle misstänkas för sexualbrott 3,3 gånger större under åren 1997–2001 (Brå 2005) och deras överrisk för att misstänkas för våldtäkt var 2,6 under året 2016. (Brå 2019).

Enligt Joakim P. Jonassons undersökning av nästan samtliga fällande domar för sexualbrott 2012-2017 kan man utläsa följande⁵:

- Andelen dömda svenskar, i proportion till andra grupper, har minskat sedan 2013 och sjunkit kraftigt de senaste två åren.
- Män med utomeuropeisk härkomst begår 84% av grova våldtäkter. Svenskar kommer på fjärde plats, efter afghaner, irakier och somalier.
- Två av tre grova våldtäkter begås av asylsökande eller män som fått uppehållstillstånd.
- Landsgrupper med högst faktor (sannolikhet) att begå grova våldtäkter är i turordning algerier, afghaner, tunisier, marockaner och palestinier.
- 95,6% av överfallsvåldtäkter begås av män med utländsk härkomst.

⁵ <https://pjonasson.wordpress.com/> ”Sexualbrottslighet bland män födda i Sverige och i utlandet. - En medborgarstudie”

- Flest överfallsvåldtäkter räknat i individer begås i turordning av somalier, eritreaner, algerier, irakier och gambier.
- Flest överfallsvåldtäkter begås i Stockholm, Hudiksvall och Eskilstuna.
- 90% av gruppvåldtäkterna begås av män med utomeuropeisk härkomst. Var fjärde våldtäktsman som agerat i grupp är afghan.
- Flest våldtäktsmän som agerat i grupp har dömts i Ystad, Eksjö och Uppsala. Göteborg är på 11:e plats, Stockholm 16:e och Malmö 21:a.
- Utlänningar ofredar svenskar sexuellt i mycket större utsträckning än infödda svenskar.
- Män med europeisk härkomst begår oftast andra former av sexuellt ofredande. Tre fjärdedelar av dömda afrikaner har tafsats på sitt offer.
- En majoritet av de som döms för koppleri är rumäner.
- Homovåldtäkters andel av totala våldtäkter har stigit kraftigt de senaste åren. Nu är gruppvåldtäkter mot män den vanligaste kategorin.
- 85% av de som dömts för gruppvåldtäkt mot män är afghaner.
- Adopterade män, oavsett land, begår sexualbrott i högre utsträckning än, inte bara svenskar utan även icke-adopterade, från samma landsgrupp.

Enligt BRÅs rapport ”Kriminalstatistik 2018, Anmälda Brott - slutgiltig statistik”⁶ kan följande slutsatser dras:

- Bedrägeribrott ökade mest med 25%.
- Under 2018 anmäldes 1,55 miljoner brott, vilket är 35 700 fler än året innan.
- Totalt anmäldes 83 200 misshandelsbrott, 1740 grova fridskränkingsbrott, 7960 våldtäkter, 10 600 brott om sexuellt ofredande, 291 000 brott mot person, 445 000 stöld- och tillgreppsbrott och 77 700 inbrottsstöld.

Svensk, nordisk och internationell rapportering av brott

- Enligt en artikel i Expressen från 2017 ökade anmälda sexbrott på svenska festivaler under året 2016 med hela 1000%.

---

⁶ https://www.bra.se/download/18.62c6cfa2166eca5d70e4fb6/1553761868570/Sammanfattning_anmalda_2018.pdf

- Ett reportage från TV2 i Danmark menade att var femte asylsökare begår brott under ett år i landet.⁷
- BT.dk i Danmark menar i ett reportage att somalier är den mest brottsbelastade etniska gruppen i Danmark.⁸
- Enligt en granskning från Samhällsnytt är var sjätte "Hassan" åtalad i brottsmål.⁹
- Enligt BRÅs nationella trygghetsundersökning är var femte ung man i åldrarna 16-19 år oroliga för att utsättas för personrån.¹⁰
- Enligt en mätning av tankesmedjan Unitos är 62% av unga somalier i Danmark dömda för brott.¹¹
- Enligt en artikel i Hufvudstadsbladet från 2018 var afghaner och irakier överrepresenterade i sexualbrottsstatistiken i Finland. Enligt Ilta-Sanomat, Finlands största tidning, som jämfört siffror med SCB och polisen, var dessa två grupper misstänkta 40 gånger så ofta som andra grupper.¹²
- Enligt polisen i Uleåborg misstänktes sju utrikesfödda för att ha våldtagit en 10-årig flicka.¹³ Männen var 20 till 38 år gamla.¹⁴
- Enligt statistik från 2018 från Eurostat är Sverige ett av Europas farligaste länder.¹⁵
- Det norska SSB rapporterar 2017 att andra generationens invandrare är kraftigt överrepresenterade i brottsstatistiken.¹⁶

---

⁷ <http://nyhederne.tv2.dk/article.php/id-65024784:hver-femte-asylans%C3%B8ger-beg%C3%A5r-kriminalitet.html>

⁸ <https://www.bt.dk/krimi/chokerende-tal-saa-kriminelle-er-somalierne-i-danmark>

⁹ <https://samnytt.se/drygt-var-sjatte-hassan-har-atalats-i-brottmal/>

¹⁰ <https://www.bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2020-10-08-oro-over-brottsligheten-okar-bland-unga-man.html>

¹¹ <https://jyllands-posten.dk/indland/ECE11949593/stor-andel-af-indvandrerunge-har-faaet-endom/>

¹² <https://www.is.fi/kotimaa/art-2000005933247.html>

¹³ <https://www.hbl.fi/artikel/sju-man-misstankta-for-valdtakt-pa-tioarig-flicka/>

¹⁴ <https://samnytt.se/finland-7-utrikes-fodda-man-misstanks-for-gruppvaldtakt-av-10-arig-flicka/>

¹⁵ <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-eurostat-news/-/WDN-20181127-1>

¹⁶ <https://www.aftenposten.no/norge/politikk/i/3jJ8a0/Fersk-SSB-rapport-Barn-av-innvandrere-mer-kriminelle-enn-foreldrene>

- Enligt BRÅs slutgiltiga statistik från 2017, är det dödliga våldet och antalet anmälda våldtäkter det högsta sedan man börjat föra statistik.¹⁷
- Enligt en f.d. SVT-journalist utsattes 163 personer för dödligt våld år 2016.¹⁸
- Sedan Sverige stängde gränsen 2016 har en halv miljon (500 000) beviljats uppehållstillstånd.¹⁹
- Den 3 oktober 2020 rapporterade Samnytt om Natalie som misshandlats och blivit tafsad på av ett invandrargäng.²⁰ Två av förövarna var araber, och den tredje somalier.
- Under de senaste 10 åren har det eskalerande grova invandrарvåldet i Stockholm kostat huvudstaden 100 miljoner kronor i form av vårdkostnader.²¹
- Under årets åtta första månader beviljades 60 000 uppehållstillstånd.²²
- Enligt statistik från Stockholms Stad och Stockholmsenkäten, har antalet flickor som tvingats till sex fördubblats.²³
- Enligt SCBs statistik från 2017, har det sexuella våldet ökat explosionsartat.²⁴
- Enligt en artikel i Expressen från 2014, fanns det aktiva vägpirater, enligt Håkan Larsson, polisbefäl i Uddevalla.²⁵
- År 2014 våldtog ett 17-årigt ensamkommande flyktingbarn en kvinna i 40-årsåldern. Enligt Mats Berg, kommunchef i Piteå, såg man mycket allvarligt på det hela.²⁶

---

¹⁷ <https://bra.se/om-bra/nytt-fran-bra/arkiv/press/2018-03-27-slutlig-brottsstatistik-2017.html>

¹⁸ <https://elisabethoglund.se/blogg/163-morddrap-begicks-sverige-2016-enligt-mina-studier/>

¹⁹ <https://samnytt.se/sedan-sverige-stangde-gransen-2015-har-en-halv-miljon-uppehallstillstand-delats-ut/>

²⁰ <https://samnytt.se/invandrargang-misshandlade-natalie-medan-resenarer-tittade-pa-lilla-horaska-knulla-dig/>

²¹ <https://samnytt.se/skenande-vardkostnader-for-kniv-och-skottskadade-kriminella/>

²² <https://samnytt.se/over-60-000-beviljade-uppehallstillstand-hittills-i-ar/>

²³ <https://start.stockholm/om-stockholms-stad/utredningar-statistik-och-fakta/undersokningar/rapport-om-ungdomars-levnadsvanor/>

²⁴ <https://www.bra.se/nytt-fran-bra/arkiv/nyheter/2017-09-21-halvarsstatistik-over-handlagda-brott.html>

²⁵ <http://www.expressen.se/gt/polisen-varnar-nu-ar-vagpiraterna-tillbaka/>

²⁶ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?artikel=5879732>

- Endast var fjärde asylinvandrare har jobb efter åtta år enligt riksdagens utredningstjänst (RUT).²⁷
- Enligt en artikel i Aftonbladet från 2014, knivhöggs en 26-årig mamma i magen, axeln och ryggen av en utländsk man.²⁸
- En 40-årig man från Iran våldtog en kvinna som var i vårdtjänst.
- Enligt S-politikern Ann-Christin Quist-Karlsson som uttalade sig i Barometern om invandringens kostnader så har ”systemet kollapsat”.²⁹ Det ses som ”en tickande bomb”.
- Enligt Försäkringskassan får en invandrad kvinna med tre barn 22 249 kr skattefritt per månad.
- Enligt en artikel i Svenska Dagbladet uppmanades poliser i Stockholm att mörklägga fakta kring migranters brottsbenägenhet på Migrationsverkets boenden.³⁰
- Enligt kommunstyrelsen i Malmö ska var femte nybyggd bostad gå till bidragstagare.
- Enligt en artikel i Expressen våldtog en 17-årig invandrare en 12-årig flicka på en offentlig toalett i Borås.³¹
- I GP kunde man läsa en artikel om ett homosexuellt par som misshandlades av invandrarungdomar.³²
- Enligt Kyösti Tarvainen, PhD och docent emeritus i systemanalys vid Aalto-universitet i Helsingfors, är etniska svenskar en minoritet i Sverige inom 45 år, alltså år 2065.³³
- I 18 kommuner är nyfödda barn födda av två inrikesfödda föräldrar nu under 50%. Det gäller framför allt Malmö (40%), Helsingborg (48%), Eskilstuna (49%) och andra mindre kommuner.
- Jan Tullberg, ekonom och docent i företagsekonomi, uppskattar att invandringen kostar Sverige 250 miljarder per år.³⁴

---

²⁷ <https://www.svd.se/invandringen-bor-inte-innebara-sju-svara-ar>

²⁸ <https://www.aftonbladet.se/incoming/article19000197.ab>

²⁹ [https://www.barometern.se/nyheter/nybro/flyktinghjälpen-har-\(4306439\).gm](https://www.barometern.se/nyheter/nybro/flyktinghjälpen-har-(4306439).gm)

³⁰ <https://www.svd.se/polisen-hemlighaller-fakta-om-flyktingarbete>

³¹ <https://www.expressen.se/gt/flicka-blev-valdtagen-pa-offentlig-toalett/>

³² <https://www.gp.se/nyheter/g%C3%B6teborg/m%C3%A4nnen-h%C3%B6ll-hand-p%C3%A5-centralstationen-misshandlades-av-trio-1.35435552>

³³ <https://www.nyatider.nu/forskare-slar-larm-svenskar-i-minoritet-om-45-ar/>

³⁴ <https://www.nationalekonomi.se/sites/default/files/2014/10/42-6-je.pdf>

- Enligt George Soros organisation "Open Society" från 2014, föraktar journalister i västvärlden, bland annat i Sverige, Holland och England, den egna arbetarklassen.³⁵

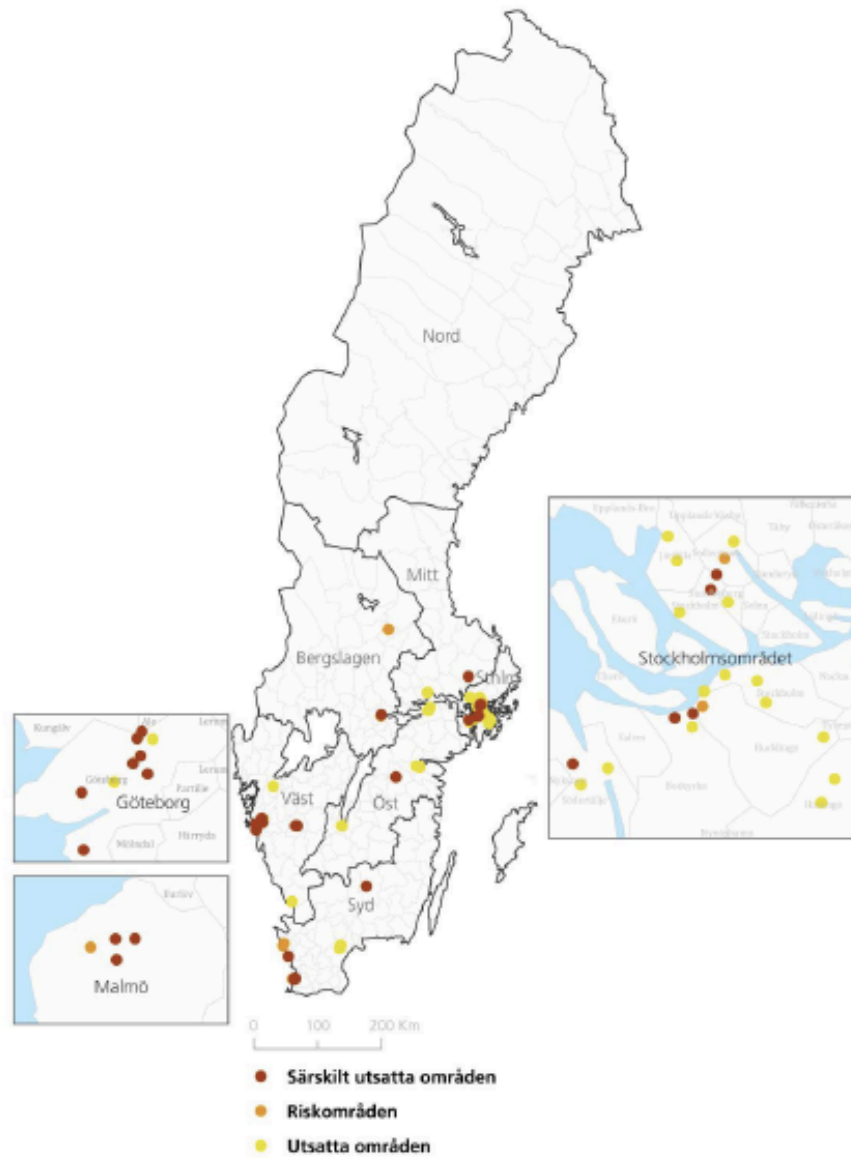
Som det säkert går att se utifrån studier och journalistik finns det tydliga kopplingar mellan hög brottsförekomst och invandrare och andra generationens invandrare, som för det mesta lever i invandrartäta områden. Det finns säkert många frågor man kan ställa sig till detta. Vad för slutsatser ska man dra? Vem gynnar respektive missgynnar detta? Vad händer om detta fortsätter?

För att förstå varför det är så vanligt med brott bland invandrare, och framför allt andra generationens invandrare, vill jag först inleda med att beskriva *vad* ett utanförskapsområde är. För att få substans, kan vi börja med polisens egna rapporter och studier.

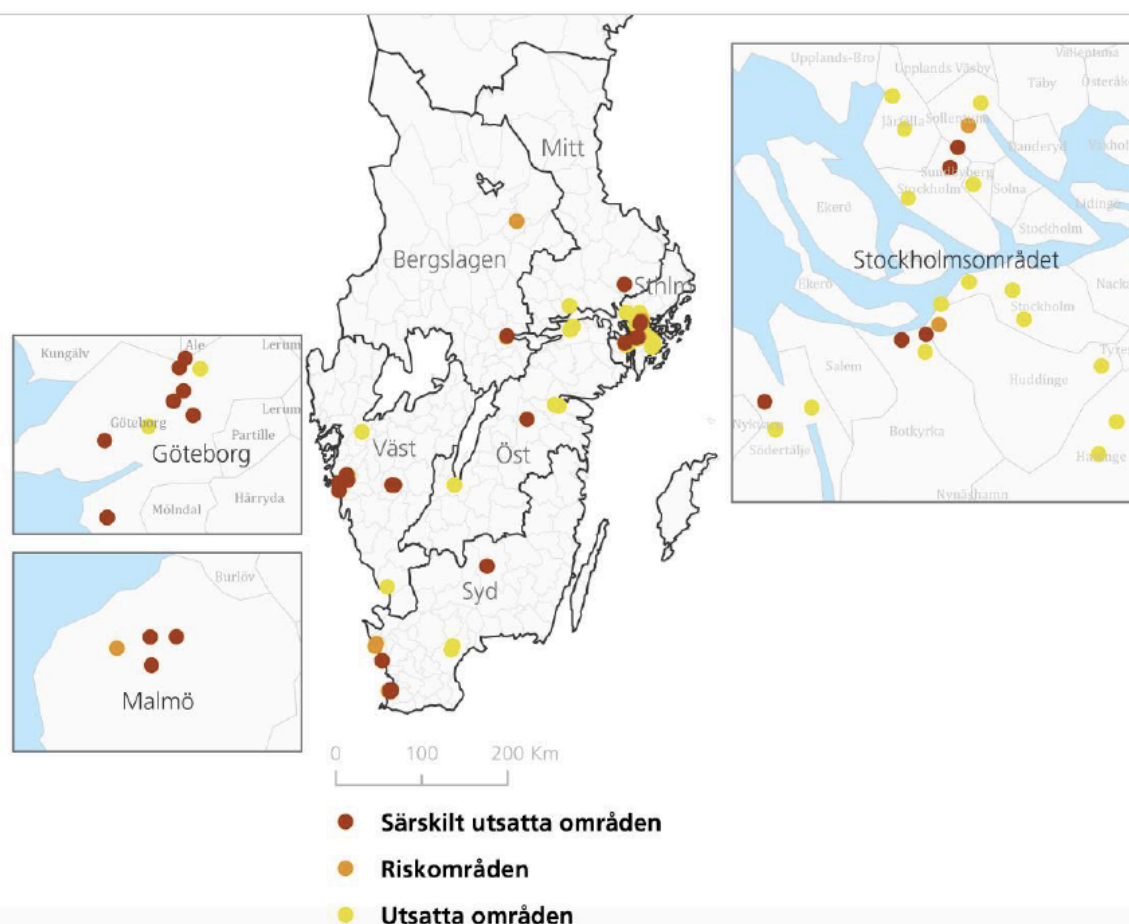
---

³⁵ <https://www.opensocietyfoundations.org/uploads/7b86d2ae-494e-4da4-9b1a-cfb67ad1bf90/white-working-class-overview-20140616.pdf>

En introduktion till invandrartäta utanförskapsområden och no-go zoner

Kartkonstruktion: Mona Tykesson, Institutionen för kulturgeografi och ekonomisk geografi, Lunds universitet. Geodata: ©Lantmäteriet, Polisen 2017

Polisens karta över utsatta områden i Sverige (2017). Kartkonstruktion: Mona Tykesson, Institutionen för kulturgeografi och ekonomisk geografi, Lunds universitet. Geodata: Lantmäteriet, Polisen 2017.

Olika typer av utanförskapsområden

Våra utsatta förorter är kategoriserade i tre grupper. Utsatta områden (gul), riskområden (orange) samt särskilt utsatta områden (röd). Vi har totalt 23 särskilt utsatta områden, sex riskområden och 32 utsatta områden. Totalt 61 platser i Sverige där miljön karaktäriseras av inter-etniska strider, gängkriminalitet, droghandel, klanstrider och segregation. Den gemensamma nämnaren är att majoriteten i dessa områden röstar på Socialdemokraterna.³⁶

³⁶ <https://www.svd.se/sarskilt-socialdemokratiska-omraden>

Från polisens rapport om socialt utsatta områden (2017)³⁷:

“Utsatta områden skiljer sig från andra områden i Sverige så till vida att den socioekonomiska statusen är låg, trångboddheten är utbredd och en alternativ samhällsordning har skapats.”

Som man kan se på bilden har Sverige flest antal utanförskapsområden i Malmö, Göteborg och Stockholm. Där finns också de värsta förorterna, med kriminella gäng som styr. I dessa områden råder till stor del djungelns lag. Amoraliskt beteende bestraffas. Illojalitet mot klanen straffas hårt utan inblandning av lagen. Polisen tvingas ibland vända sig till lokala inflytelserika ledare för information. Fortsatt invandring, kravlöshet och polisiära misslyckanden att stävja kriminaliteten innebär flera allvarliga konsekvenser.

I dess nuvarande tillstånd riskerar vi att få enklaver. Det kan innebära en långsam desintegration av samhällets strukturer. När vi får utsatta områden med ett parallellt våldskapital får vi också en ökad otrygghet. Förtroendet för gemene man och politiker sjunker. Detta skapar spänningar mellan svenskar och invandrare. *Märk väl* att det är ofta invandrare och deras familjer som får betala priset när bilar bränns. Då kan inte arbetande invandrare ta sig till jobbet. Vi drar mot ett amerikanskt klansamhälle där inter-etniska konflikter är oundvikliga. ”Staten” hotas inte av klanerna, eftersom de fortfarande röstar på Socialdemokraterna. Samhället och nationen, däremot, hotas i grunden.

Från rapporten:

“Stenar, flaskor och föremål kastades mot polisen. Bilar sattes i brand. Tusentals personer deltog. Kravallerna berodde enligt intervjuade ungdomar som deltog på att de upplevde att de utsattes för trakasserier från polisens sida för att de var från Södermalm. Dessutom saknade man lokaler och någonstans att vara. De var arga över att vara diskriminerade. ”Vi blir inte insläppta på Nalen, (den tidens inneställe i Stockholm) fastän vi har pengar till inträde”, ”de hör på vår dialekt att vi är från Söder”. Kravaller var en tradition i slutet av sommaren när semestern var slut och skolorna ännu inte hade startat.

---

³⁷ https://polisen.se/siteassets/dokument/ovriga_rapporter/utsatta-omraden-social-ordning-kriminell-struktur-och-utmaningar-for-polisen-2017.pdf

Glada arbetarklasskillar på Södermalm 1948 springer från polisen

Utanförskapsområdets historia

Historien om ”utanförskapsområden” eller ”utsatta områden” går att härleda till året 1948. På fotot ser vi svenska pojkar som springer ifrån polisen på Södermalm. Här likställs efterkrigstidens busiga pojkar med dagens våldsamma, invandrartäta klansamhälle.

Må hända att det finns vissa likheter, men jämförelsen brister kraftigt. Dagens utanförskapsområden påverkas av faktorer som kulturella, demografiska, nationella, tribala, religiösa, och etniska motsättningar. Det är skillnad på svenska pojkar som springer ifrån polisen och kriminella invandrarungdomar som skjuter med automatgevär mot polisstationer. Rapporten menar indirekt att vi alltid har haft utsatta förorter.

Det man däremot inte nämner är att ”utsatta områden” i 40-talets Sverige saknade kriminalitet så som grov misshandel, bombdåd, skottlossningar, överdoser, kyrkogårdstortyrer, avrättningar på öppen gata, droghandel, gängvåldtäkter, parallella samhällsstrukturer, religiös fundamentalism, svenskfientliga hatbrott och hedersvåld.

Det som idag är utanförskapsområden var en gång i tiden arbetarklassområden för arbetskraftsinvandrare. Den väsentliga skillnaden är att förr var integrationen enklare, eftersom invandrarna ofta var från europeiska länder. Kraven var också högre. Successivt, när invandrarnas inkomster ökade, lämnade man dessa invandrartäta områden. Arbetarklassområdena började sedan befolkas av nya invandragrupper. Dessa var krigsflyktingar, ekonomiska flyktingar och andra grupper, främst från länder i Balkan men även Mellanöstern och Afrika. De slussades in i arbetarklassområdena som redan från början varit en del av miljonprogrammet. Dessvärre sjönk kraven för integration, och klassfrågor blev viktigare för politikerna än skyldigheter och svenska värderingar. Successivt började dessa utanförskapsområden haverera som ett resultat av många olika saker. Bland annat fick ingen längre kritisera den ansvarslösa migrationspolitiken. En politisk korrekthet började visa sig där man inte fick tala om kriminalitet och invandring, oavsett om bra eller dåliga intentioner fanns.

År 1990 hade Sverige tre utanförskapsområden. 2006 hade antalet vuxit till 156.³⁸ Folkpartiet och dåtidens allianspartier menade att resultatet hade att göra med misslyckad socialdemokratisk politik. Man lovade att göra något åt det men istället fortsatte Liberalerna (före detta Folkpartiet) att stödja Reinfeldt-moderaternas öppna gränser-politik. Björklund erkände sedan själv att man gjort för lite.³⁹ Mellan 2006 och 2012 fortsatte utanförskapsområden att växa. 2006 klassades 156 av Sveriges omkring 4800 bostadsområden som ”utanförskapsområden”. Totalt levde då 566 000 personer i dessa områden. Ökningen var hela 16%.

---

³⁸ <https://www.dnv.se/nyheter/ny-rapport-utanforskapets-karta-en-uppfoljning-av-folkpartiets-rapportserie/>

³⁹ <https://aip.nu/2017/07/03/mer-till-rut-till-utanforscapsomraden/>

2017 gick polisen ut med en rapport som visade att hela 5000 kriminella personer var aktiva i ca 200 nätverk.⁴⁰ Andelen sysselsatta var under 50% och därmed hade hög arbetslöshet. I rapporten framkom även att äldre använt yngre för att transportera narkotika och vapen. Tonåringar hade också skjutit, och skjutits. Sedan 2015 hade Sverige fått åtta nya utanförskapsområden.

Enligt Moderaternas rapport från 2017 har Göteborg och Malmö flest utanförskapsområden.⁴¹ Man bör dock inte göra sig några illusioner eftersom Moderaterna aktivt bidragit till att skapa fler utanförskapsområden genom att ha förespråkat en mycket generös migration. Både den borgerliga och den rödgröna politiken har förvärrat situationen.

Enkelt summerat har integrationen i Sverige fullständigt sparat ur. En rapport från BRÅ år 2018 visade att antalet kvinnor som blivit drabbade var större i utanförskapsområden (19,9%) än i andra urbana områden.⁴² Även män i utsatta områden hade blivit utsatta i större utsträckning (19,4%). De vanligaste brotten var misshandel, hot och personrån. Fler kvinnor utsattes för våldsbrott (10,4%) än i andra områden. Även egendomsbrott mot hushåll, men också bostadsinbrott, bilstöld och stöld, var vanligare i utsatta områden. Här är siffrorna 14,8% jämfört med 11,4% i andra områden. En mätning från 2017 visade att hela 48% av tillfrågade kvinnor kände sig otrygga vid utevistelse i socialt utsatta områden. 22% av männen kände sig otrygga, jämfört med 9% i andra områden. Andelen kvinnor som var otrygga var med andra ord fem gånger större i utsatta områden.

---

⁴⁰ <https://www.svt.se/nyheter/svtforum/polisrapport-antalet-utsatta-omraden-okar>

⁴¹ https://moderaterna.se/sites/default/files/page_attachments/2017-07/pm_sveriges_130_utanforslopsomraden.pdf

⁴² https://www.bra.se/download/18.7f57ba351641b9cdc3d3859/1530102465497/2018_9_Utvecklingen_i_socialt_utsatta_omraden_i_urban_miljo_2006%E2%80%932017.pdf

Socioekonomiska faktorer och den fysiska miljön

I sammanfattningen i polisens rapport diskuteras vikten av socioekonomiska faktorer. Riskfaktorer är då ”*arbetslöshet, ohälsa och misslyckad skolgång*”. Däremot står det ingenting om individens ansvar, invandringens effekter, religiösa uppfattningar, föräldrars ansvar, språkrav, integrationsplikt, och så vidare. Arbetslöshet är *de facto* en drivande komponent i utanförskapet i Sverige. Den är däremot *inte* nödvändigtvis orsakande. Men sedan kan man läsa om ”*ohälsa*”. Om det handlar om fysisk eller psykisk ohälsa nämns ej. Sedan tar man också upp ”*misslyckad skolgång*”. Trots dessa aspekter kvarstår många frågetecken; socioekonomiska faktorer kan inte förklara allt. Man påpekar att 2017 var endast 66,7% i sysselsättning. I utsatta områden var 49,5% i sysselsättning och i särskilt utsatta områden 47%. Statistik från SCB visar att 40% av de unga männen i särskilt utsatta områden lämnar grundskolan utan godkända betyg.

Polisen skriver i rapporten att bostadsmiljön på området gör det svårt att förebygga brott. Detta går att härleda till den socialdemokratiska ingenjörskonsten; urban och steril arkitektur. I dessa åttavåningshus packas invandrarfamiljer som sardiner. Vill man vidare undersöka hur miljö skapar utrymme för kriminalitet kan man vända sig till Socialdemokraterna. Julia Caesar, en bloggande debattör och skribent, nämner den extrema modernistiska och kulturmarxistiska arkitekturen i ett program på Swebbtv.⁴³ För att citera Caesar i inslaget:

“Om du händelsevis tycker att dessa modernistiska skräcklådor i sovjetisk bunkerstil, som fortfarande hyllas av arkitektkåren, och deras svenska guru, Gert Wingårdh, som själv bor i ett ombyggt 1600-talstorp, om du inte tycker att det är estetiska upplevelser på högsta nivå kan du förslagsvis ägna, inte bara Sveriges arkitektkår, utan också systrarna Tarschy Hedqvist och andra formeangelister, en tanke.”

---

⁴³ <https://www.youtube.com/watch?v=hBJUj6v5oxM>

Arkitekterna vill själva inte bo i lådorna de ritar. Inte heller vill Socialdemokraterna göra det, utan istället bor de i lyxiga villor och palats. Socialdemokraterna tycker också att det är helt okej att dumpa invandrare i dessa betongområden. Resultatet har blivit trånga lägenheter, oestetiska miljöer och hus som sänker invandrarnas självkänsla. Det är svårt att känna gemenskap med en urbefolkning som bor i fina estetiska villor medan utlänningarna får bo i fula betonghetton.

Hittills har vi beskrivit *vad* ett utanförskapsområde är. Den fysiska miljön och dess historia. Men för att *förstå* utanförskapsområden och segregerade förortsinvandrare, måste vi undersöka de senaste 20 årens migrations- och integrationspolitik. Genom att granska, utvärdera, mäta och reflektera över Socialdemokraterna och Sjuklöverns bristande ansvar, svensk konsensusmentalitet, statsindividualism, postmodernism, kravlöshet, politisk korrekthet, och storhetsvansinne bland våra karriärpolitiker, kan vi svara på *varför* utanförskapet fullständigt har havererat.

Men först vill jag inleda med min berättelse, för att sätta en ram för resten av boken.

Kapitel 1:

Berättelser från förorten

I förorten skriver ingen arga lappar - en vanlig dag

Klockan är 7 och förorten har vaknat till liv. Jag kastar en blick ut genom fönstret och ser hur en av grannarna åker iväg på gatan. Han är en av dem som har ett jobb att gå till. En del är på väg till jobbet. Ja, vissa av dem i alla fall. Vår gata ligger i den "lugnare" delen av förorten Norrby i Borås. På min sida av gatan bor invandrare som kom hit för cirka 30 år sen, pensionärer och svenskar som jobbar på ICA. På andra sidan gatan bor gamla finländare, svenskar och välintegrerade invandrare. De har fina glasbalkonger och bredvid huset har dem en trädgård, som numera är privat: "PRIVAT" står det med stora, svarta bokstäver på en gul skylt. Förortens invånare är inte välkomna dit. Det är en knark- och skjutfri inhägnad.

Kaffeapparaten har puttrat färdigt och jag håller upp en kopp av det bruna guldet. Efter en stund är det dags att gå ut på förortsärenden, det vill säga, köpa cigaretter och energi-dryck. Jag tar på mig mjukisbyxor och T-shirt. Jag ser ut som en riktig blatte. Nej, jag skojar. I trappuppgången träffar jag på en äldre herre, en invandrare. Han röker med entrédörren öppen, trots skylten nere vid källarutrymmet där det står att man inte får röka inomhus. Han ger ett ljud ifrån sig, som ska betyda "hej". Jag nickar vänligt. Han har bott i Sverige i 30 år och är nu pensionerad. Det luktar billiga cigaretter och lukten följer mig en bra bit.

Jag går ut och ser hur äldre svenska damer tittar på mig från sina glasbalkonger. Det var den sortens grannar som förut ringde polisen så fort någon okänd fanns på gatan. Eller när vissa genade över en gräsmatta med sin skåpbil för att snabbt ta sig hem till lägenheten; spara någon minut. Det var få förortsbor som orkade bry sig vad äldre svenskar tyckte. De var äldre, och förstod sig inte på invandrarnas mer pragmatiska livsstil. Om man behövde gena så gjorde man det. Då skulle inte en massa svenskar klaga på det, eftersom de ju var privilegierade. De hade levt hela sina liv i lyx, och borde kunna se mellan fingrarna.

När jag går ifrån gatan kommer jag snart till den somaliska föreningens lokal. Mittemot finns en frisörsalong som tar 120 kr för en klippning, ett pris som har konkurrerat ut de andra svenska frisörsalongerna.

Lönedumpningen visade sig tidigt. För varje svensk näringsidkare fanns en invandrare som kunde göra jobbet billigare. Svenska konsumenter gjorde som plånboken sade. Den svenska bilverkstaden fick därför inga kunder, eftersom de var dyra, långsamma och försiktiga. Invandarmekanikern var däremot snabb, billig och bjöd på kaffe. Visserligen fifflade han med skatten.

Jag passerar en tom lokal som tidigare varit en tobaksbutik. Den blev rånad av två knivbeväpnade killar. Sen kommer jag till bageriet som också blivit rånat. Jag fortsätter och möter några av förortens manliga invånare. De talar hemspråket och bär hemlandets traditionella kläder. De har orange skägg, och sitter med benen i kors på fina bänkar som kommunen investerat i. Jag fortsätter mot en orientalisk kiosk, med datorstolar utanför entrén. Där står också dyra Mercedes- och BMW-bilar. ”*Stabilt*”⁴⁴ tänker jag för mig själv och nickar. ”*Och dyrt*”. Det är viktigt i förorten med fina bilar, även om man inte alltid har råd att tanka dem.

När jag går in i affären hörs ett gällt pip vid dörren som signalera att en kund stigit in. Ägaren står någonstans i förrådet och letar bland alla bönsorter. Ljudet av hans tofflor på det slitna golvkaklet kommer närmare. Till slut dyker han upp bakom hyllan. ”*Hej velkåmen*” säger han och ler vänligt och serviceinriktat. Han går till kassan och ser behjälplig ut. ”*Två Marlboro, tack*” säger jag. ”*Tyverr, den slyt*” säger han och ser besviken ut. Han har tjocka ögonbryn och kolsvarta ögon, och på armen har han ett armband med gröna pärlor.

”*Jaha*” säger jag och nickar för mig själv. ”*Bolisen komma och ta allding*” säger han irriterad. Jag höjer på ögonbrynen. ”*Vad tråkigt*” svarar jag och skakar på huvudet. ”*Dom låta inte mig göra business. Tivär*”. Jag tittar på facken av cigaretter ovanför honom. De flesta är fyllda men den för Marlboro är tom. ”*Jag tar en Red Bull i alla fall*” säger jag. ”*Absolut kombis*” svarar han och knappar in en siffra på den gamla, dammiga kassaapparaten. Jag betalar kontant och stoppar burken i en plastpåse. Ingen plastpåseskatt här inte. ”*Tack so micket, kombis*” säger han och ler. ”*Tack, lycka till*” säger jag och pekar på hyllan där cigaretterna brukade ligga. Han höjer axlarna och ler uppgivet.

---

⁴⁴ ”Stabilt” är slang för ”snyggt” eller ”respekt”.

Jag går till den andra orientaliska kiosken. Där står några av förortens invandrare som skrattar och skakar varandras händer. Det är såna där rediga handskakningar där man placerar den ena handen på den andres axel. De diskuterar något viktigt och kastar en vänlig blick på mig. Jag ler tillbaka och fortsätter längsmed ett rosa hus, som tidigare varit ett äldreboende. När studenter hade klagat på Borås stads oförmåga att ta fram studentbostäder, greps man av panik och började byta ut de pensionärerna mot studenter.

Den andra kiosken ligger underst i ett höghus, byggt som en del av miljonprogrammet i Borås. Läget passade kioskägaren utmärkt då han ovanför sig hade hundratals återkommande kunder. Entrédörren är tillverkad av kraftig metall och försedd med ett galler som det omöjliga går att bryta sig igenom.

Dörren öppnas inåt, vilket jag alltid missar. Jag går in och en av de anställda sitter med mobiltelefonen i handen. Han är libanes med blå ögon och ljusbrunt hår. ”Hej” säger han och ler. Jag nickar, och går fram lite försiktigt. ”Eh, har ni Marlboro?” frågar jag. ”Ja” svarar han fort och nickar. ”Jag tar två stycken, korta” svarar jag och håller upp två fingrar. Det är ett av mångkulturens tecken, att använda handsymboler. Han letar i facket och lägger paketen på varandra. Jag betalar och går ut på gatan igen. En fin BMW kör förbi med dunkande arabisk musik. Föraren är en finklädjd kille med tjusiga glasögon och en fin halskedja. Livet leker för vissa.

Jag går in till frisören som är irakier. Han är kraftigt byggd och skallig. På väggarna hänger det affischer med snygga män med en hårkvalitet som få har, åtminstone inte jag. Jag är tunnhårig eftersom jag har för mycket testosteron - man får ju se det från den ljusa sidan.

”Jag skulle vilja boka en tid” säger jag.

”Vilken did?” säger han med en kraftig arabisk brytning. Han står och klipper lite lätt på en äldre svensk herre som ser nöjd ut.

”Klockan 10?” frågar jag.

”Ok” säger han och går till kassan och skriver ner tiden.

Jag kommer tillbaka till frisören och hänger upp jackan vid entrén. Jag ser att han sitter inne i sitt kontor med ryggen vänd mot mig. Han sitter vid datorn och i bakgrunden hör man musik. Jag sätter mig på soffan och tittar på det lilla akvariet med små fiskar. I det finns en skattkista vid sidan av en liten grotta. Jag tittar på fotona på väggen. Ett av dem föreställer ägarens son. På ett annat är ägaren själv, fast med långt hår, förmodligen taget någon gång på 90-talet. Frisören kommer ut och går långsamt fram till stolen. ”Varsogod” säger han och tar en sopkvast och sopar undan hårrester på golvet. Jag sätter mig och får syn på mig själv i den stora spegeln. Det sitter lampor i taket så jag kan inte undvika alla detaljer. Jag ser så gammal ut, tänker jag. Jag har tunt hår och skalpen glänsar av lampornas ljus.

”Vad ska jag gor?” säger han medan han sätter på mig ett förkläde.

”Uhm, skägget, bara trimma lite” säger jag. ”Ok” svarar han och börjar sträcka sig efter sina apparater. Han gör i ordning stolen. Han kammar skägget först och börjar sedan klippa. Det tar bara 20 minuter, och vi är klara. Jag betalar 60 kr kontant. Han tar bara kontanter, sannolikt för att kunna slippa skatta så mycket. Han är värd sina kunder. Samtidigt tänker jag att han konkurrerar ut svenska frisörsalonger. ”Tack so micket” säger han medan han lägger pengarna i kassan.

Jag går ut och ser att polisen är på besök i en bil. Den rullar förbi och poliserna observerar mig. De fortsätter att hålla ordning. Ja, försöker gör de ju, iallafall. Norrby är en utsatt zon, där knark florerar fritt och kriminella gäng styr öppet. Bilar kör fort på gatorna där barn ofta leker. En del förare har inte körkort. Välkommen till förorten.

Har han ens körkort?

Det är nu kväll och jag är på väg till en av höghusens parkeringar där jag har min bil. Jag passerar ett av höghusen där det mest bor somaliska familjer. Jag tittar in när jag passerar den första entrédörren. Rutan är krossad och armeringsjärn sticker ut från väggen. Jag går in genom den andra entrén, för att sedan gå ner en trappa och komma till parkeringen under jorden. Det luktar urin och unket.

Det är klotter på väggarna och lampan blinkar på ett dramatiskt och filmiskt sätt. Jag ser min skugga i blixterna som lyser upp den lilla verklighet jag befinner mig i. Jag tittar bakom den runda trappans avslut, för att se att det inte ligger någon där. Det ekar i ventilationsrören. Det hela ger ett förlorat och industriellt intryck. Jag tar fram nyckeln och måste trycka ordentligt för att kunna låsa upp den nerklottrade dörren. Jag öppnar den och går igenom. Dörren stängs med en hög smäll bakom mig. Det är dammigt i den trånga hallen gjord av betong. På golvet står trasiga TV-boxar, möbler och cykeldäck. Någon har urinerat i ett hörn. Några av näten på förrådsdörrarna är uppklippta. Hemlösa och alkoholister brukar sova där. Det är olika gängtaggar och ghetto-epitet inristade på en av garagedörrarna. Ljuset är svagt och det hela påminner mig om en scen för avrättning i ett amerikansk kriminaldrama.

Jag öppnar garagedörren och tittar mig över axeln. Jag går igenom och den kusliga känslan upphör. Det enda som låter är ventilationen. Det sitter övervakningskameror överallt. Några av bilarna är vandaliserade, andra dammiga och övergivna. Jag ser mig omkring. Jag känner mig otrygg. Vissa bilar har förstörts av rivaliserande gäng som hämnats på varandra. Rutor är krossade, lyktor utslagna och däck punkterade. Inristat i lacken finns ord på främmande språk. Däck står lutade mot pelarna. När jag ser långt bort på andra sidan parkeringen känns det som att mörka figurer betraktar mig. När jag vänder mig om tycks de gömma sig bakom pelarna. Jag är lite paranoid. Jag går till min bil och låser upp dörren med nyckeln. Jag hoppar in, drar igen dörren och tittar i backspeglarna ifall någon är där. ”Skärp dig” tänker jag för mig själv och skakar på huvudet. ”Vad håller jag på med? Fokusera nu. Du ska köpa mat”. Jag sätter på mig säkerhetsbältet, vrider om nyckeln och gasar på ordentligt. Det är nog inte bra med avgaser i sådana här utrymmen. I ett av hörnen finns en mätare som lyser rött när det är för höga halter av avgaser.

Jag backar ut och kör igenom parkeringen. Jag ser mig om och ser fler vandaliserade och övergivna bilar. På Norrby fanns det under en period ett gäng barn som sprang omkring i garagen och kastade sten på bilarna. Securitas vägrade kolla läget, eftersom det var lönlöst att försöka stoppa barnen.

De väntade på att en bil skulle köra in i garaget och sedan smög de in efter den. En parkeringsplats kostade 800 kr i månaden hos AB Bostäder. Det var inte värt pengarna.

Jag fortsätter att köra och ser en somalier med mobiltelefonen i handen, ståendes framför sin vandaliserade bil. Han ser förtvivlad ut och pekar irriterat för sig själv på den krossade bilrutan. En klanfejd, möjligen? Jag kör fram till portknappen, och vevar ner rutan.

Jag trycker på knappen och väntar medan porten långsamt öppnar sig. En bilförare vill in. Men han kör åt sidan och är noga med att hålla avstånd till mig med sin BMW. Själv har jag en billig bil. Bilar är inte mitt intresse. Han följer mig med blicken, och ser förmäten och pretentiös ut.

Jag kör uppför garagebacken och till höger om mig har jag ytterligare ett höghus, med tiotals antenner som får det hela att se ut som ett kvarter hos NASA. Det är invandrare som har rattat in hemlandets kanaler så att de kan följa nyheterna som sänder rapporter om hur amerikanska soldater dödar deras landsmän. De behövs också för att man ska veta när det är dags att be och utföra andra andliga ritualer. En man klädd i gula arbetskläder rusar ut genom en av dörrarna i huset och springer mot bilen. Han hoppar in, startar och backar ut fort. Jag förstår vad han tänker göra och stannar en bra bit ifrån. Har han ens körkort?

Han kör iväg, och jag följer honom. Det är rött ljus vid korsningen, men han kör rakt ut. Han har säkert inget körkort. Men han var ju sen till jobbet och då gäller inte trafikreglerna. ”*Tänk om någon passerat just då?*” tänker jag för mig själv. Det som börjat som en resa till den lokala hamburgerkiosken, skulle för mig kunnat ha slutat med att arbetaren blivit köttfärs. Ännu ett fenomen som är vanligt i förorten. Jag förstår inte ens varför jag blir förvånad. Det här sker ju hela tiden. Om det inte är folk som kör mot rött, med fantasifulla ursäkter, är det ungdomar som kör i 120 på en 50-väg. Hade jag inte tagit ett steg bakåt hade det var mitt sista. Strax efter bilen följer en tyst polisbil med blinkande ljus.

Biljakt och hamburgare

En annan gång är jag ute och går för att handla. Förbi kommer en bil susande i mycket hög hastighet. Jag blir paff av den höga hastigheten. Jag vågar inte riktigt gå ut på vägen. En bil närmar sig övergångsstället och föraren tittar otåligt på mig. Jag stannar kvar på trottoarkanten, och följer killens Fast-n-Furious-körning genom stan.⁴⁵ Bakom honom ligger polisen hack-i-häl i hopp om att riva hans körkort, som han förmodligen inte har. Jag börjar gå och ser åt båda sidorna flera gånger. Livet är för kort för att sluta i köttfärs.

(På tal om köttfärs), jag var ju på väg för att köpa hamburgare. Jag kör igenom rondellen och kommer fram till köket. Jag stannar bilen bredvid på gatan och går ur. Några förortskillar med snapchattande⁴⁶ ghettotjejer tittar på mig medan jag närmar mig kiosken. När jag möter deras blick tittar de åt sidan. Tur att man ser ut som man gör: Skallig, utländsk och stressad. Framför mig i kön står en frustrerad affärsman klädd i fin skjorta och kavaj. Det märks vilken bil som är hans. Den fina, skinande Mercedesen med xenonlyktor matchar hans stil: upptagen arbetsnarkoman. ”*Vi tar inte kontanter*”, säger en av de trötta blonda damerna bakom det plåtförstärkta fönstret; det var i fall någon ville stoppa in en pistol. ”*Va?*” fnyser mannen som har tagit fram sin tjocka plånbok.

Han letar efter en hundralapp bland alla femhundralappar, till skillnad från oss andra som letar efter tjugolappar. ”*Först tar ni inte kort, och nu tar ni inte kontanter*” säger han irriterat. Tjejen skakar på huvudet. ”*Efter 18 tar vi inga kontanter, endast kort*”. Mannen vänder sig om, stoppar ner plånboken och hoppar in i sin bil. Han gasar högt, slirar iväg på gatan och åker sannolikt till OKQ8-macken längre ner. Tjejen bakom kassan ler mot mig. ”*Ja, hur kan jag hjälpa dig?*” säger hon.

Kiosken hade tidigare blivit rånad av en man, sannolikt från förorten. I tidningsartikeln om rånet finns bilder från övervakningskameran där mannen är klädd i rånarluva, gråsvart jacka och han har en pistol som han siktar mot en kvinna i 20-årsåldern.

---

⁴⁵ Fast n Furious är en amerikansk actionserie som handlar om snabba sportbilar.

⁴⁶ Snapchat är en app för sociala medier.

Efter rånet anställdes en väktare, men det blev för dyrt i längden. Jag beställer min hamburgare och väntar vid sidan om. Kvinnan bakom disken börjar leta i frysboxen efter frusna hamburgare. 85 kr kostar denna enkla måltid. Men, kvaliteten passar de packade killar som är hungriga efter en runda på krogen. Killarna från förorten rör på sig för att hålla uppe värmen. Kvinnan i kassan tittar oroligt på mig. Det är mörkt i bakgrunden. Hon är ensam. När som helst skulle ett rån kunna ske, och hon har inget att försvara sig med. Jag tar min burgare i en påse, betalar med kort och går. Jag hoppar in i bilen, och kör iväg.

Pitbullar och fritidsgårdar

Jag är på väg ner mot fritidsgården och ser en kille med sin Pitbull inne på förskolegården. Hunden har bitit sig fast i ett däck från en gunga. Han hänger i munnen och svävar en bit ovanför marken. Hundägaren nickar mot mig. Jag är på väg längs fotbollsplanen. Plötsligt blir jag helt skräckslagen och kan inte röra mig. På andra sidan planen ser jag hur en Pitbull springer allt vad den orkar mot mig. Jag tänker att om jag bara kan röra mig ur min position kanske jag kan komma undan. Men jag kan inte röra mig. Hunden närmar sig med tungan ute. Precis innan den når mig viker den åt sidan och springer in på fotbollsplanen. Den andra killens Pitbull släpper däcket och de båda hundarna börjar leka med varandra.

En bilmekanikers möte med skatteverket

Det är vinter, och jag står vid entrén med min kompis. En annan kille, ett muskelberg, vill in, men har ingen nyckel. Han rycker i handtaget men dörren är låst. Med en kraftfull sats slår han in fönsterrutan och öppnar sedan dörren inifrån. Han går in och rutan ligger inne i entrén. Det är inte första gången jag vittnar att rutor krossas.

En soffa står utanför ett av hyreshusen och bovärdens, AB Bostäders trötta vaktmästare, går runt och krattar och plockar skräp. Han är trött på att köra skrot och städa bajs från trappuppgångar. Nere i garaget i ett annat hyreshus finns en bilverkstad. Ägaren och hans kusin jobbar med 7-8 bilar om dagen. ”*Hur hinner han med?*” tänker jag. Det tar flera veckor att bli klar. Bakom en av bilarna dyker en ung kille fram.

Han jobbar ju också förstås, efter sitt vanliga jobb. Ägaren hjälpte sin kusin migrera hit och i utbyte mot att arbeta gratis får han uppehållstillstånd. Han hade naturligtvis också betalat en hög summa pengar. En äldre svensk kvinna lutar sig mot bilmekanikern, en lång skallig man från Mellanöstern med mörka ögonfransar och blå ögon. ”*Kan jag inte få en tid imorgon bitti?*” frågar hon. ”*Madame, walla jag har 10 bilar före dig. Folk ringa, säga snella boka tid, det gor inte. Onsdag nesta vecka ledig*”. Han lyfter på armen och trycker på öronsnäckan. ”*Sho habibi?*”⁴⁷ säger han med ett stort leende och försvinner in i en egen värld. Vid sofforna puttrar kaffeapparaten och bredvid finns små plastmuggar. Häller man kaffe i dem så bränns det i fingrarna. En somalier kommer in med en kollega och ångrar en däckaffär. Somaliern hade sålt däcken och vill ha tillbaka dem. Bilmekanikern blir förbannad. ”*Ge mig mina tosen koronor, sen jalla*” säger han och pekar bestämt med handen mot utgångsporten. Somalierna tar fram pengarna, och rullar ut sina däck ut ur verkstan. Bilmekanikern har vanligtvis ingen ångerrätt men orkade inte tjafsa. Han hinner inte. Han är upptagen med att undvika Skatteverkets kontrollanter. De undrar hur han kan jobba med 7-8 bilar om dagen själv.

Mekanikern berättar om sin dag. ”*Walla skatteverket dom komma säja till mig jag har flera anställda, dom ge mig 25 000 kr i böter per månad. Walla, jag stänga och flytta till Norge*”. Han tar en klunk från kaffet. Guldringen på hans annars håriga, neroljade hand lyser med ett starkt sken. Skatteverket menade att det var omöjligt för en ensam man att klara av att jobba på 7-8 bilar per dag. När hans kusin råkade vara där och Skatteverkets utredare frågade vem det var, svarade han att han var praktikant, men det trodde inte utredaren på. Det kommer en kille i en bil som stannar precis utanför. Bilmekanikern fångar hans blick och skakar på huvudet. ”*Ingen chans, kompis. Nesta vecka*”. Med en suck vänder bilföraren och kör iväg. Kommunikationen är rak.

---

⁴⁷ Arabiska för “Hej älskling, vad är det?”

Ungdomar och stora jeepar

När jag kommer ner en kväll och ska hämta jeepen ser jag att den står parkerad på fel plats. Bilen är också helt kvaddad. Jag ringer polisen och de säger att någon redan varit och noterat vad som har hänt. Men dum som jag är lämnar jag bilen, för att gå hem och prata med familjen. När jag kommer hem och går ner till garaget igen, saknas bilen.

Tonåringarna som tjuvkopplat bilen hade väntat tills jag var ur sikte. De hade sedan startat bilen och kört iväg. När jag kommer ner och upptäcker detta får jag panik. Jag ringer polisen igen. ”*Ni måste komma ner nu!*” säger jag. Operatören suckar och säger att de redan skickat ner en patrull som har kollat läget. Jag blir sur. ”*Då ansvarar du för om de där pojkarerna kör ihjäl någon då!*” Det är tyst i luren. ”*Det kommer en patrull*” säger han till slut. ”*Tack!*” säger jag och lägger på.

Fyra patruller åker runt i Norrby och gatorna utanför i hopp om att få syn på en stor svart jeep. Poliserna är stressade. Med tanke på hur farligt de kört i garaget är det inte osannolikt att de skulle kunna köra ihjäl någon. Jag åker ut för att se om jag hittar dem. Jag åker med min skåpbil mitt på natten på jakt efter mina föräldrars Jeep. Plötsligt i mötande trafik kommer vår bil! Den passerar mig och jag tvärstannar och vänder om. De upptäcker mig och ökar farten. Jag är dem hack i häl och de svänger av mot en skog och försvinner in på en stig. Jag klarar inte av att köra i skogen med min bil. ”*Fan också*” tänker jag för mig själv och larmar snabbt polisen. ”*Skynda er!*”. Det är panik, eftersom tjuvarna är minderåriga och är därför livsfarliga ute på vägarna mitt på natten. Jag avslutar jakten och åker hem. Senare ringer polisen och berättar att de hittat bilen övergiven. Det kostade tiotusentals kronor att laga den.

Jag stannar vid trottoarkanten vid en pizzeria för att hämta en beställning. Det står ett gäng utanför entrén. Jag är trött och irriterad över vad som hänt familjens Jeep. Jag får en konstig magkänsla. Killarna är lite oroliga och pratar extra mycket. ”*Var det dem där killarna?*” tänker jag för mig själv. Jag har ju inga bevis. Jag såg aldrig deras ansikten. Jag tittar på dem noggrant och går in och hämtar min mat. Det vore lönlöst att ens försöka gissa vilka som var skyldiga. De behöll reservnyckeln, vilket betyder att de skulle kunna komma tillbaka.

En annan gång parkerade jag en liten grön Volkswagen på gatans 30-minuters parkering. Jag skulle bara gå hem för att hämta något. Dum som jag är lämnar jag nyckeln i bilen. När jag kommer ut igen har någon stulit bilen. ”Nu igen?” tänker jag. Några timmar senare hittar jag bilen i garaget, längst in i ett hörn. ”Typiskt” tänker jag för mig själv. Tur att de inte körde sönder bilen åtminstone. Och tur att de inte körde ihjäl någon. Jag öppnar dörren och sätter mig. Jag börjar leta efter nyckeln. Ingenstans. Jag tittar i bagaget men hittar inget. Jag lyfter huven, och letar i motorrummet. Långt in i ett hörn hade de placerat nycken. Jag sträcker mig och når den. Jag håller i den oljiga nyckeln och suckar.

A-lagare, falafel-rulle och skjutningar

En medelålders kvinna, en A-lagare, kommer rusande ut ur en entré vid korsningen där pizzerian ligger. Hon är upprörd och håller sina högklackade skor i famnen. Hon är barfota och går runt huset. Efter henne kommer en man, sannolikt också A-lagare. Han ser ut att be om ursäkt men hon lyssnar inte. Hon fortsätter att gå. På innegården har gräset vuxit och täckt över den gamla gräsklipparen. En nyfiken kråka gör den sällskap. Kråkan landar på handtaget och ser ut som om han tycker att gräsklipparen är hans.

Det var länge sedan någon tog hand om gräsmattan, som nu är fylld av tegelstenar, skrot, plankor och övergivna apparater. Bredvid huset fanns förut en veranda som tillhörde Falafel-kiosken. Gick man in dit förvandlades den regniga och mulna Borås-realiteten till en arabisk restaurang. Den hade bara ett rum och stolarna stod tätt intill varandra. Det fanns en liten salladsbar med arabiska grönsaker. Ovanför Coca-colakylen stod en plattskärm som repetitivt spelade en melodi och visade fotografier på rätterna. Det var marknadsföring på en charmig nivå. ”*Två falafelrullar, tack*” säger jag och håller uppe två fingrar. Det går väl inte att missförstå? Jag ler, och den smått överviktiga damen knappar in på sin apparat. ”*Varsågod och sitt*” säger hon, ler och följer mig med blicken tills jag har satt mig.

”*Och två ayrans också*” säger jag när hon räcker mig de varma inplastade rullarna. Det känns så familjärt på något sätt. Jag får två stora ihoprullade maträtter, som en kusin till familjen lagat.

Man kan komplettera med turkisk yoghurt i små burkar. Jag betalar och de önskar mig en trevlig dag. Från den orientaliska miljön med arabisk musik, färgglada tallrikar, arabiska konstverk och en doftrik tillvaro, och ut igen till en steril och regnig verklighet på ett av Borås två ghetton. Kebabrulle, shawarma, eller kebappizza? Du väljer.

Vid entrén där A-lagarna tidigare har rusat ut kommer nu en äldre man ut. Han brukar sopa på sin gata och plocka skräp. Jag håller på att fotografera en svart sopsäck som någon har dumpat på gatan. Jag ville samla foton till ett album som handlar om utsatta förorter. Han kommer fram till mig. Han ser på mig med väldigt förstående, vattniga ögon. ”*Det här är vår verklighet*” säger han och pekar mot den slitna entrén. Han berättar sedan att hyresvärderna går fri från kritik från kommunen, trots allvarliga brister, eftersom han inhyser migranter. ”*Det är väl okej, på så sätt, men...*” säger han utan att avsluta meningen. Han är den siste av sin sort; en svensk man i ghattot. Han vägrar överge sin borg. Vägrar acceptera att folk parkerar sina bilar på gator där de inte får parkera. Men han är en gammal svensk, och såna lyssnar man inte på. Inte i ghattot.

Orten var en verklighet där man sköt raketer mot poliser⁴⁸ och där mordförsök med knivar ägde rum.⁴⁹ Ibland avlossade man skott rakt upp i luften för att markera mot någon.⁵⁰ Det kunde vara så illa ibland att polisen helt enkelt inte sa något om de olika skjutningar som ägde rum på Norrby och Hässleholmen, de två utsatta områdena i Borås.⁵¹ De bad ofta allmänheten om hjälp⁵² och kriminaliteten ledde bara till att polisen ökade sin närvaro i förorten.⁵³ Men ingen vågade tjalla. *Snitches get stitches*. Den 16 juli 2020 hade sex personer häktats för grovt olaga hot efter en skottlossning på Norrby och på Hässleholmen.⁵⁴

---

⁴⁸ <https://www.bt.se/boras/stokigt-pa-norrby-polis-beskots-med-raketer>

⁴⁹ <https://www.bt.se/boras/tva-till-sjukhus-efter-misstankt-mordforsok-2>

⁵⁰ <https://www.bt.se/nyheter/larm-om-skottlossning-pa-norrby>

⁵¹ <https://www.bt.se/boras/locket-pa-om-helgens-skjutningar-6f730a59>

⁵² <https://www.bt.se/boras/polisens-teori-knivskarving-del-i-gangkonflikt-det-har-blossat-upp-igen>

⁵³ <https://www.bt.se/boras/okad-polisier-narvaro-pa-norrby>

⁵⁴ <https://www.bt.se/boras/sex-haktade-efter-skjutningarna-i-boras-9c908185>

Polisen var förtegen för att inte läcka värdefull information.⁵⁵ Ett väpnat rån ägde rum på Norrby där två beväpnade maskerade män rånade en person.⁵⁶ Efter att en 22-årig tjej mördats i Göteborg i ett HVB-hem, tågade 500 personer från Norrby till begravningsplatsen.⁵⁷ Listan bara växer. Sverige har aldrig varit tryggare - eller?

Konstnären på borgen som såg ut över horisonten

Så vem är jag? I början var jag en melankolisk poet och konstnär med en krossad dröm att nå min fulla potential, vad nu det var. Jag var känd som ”konstnären” på Norrby. När andra brände papperskorgar, brände jag konstverk jag inte gillade. När andra blev segregerade från samhället blev jag segregerad från segregationen. Kan man verkligen vara segregerad från segregationen? Är inte det en paradox? Blir man integrerad om man är utanför utanförskapet? På kvällarna stod vi, invandrarungdomar som talade med kraftiga sociolekter, vid entréerna till hyreshusen. Vid slutet av förorten fanns träplankor och nedanför låg tågspåret. Låt oss kalla det ”gränsen” mellan ghettot och verkligheten. Vi såg industriområdet som gränsade till Knalleland, ett av Borås köpcentrum.

Jag står nere vid dörren och högljudda stamp hörs uppifrån. Kompisen släcker cigaretten.

”Röker ni inomhus?!” frågade en kort kille med ljusbrunt hår och ljusblå ögon, med kraftig turkisk brytning.

”Nej” svarade kompisen.

”Ljug inte för mig!” röt han. ”Jag ska snart bli pappa och vill inte att det luktar rök här nere!”.

Han gick ut och vi stod kvar. Ännu en natt i det segregerade Norrby, förorten som Morgan Johansson själv besökt.⁵⁸

---

⁵⁵ <https://www.bt.se/boras/inga-gripna-efter-daden-i-boras-polisen-mycket-fortegen-om-utredningen-a5b4a6d9>

⁵⁶ <https://www.bt.se/boras/vapnat-ran-pa-norrby-28ed2102>

⁵⁷ <https://www.bt.se/boras/femhundra-personer-i-begravningstag-for-alexandra>

⁵⁸ <https://www.bt.se/boras/just-nu-ministrarna-fragas-ut-pa-norrby-se-bilderna>

Vi går ut och ställer oss på gräsmattan där det finns en liten röd byggnad med ett fläktgaller; vi brukar kasta stenar på gallret för att se om någon sten kommer in genom det. En stor, muskulös kille med luvtröja sitter där. Han diskuterar med kompisarna om de ska åka till Amsterdam och köpa prostituerade. Det är kväll och han reser sig upp, skakar hand med kompisarna och går till entrén. Den är låst, men med ett kraftigt slag slår han in rutan i dörren. Han sträcker in handen, låser upp dörren inifrån och går in. AB Bostäder fixar senare dörren, efter en liten höjning av hyran. På Hässleholmen brinner det ner en pizzeria.⁵⁹ Eftersom ingen tjallar väljer bovärderna att höja hyran för hela området. Kollektiv, ekonomisk bestraffning för att täcka kostnaderna. Hässleholmen var ett av Sveriges mest utsatta områden.⁶⁰

Det förorten behövde var mer pengar och mer utbildning. Det var väl det socioekonomiska faktorer handlade om? Jag står i kön i cafeteria på högskolan. Framför mig står två studenter. De kommenterar en föreläsning:

”Svenskar säger att dom aldrig krigat och att man är stolt, man ba, vadå stolt? Mannen, dom är fega judar, dom kan ingenting om krig, walla. Ingen vill invadera det här bajslandet. I mitt hemland, mannen, bönderna tog upp svärd och vann mot USA, och här dom säger att dom är stolta.”

Jag ler för mig själv. De bryter på en kraftig sociolekt och är sannolikt från en förort i Göteborg. Det var enkelt för mig att särskilja integrerade andra generationens invandrare från villaområden, och killar från förorten. Bryter man kraftigt, var man sannolikt uppvuxen på en förort med föräldrar och kompisar som inte talade flytande svenska. Om man inte bröt, hade man sannolikt vuxit upp med föräldrar som talade god svenska, och med svenska vänner. Mellan dessa två fanns jag, en helt egen grupp: Killar som var uppvuxna på en förort där ingen talade ren svenska, men där de ändå lyckades lära sig tala ren svenska. *”Vill du ha medalj?”* hade förorten frågat mig om jag sagt detta. Vem bryr sig egentligen om att tala ren svenska?

---

⁵⁹ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/pizzeria-brann-ner-i-boras>

⁶⁰ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/polisen-hassleholmen-ar-ett-av-sveriges-mest-utsatta-omraden>

Det fanns en stor skillnad mellan dessa grupper, vilket inte alltid var självklart. Mellan svenskar med utlandsfödda föräldrar, som växte upp på miljonprogramsområden, fanns en kulturell dynamik som var självförtryckande. Det sterila ghyttot blev en del av deras identitet. Det innefattade också ett språkval. Enkelt uttryckt, om man inte bröt så var man ”*svennefierad*” och då hade man förlorat sin identitet. Förortens killar och tjejer förväntades tala med vissa sociolekter, för att behålla sin segregerade kultur. Att gå över till den svenska kulturen, bete sig svenskt och visa att man ”*lyckats*” med sin integration tolkades det som att man var en Onkel Tom, eller *husblatte*.

Andra generationens välintegrerade invandrare kände en viss press från förortens personligheter. Ibland kunde vissa undermedvetna mindervärdeskomplex visa sig. Vissa ”*tävlade*” om vem som var mest svensk, samtidigt som man gjorde reklam för sitt ursprung. För förortskillarna var det tvärtom: Man tävlade om vem som var mest ”*utländsk*.” Det kunde framför allt visa sig i kontrast med ”svenska” fenomen. När svensken tog två biffar på lunchen tog förortskillen fyra. Om man fick frågan ”*Är du svensk?*”, svarade man: ”*Nej*”. Men om välintegrerade personer fick frågan, svarade de: ”*Jag är svensk med utländsk bakgrund*”.

Det föreföll vara ett intressant rationaliserande, ur ett etno-kulturellt perspektiv. Det här beteendet var vanligt bland vissa unga som växte upp i förorten. De som ville ”*integrera sig*” och ta sig bort från utanförskapet, ansågs av förortens gäng ha valt fel. Men det var ingen som protesterade om man strävade efter att bli multimiljonär och fotbollsspelare. Så länge man bröt, som till exempel Zlatan, så var man fortfarande ”*inne*”. Man skulle lyckas med sin egen metod och inte genom samhällets regler. Att läsa på högskola skulle inte tolkas som att man var bättre än förorten. Föräldrarna var på en. Man skulle bli läkare, advokat, ingenjör eller civilekonom, eftersom man då tjänade bra. Om man tjänade bra, kunde man köpa ett fint hus åt sina föräldrar. Ett fint hus betydde att familjen kunde leva det goda livet och visa närliggande klan att man var bättre.

Vissa killars och tjejers strävan efter att bli välintegrerade lönade sig. De talade ren svenska på föreläsningar och bland svenska kompisar. Men de växlade till Rinkebysvenska med förortens killar. Dessa ständiga byten mellan olika språknivåer påminde om dubbla identiteter. Hemma var man en person, utomhus med förorten en annan och med svenskar en tredje. Man insåg att ghettobrytningen inte var ett framgångsrikt koncept på arbetsintervjuer. Man klädde upp sig ordentligt, rakade sig och övade på den svenska accenten.⁶¹ Man var svensk om man talade ren svenska, och utländsk eller ”ghetto” om man talade med brytning.

Jag står i kön till arbetsförmedlingen. En äldre svensk herre kommer ut ifrån kontoret och ser irriterad ut. Jag följer honom med blicken och han stannar framför mig. ”Hur är det med dig?” frågar jag. Han ser mig djupt in i ögonen. ”Jag har jobbat i 40 år och nyligen sade de upp mig. Jag kommer hit för att få hjälp och så får jag höra att jag som svensk kan hitta jobb hur lätt som helst. Arbetsförmedlingen prioriterar jobben åt invandrare”. Jag nickar långsamt. ”De tvingar dig att bli rasist” säger han till slut. En socialdemokrat steg in till Arbetsförmedlingen och kom ut som sverigedemokrat. Svensk myndighetsaktivism är det partiets bästa valarbetare.

Jag är på väg hem och ser en civil polis med öronsnäcka kroppsvisitera en kille. Jag suckar för jag är så van. ”Jag har inte gjort nåt!” protesterar killen. Polis mannen är inte intresserad av vad han har att säga. Ett gäng går förbi ett av husen och på taket står det några poliser och förbereder en drönare. Förortskillarna börjar driva med poliserna som berättar var alla närområdets övervakningskameror finns.

Jag vaknar upp på natten av att ett blinkande blått ljus lyser in genom balkongfönstret. Jag hoppar upp ur sängen och tittar ut. En polisbil har stannat precis utanför. Poliserna står bakom en bil, och jag går till det andra fönstret. En kille sitter i sin bil och letar efter körkortet. Klockan är tre. Efter att ha kollat att föraren inte är full, åker de sin väg. Det var svårt att somna om. Det skedde så plötsligt.

---

⁶¹ Prosodi är språkets sångmelodi.

En annan gång följer en polisbil mig ända in till parkeringen. En polisman stiger ut och kommer fram. ”*Blås här*” säger han. Jag blåser och fortsätter tills han säger stopp. ”*Fin bil*” säger han. ”*Jo, vi jobbar hårt*” svarar jag. Polismannen utgår från att blattar som kör fina bilar sysslar med tveksamma aktiviteter. Jag funderar på att säga till polismannen att han är rasist, men avstår. Jag tackar för mig och går hem. Detta sätt var vissa provocerande, våldsbenägna polismäns metoder för att handskas med problematiska kriminella invandrarungdomar. Enskilda fall som dessa bekräftas av SOU:2005:69.⁶²

Välkommen till orten

Jag var inte så medveten om politiken i Sverige när jag växte upp. Jag hade endast fragment av den här sortens resonemang. Slutligen växte dessa tankar och ledde till upplysning. Det var först efter flera år av psykisk ohälsa som jag förstod hur allvarligt utanförskapet var i Sverige. Det formade mig som person. Jag var ständigt otrygg och tvingades se verkligheten i vitögat. Det lärde mig förstå vikten av ett sammanhållet samhälle.

Som jag tidigare nämnt växte jag upp på en förort, eller om man ska använda polisiär, eufemistisk terminologi, ”*ett särskilt utsatt område*”.⁶³ Utsatt var bara förnamnet. Jag bodde i ett vanligt hyreshus med åtta våningar. Sopor dumpades utanför och det luktade illa. Hissen var tveksam och gungade och skakade när man åkte upp eller ner. Jag var klaustrofobisk och ville inte fastna i hissen.

Tanken att överhuvudtaget behöva trycka på larmknappen och vänta tills det kom någon och släppte ut mig var förskräcklig.

Segregationen var intensiv redan under tidigt 2000-tal, med många arbetslösa, rotlösa invandrare. En del var krigsflyktingar som flytt till Sverige, och andra var fattiga migranter som drömde om ett bättre liv. En del kom också som anhängare. Eftersom bidragen flödade var livet ganska bra i förorten. Man umgicks med sina familjer och grannar.

---

⁶² Sverige inifrån: röster om etnisk diskriminering : rapport. Utredningen om Makt, Integration och Strukturell Diskriminering, Masoud Kamali (s. 113).

⁶³ Polisens rapport. *Kriminell påverkan i lokalsamhället*. 2019. https://polisen.se/siteassets/dokument/ovriga_rapporter/kriminell-paverkan-i-lokalsamhallet.pdf

Man värnade om sina klaner och man bad tillsammans. Livet var harmoniskt och olika folkgrupper respekterade varandras oskrivna regler och gränser. Unga flickor hade själ och var blida, kuvade och kyska. Det fanns få alternativ, såvida man inte ville vanära familjen. Ibland fick pappan reda på att dottern suttit i knät på en svensk kille i skolan. Då blev pappan arg.

Vissa flickor gifte sig tidigt, då den traditionella familjen hade dessa förväntningar. Flickor som inte gifte sig blev som svenska flickor; vilsna, promiskuösa och problematiska. De drack alkohol och umgicks med pojkar.

Flickan kunde råka illa ut om hon anklagades för att ha klätt sig utmanande. Detta var inte acceptabelt för den tribala⁶⁴ krigsskadade fadern, med stora svarta ögonbryn och en tjock mustasch. Mannen som jobbade på bilverkstad i linne och som rökte tre paket cigaretter om dagen. Han önskade att dottern skulle hitta en bra svärson från hemlandet. Han talade med basröst och förväntade sig att frugan lagade mat och städade. Han gillade inte judar. Man hade svurit att inte förlåta Israel för dess krigsbrott mot den palestinska civilbefolkningen. Israelen eller sionisten var Guds fiende och en dag skulle hämnden komma.

Det fanns, mig veterligen, inga eller få judar i förorten där jag växte upp. Det fanns kristna araber, men det var inte samma sak. Förorten var hård mot utomstående som inte respekterade förortens moral. Positivt var åtminstone att våldtäkter på muslimska tjejer aldrig ägde rum, eftersom straffet för att besudla någons dotter var mycket hårt. Här var Sveriges domstolar inte välkomna. Här gällde hämndens lag.

Flickan ansågs tillhöra familjen och att vanära flickan gjorde henne mindre ärbär inför äktenskap. Familjen var därför drabbad och kunde utkräva hämnd.

Eftersom föräldrarna var arbetslösa i många fall, tillbringade familjerna mycket tid med varandra. Det bildades inhemska kulturer och det fanns tid över. Pappan kunde komma ut i tofflor och linne, med ett stort leende på läpparna, när han med ett rejält handslag hälsade på grannen.

---

⁶⁴ Tribalism är beteckningen för klankultur.

De stod nere vid entrén med sina söner uppsatta på piedestaler. Genom att med denna stolthet visa upp sin avkomma, syntes tidigt de första spåren av klankultur: Sonen var faderns arvinge. Inte helt förenligt med det svenska (sekulära) individualistsamhället där sonen inte behövde leva upp till faderns förväntningar. Han behövde heller inte gifta sig med en oskuld från hemlandet.

Varje familj var sin egen klan, och man var misstänksam mot andra. Man mötte varandra halvvägs i affärer, som när man köpte bilar, men annars fanns ingen solidaritet. Man litade inte på varandra. Kulturen på Norrby, och i förorter generellt, kunde tolkas som etno-nationalistisk tribalism. Det betyder att man var etniskt orienterad nationalist, med fokus på den egna klanen och hemlandet. Man var sällan nationalist för Sverige eftersom lojaliteten till Sverige endast sträckte sig så långt som bidragen räckte. Sverige var ett bra land eftersom Socialdemokraterna var generösa med bidragen. Svenskarna, däremot, ansågs vara märkliga, kalla och kulturlösa.

Trots denna generösa försörjning, hamnade många invandrare i förorten utanför samhället. De förblev segregerade och man fokuserade på sina egna. Tillvaron karaktäriserades av en värme i invandrarnas hetlevrade, högljudda miljö. Detta var svårt att accepteras hos den svenska, självupptagna befolkningen. I förorten fanns det invandrare som tidigt fick förtidspension. Man insåg att man sannolikt inte skulle bli en produktiv medborgare. Ibland åkte man ner till hemlandet på semester. Slakten hade fortfarande huset kvar och där nere fanns landsmännen.

Men trots dessa privilegier blev livet inte sig likt. Flytten till Sverige kapade alla genuina band till hemlandets varma kultur. Detta ledde till mer utanförskap.

Det var bittert att svensk-födda killar och tjejer med utlandsfödda föräldrar, som åkte ner till hemlandet, ofta blev klassade som ”svenskar”. När dessa individer sedan åkte hem till Sverige igen kände de sig som ”invandrare”. Det var det första sociala hindret som visade sig i frågan om integration: Att inte höra hemma någonstans!

Att vara ”svensk” i föräldrarnas hemland men ”utlänning” i Sverige, trots att man var född i Sverige. Det var en av många faktorer, som kom att leda till en framtida identitetsproblematik.

Att integrera två olika kulturer, den svenska och den egna, krävde resurser, stöd och bekräftelse. Det krävde kärlek, sammanhållning och kunskap. Föräldrarna hade ofta svårt för att uppmana sina barn att lära sig det svenska språket. Det var svårt att hjälpa barnen med ett språk som man själv inte behärskade. Det var också svårt för dem att hjälpa barnen att välja en yrkesmässig bana i livet, särskilt om de själva inte arbetade. Det var skolans ansvar, tyckte man.

Identitet är en viktig egenskap som är nödvändig för att en individ ska känna sig trygg. Men det fanns så lite av identitetsskapande åtgärder i samhället. Mångkulturen skulle leda till mångfald, men så blev det inte alltid. Man hade svårt för Sveriges sekulära kultur. Det verkade så absurt att svenskar inte älskade sitt land.

Den svenska politiken försvårade invandrarnas integration på två sätt: 1) Man vägrade att ställa krav, och 2) man var hycklare och röstade för mer invandring, men bodde själva på områden fria från invandrare.

Konflikträdsla, bekvämlighet och konformism skapade avtrubbade svenskar. Invandraren var i det avseendet svenskens raka motsats, som längtade efter att få manifesteras. I själva verket önskade invandrarna mer integration, utbildning och ökad rikedom. Man trodde att svenskarna skulle hjälpa till, men det gjorde de inte. Invandrarna svarade då med motsatsen. De kunde storma in på socialkontoret och fråga varför de inte fått sina pengar. Det visade sig sen att personen inte deltagit i SFI en enda dag. När handläggaren påpekade detta, slog invandraren näven i bordet och krävde att få sina pengar. Man skulle ha sitt.

Man trängde sig före i kön på vårdcentralen och man ansåg sig förtjäna det bästa av det svenska välfärdssystemet. Man tog för sig för att man kunde, eftersom svenskarna inte gjorde något för att stoppa en.

Vissa svenskar blev därför kritiska mot invandrare och mångkultur. De ansåg att det var för mycket på för kort tid och att svenskarna i praktiken inte hade fått rösta om den förda migrationspolitiken. Det var en klar minoritet som hade gått med på denna kolossala invandring. Motståndare gjorde sig inte besvär.

Socialdemokraterna och Reinfeldts moderater sopade mattan med alla motståndare och mer än välkomnade att göra det ingen annan gjort historiskt: Att ta in över 2 miljoner invandrare under loppet av 20 år. Jag upprepar; *Det har aldrig tidigare i mänsklighetens historia hänt att ett land importerat två miljoner människor på 20 år.* Det är fler människor som migrerat till Sverige de senaste 20 åren än vad det gjorde till Amerika under 1900-talet.

Dessa invandrare placerades sedan i förorter medan svenskar som hade råd flyttade till villaområden. Där kunde de beställa sina kebabpizzor på distans, samtidigt som rapporter om segregation och kriminalitet bortförklarades av politikerna.

Det var dock inte alla som firade. För oss vanliga dödliga killar och tjejer med invandrarbakgrund i förorten var livet tufft. Jag växte upp på en segregerad förort med ungdomar som dagligen samlades utomhus. På dagordningen stod frågan ”*Vad kan vi göra idag?*”. Ibland blev det bränder av papperskorgar och bänkar. Nettoeffekten var aska och sot. Det brann, helt enkelt. Unga problematiska pojkar som rullade fram övergivna bildäck till rökrutor utanför kommunala skolor och tände på. Papperskorgar sattes i brand. När brandkåren kom, låtsades man kasta sten. Brandkåren vände genast. En stor skillnad mot dagens förorter i Malmö, Göteborg och Stockholm där verklig stenkastning mot polis och brandkår är vardag. I det avseendet var Norrby civiliserat. Här brann det *bara ibland*.

Ibland brann det också i höghusen. Det kunde vara någon kvinna i en familj som inte förstod hur spisen fungerade, eller någon som hade placerat våta kläder i ett skåp med en lampa som var på. På marken samlades förortens invånare.

Det var unga flickor med sjal och äldre män klädda i exotiska folkdräkter, det var uteslutande utomeuropeiska invandrare. Det var sannerligen ett intressant scenario. Ibland visste man inte om man bodde i Sverige. Ibland var bränderna anlagda.⁶⁵

---

⁶⁵ <https://www.bt.se/boras/polisen-om-lagenhetsbranden-vi-har-en-god-bild-av-handelsen>

Jag vaknar upp en natt och ser ett starkt ljus som skiner igenom gardinerna. Jag reser mig och gnuggar ögonen och försöker lokalisera ljuset. Tvärs över gatan brinner en bil. Jag suckar. Lågorna knakar och knastrar och svart rök reser sig upp mot den mörkblå natten. Grannarna i huset mitt emot har tänt sina små fönsterlampor. Jag plockar på mig min kamera, går ut och fotar elden. Brandkåren anländer och släcker. Det var inget vandaliserande, utan ett försäkringsbedrägeri. Det var en bra dag för ägaren som skulle få ut pengar, men en mindre bra dag för oss andra när försäkringspremien höjdes. Men det var helt okej, eftersom tidningarna fick sälja lösnummer i frågor som de själva varit med och underblåst.

Så här kunde det se ut på Norrby. Nedskräpning, butiksrån, droger, bilar som körde för fort, bråk mellan familjer, svenskfientlighet, och så vidare. Det var en grym verklighet som inte visade någon nåd. Som jag nämnde stod jag på min borg och reflekterade över min verklighet.

Var bodde jag egentligen? Var detta Sverige? Jag kunde ingenting om landet jag bodde i. Utanförskapet var en stor kupol, som kapade verklighetsbanden till det övriga samhället. Ungdomarna, desperata efter en identitet, fann gänget, eller Gud. Man bad tillsammans, åt och reciterade sina andliga skrifter. Eftersom det inte fanns någon moské ännu så samlades man i källarvåningar eller i andra tillfälliga lokaler.⁶⁶ Religion var ett viktigt medel för att finna mening.

Jag var inte speciellt religiös, även om jag trodde på Gud. Jag var främmande för kyrkor och det var de andra också. ”*Astaghfirullah*”⁶⁷ sade en kille när vi på skolavslutningen gick till kyrkan.

Det kanske inte var höjden av religiös tolerans när man i Guds hus bad om förlåtelse för att man var i Guds hus. Gud hade ingen son. Jesus var inte Gud. Jesus var bara en av många profeter. Antropolatri var inte välkommet.⁶⁸

---

⁶⁶ <https://sverigesradio.se/artikel/740228>

⁶⁷ “Jag ber om förlåtelse till Gud”.

⁶⁸ Människotillbedjan

Förvånansvärt nog blev många ungdomar som fann Gud betydligt bättre människor. De fastade, drack inte alkohol och var rökfria. De var inte promiskuösa, och de klädde sig ordentligt. De lät skägget växa, och bar på en vit mössa för att visa hängivenhet. De sysslade inte längre med kriminalitet. De bröt fortfarande kraftigt och var klassade som segregerade, men de var åtminstone bra människor med en tro. Men det här var ett steg i fel riktning, sett ur ett rent svenskt integrationsperspektiv. Tanken var ju att invandrarna skulle slippa behöva integrera sig, eftersom de antagligen inte skulle hinna. Men barnen till invandrarna skulle bli välintegrerade - hoppades man. Var det mer tro och religion som behövdes för att bli integrerad svensk?

Troende eller ej, så talar utanförskapet i Sverige sitt tydliga språk. Invandrarnas barn i förorter blev inte välintegrerade, utan segregerade. Socialdemokraterna upprepade mantrat att alla var svenskar och att integration var viktigt. Dessvärre fick vi inte det önskade resultatet. Föräldrarna deltog inte i barnens utbildning och man följde inte deras utveckling. Föräldrarna orkade inte ta sig till utvecklingssamtal för att lyssna på någon lärare som pekade på vikten av att sköta sig. Eleverna på skolan upplevde svårigheter och föräldrarna var ju delvis orsaken.

Våld inom familjen var sannolikt vanligt förekommande: örflar, nacksmällor, utskällningar och maktspel. Barnen projicerade sin frustration på andra barn som i sin tur slogs. Det ledde till att familjefäderna försökte återfå sin heder genom att varna den andra familjen ”*att med vår familj bråkar man minsann inte*”.⁶⁹ Ofta kom man överens, men barnen fortsatte att bråka. Man kallade varandras mammor för diverse olika saker, alldeles för fula för att nämnas här, och man raggade på varandras systrar. Eftersom systemen anses vara broderns högsta moral så var det en känslig kulturell komponent. Snabbt kunde brodern bli aggressiv mot andra killar om de nämnde systemen. Många bröder övervakade också sina systrar i tonåren, så att de inte vanärade familjen. De fick tidigt ta på sig själ, för att spara sig till det arrangerade äktenskapet. Storebror och lillebror ansvarade båda två för att systemen förblev kysk och blid.

---

⁶⁹ <https://www.bt.se/boras/brak-mellan-barn-blev-familjefejd-extra-poliser-pa-norrby-08665e2f>

Man skulle enkelt kunna säga att områden som Norrby, och Hässleholmen i Borås, utgjorde var sin egen enklav. Parallella samhällen. Där tolererades inte polisiär närvaro. Ingen talade med polisen, av rädsla för repressalier. Denna tystnadskultur, bland många andra fenomen, är fortfarande vanligt förekommande på Norrby.⁷⁰ Gatuvarianten av tystnadskultur var ”*snitches get stitches*”⁷¹, eller ”*Du har en mun, men ingen tunga*”. Statspessimismen var därmed född.

Förvånansvärt nog lyfte SVT och tidningarna denna problematik, så som trångboddhet, radikal fundamentalism och kriminella nätverk. Naturligtvis replikerade lokala representanter och menade att man målade upp en felaktig bild.⁷² Så hur sann var den? Jag menar att det inte nödvändigtvis var en felaktig bild. Snarare tvärtom: Det var för lite som kom fram i ljuset. Norrby var de facto oroligt sedan invandringen på 90-talet. Det är nu 30 år sedan och det har mig veterligen, långsamt blivit lite bättre. Kommunen har investerat i snygga ombyggnader på området med betong och sittplatser, men det ändrar inte den fundamentala problematiken med integrationen.

Det innebär inte att det inte finns bra sidor av Norrby. Det är centralt, nära till köpcentrum och gallerior och det passar studenter, pensionärer, och invandrare utan körkort. Men vad är syftet med att välja ut dessa positiva exempel? Försöker man måla upp en förskönad bild, likt mycket annat, i hopp om att upprätthålla en illusion? Det finns egentligen inte så mycket att säga. Massmigration är en samhällskatastrof. Den leder bara åt helvete, om man inte är försiktig. Utanförskapet växte, arbetslösheten bestod och bidragsberoendet ökade. På samma sätt såg det ut i andra delar av Sverige. I Malmö betalade kommunen ut 1 miljard kronor i socialbidrag.⁷³ Rösterna forsade in till Socialdemokraterna och no-go zonernas innevånare blev partiets valboskap.⁷⁴

---

⁷⁰ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/ny-rapport-om-problem-i-norrby>

⁷¹ Idiomatiskt ghettoslang som betyder att ”tjallare får sona.”

⁷² <https://www.bt.se/boras/boende-kanner-inte-igen-bilden>

⁷³ <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/qLrd30/ny-studie-malmo-mer-generosa-med-socialbidrag>

⁷⁴ <http://hotpot.se/politik/sa-har-rostade-valjarna-i-sveriges-sarskilt-utsatta-omraden-2018/>

Man kan fråga sig; köpte Socialdemokraterna röster genom bidrag och utgjorde denna makt ett incitament för fortsatt migration?

Utanförskapets konsekvenser var mycket allvarliga. Ungdomar som tappade gnistan tidigt och kände sig svikna. De såg polisen som rasister, eftersom de gjorde ständiga kroppsvisiteringar. Svenskar målades upp som elaka rasister som inte ville invandrarnas bästa. Utanförskapet skulle komma att bli ett avgörande debattämne för huruvida integrationspolitiken var framgångsrik eller ej. Det hela skulle inte bli bättre av att förortskriminella förvarade automatgevär i skolskåpen eller hemma, ibland laddade.⁷⁵

---

⁷⁵ <https://www.bt.se/boras/misstankt-for-mordforsok-begard-haktad>

Kapitel 2:

Ghettoskolan: sexuella trakasserier, automatkarbiner och fotboll

Alla människors lika värde

Den första skolan jag gick på var Norrbyskolan och även där visade sig mångkulturens problem tidigt. Barnen talade dålig svenska, slogs med varandra och hade svårt för den svenska ”värdegrunden”. Invandrabarnen var inte intresserade av att sjunga barnsånger om mänskliga rättigheter, sånt struntade de i. Jag var ofta hungrig och ville gå hem. Det ville de andra också. Det var ofta en märklig avslutning på dagen: Att stå och sjunga om alla människors lika värde, direkt efter att vi använt rasistiska glåpord mot varandra på skolgården.

De svenska lärarna tjatade ständigt om vikten av att se alla människor som lika mycket värda. För oss var det alltför abstrakt. Vi köpte inte sådana pacifistiska tankegångar. I själva verket blev Norrbyskolan snabbt ett exempel på mångkulturens misslyckande, och man beslutade sig 2011 för att lägga ner den.⁷⁶ De svenska skolbarnen var få, och föräldrarna flyttade tidigt på sina barn till skolor utanför stan. Men invandrarna var fast i förorten med sina barn, eftersom de saknade resurser. När Norrbyskolan lades ner, spreds barnen ut till skolor på andra orter. Då började problemen dyka upp även där. 2017 fanns nya planer att öppna Norrbyskolan igen.⁷⁷

Skolan var i själva verket en katalysator för utanförskap. Vi invandrabarn hade läs- och skrivsvårigheter och vi hade också svårt för den svenska prosodin. Om vi var arga så slogs vi. Det gör väl kanske barn generellt, men vi slogs med fanatism. Vi kallade varandras mammor för ”hora”. Lärarna sprang efter oss med ilska ”NEJ!” när vi använde N-ordet mot de mörka barnen. Lärarna visste mycket väl vad vi höll på med, men ville inte säga något till föräldrarna. För dem var det ointressant att barnen uttryckte sig rasistiskt, det var inget problem. I de flesta fall kom inte föräldrarna på utvecklingssamtalen.

---

⁷⁶ <https://nxt.bt.se/boras/norrbyskolan-laggs-ner-inte-roliga-beslut-att-ta/>

⁷⁷ <https://www.bt.se/boras/nya-planer-pa-att-ater-oppna-norrbyskolan>

Elever som var kusiner kunde bråka med varandra medan vi andra väntade på att få börja lektionen. ”*Vi skämmer ut oss*” sade den ena killen till den andre på hemspråket och slutade. De hade en känsla av heder och kulturell skam, något som inte de svenska barnen hade med sig. När de svenska barnen slogs, så var konflikten genast över efter att läraren slutit fred. Men vissa av de arga invandrabarnen nöjde sig inte med fred. Det var ett tidigt tecken på klankultur.

Små pojkar bråkade gärna med stora starka pojkar för att de ville utmana dem. Passivitet och fred ansågs vara svaghet bland vissa barn. Den storvuxne pojken sparkade basketbollen och slog ner klockan på skolgården. Ingen Emil i Lönneberga här inte. Det fanns inte mycket som lärarna eller rektorn kunde göra åt barnens beteende. Barnen lyssnade inte. Så det fortsatte som vanligt. Barnen umgicks ofta med sina egna landsmän, och talade därför hemspråket. Det betydde samtidigt att det svenska språket trycktes åt sidan. Så såg det ut på Norrbyskolan, men även på andra skolor nära utsatta områden. Klankulturer och det egna hemspråket gick före integrationen. Eftersom barnen inte fick stöd hemifrån, började tidigt de första tecknen på utanförskap att visa sig: Barnen kände sig annorlunda och började umgås i gäng. De svenska föräldrarna oroade sig för hur deras döttrar och pojkar påverkades.

Så här var det för över 15 år sedan och det tycks inte ha blivit bättre nationellt. Det fria skolvalet har varit medelklassens enda möjlighet att placera barnen på trygga skolor, långt ifrån de segregerade. Vänsterns debattörer har ifrågasatt idén med fria skolval med argumentet att det ökar klasskillnaderna.⁷⁸ Jag tolkade vänsterns motstånd mot det fria skolvalet som ett sätt att skjuta över integrationsproblemet på allmänheten. Att behöva erkänna att migrationspolitiken haft negativa konsekvenser på integrationen. Dessutom har vänsteraktivister anklagat välintegrerade invandrare, och svenskar, för klassförakt när de vill ge sina barn en trygg skolgång. Man kritiserade det fria skolvalet för att det gav vinster i välfärden. Det anser jag var fel prioritering.

---

⁷⁸ <https://www.gp.se/nyheter/göteborg/massiv-kritik-mot-skolvalet-i-göteborg-fullständigt-haveri-1.27699963>

Istället för att försöka hindra andra från att välja privata skolor, så borde man ha fokuserat på att förbättra de kommunala. Det behövdes mer resurser, och högre krav på föräldrars deltagande i barnens skolgång.

Vissa kvinnor roar man sig med

När jag började på lågstadiet, på Särlaskolan, eskalerade utanförskapsproblematiken. Sexuella trakasserier började bli vanliga. Invandrarungdomar antastade de svenska flickorna.⁷⁹ När de sade till hos rektorn hände inget. Då började arga föräldrar ringa och kräva att rektorn skulle agera. Skolan fick kritik av Jämställdhetsombudsmannen.⁸⁰ Rektorns svar på Radio Sjuhärad var inte uppskattat:

”Era döttrar måste anpassa sig om de vill känna sig trygga. Om de inte beter sig felaktigt så kan de vara trygga. Vi har pojkar som inte vet var gränserna går. Att tjejerna utmanar killarna, bland annat genom sin klädsel, är en del av problemet. Och deras olika kulturella bakgrund. Flickorna vet inte heller alltid var gränserna går ... i en del kulturer finns det kvinnor man roar sig med och andra man gifter sig med.”

Ghettogänget på skolan visade tydligt människans flockmentalitet. Så fort killarna gick ihop så visste man att något var på gång. Mellan varven ägde bråk, stölder och misshandel rum. Lärarna kände sig uppgivna, och trötta. Hur de än gjorde vägrade vi att lyssna. Det fanns ingen studie-ro. En lärare placerade 500 kr på katedern som ett test på moral och ansvar. Han krävde att pengarna skulle vara kvar när han kom tillbaka. Så fort han lämnade rummet dök killarna efter pengarna. Han fick aldrig igen dem.

Lärarna fick basketbollar kastade på sig. De ryckte våldsamt i eleverna och pressade dem mot väggen. Elever var ibland tvungna att lämna klassrummet för att de gapade och tjafsade. En gång när det hände började killen flåsa med munnen mot fönstret utifrån. Det gick inte att studera alls, främst för att alla skrattade. ”*Jag ska ringa polisen!*” skrek pojken. Läraren var stressad och gråhårig.

---

⁷⁹ Aftonbladet. *Sex terror på högstadieskola*. 2007. <https://www.aftonbladet.se/relationer/a/EoxjGo/sexterror-pa-hogstadieskola>

⁸⁰ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=1330863>

Vi fäktades med linjaler och kastade pennvässare på varandra. Diverse olika glåpord riktades mot varandras mammor och systrar. Mobbing skedde dagligen, där vissa till och med började gråta. Det var sannerligen ingen miljö för den svagsinte.

Jag lämnade högstadiet, som alla andra, med dåliga betyg. Jag hamnade sedan på Viskastrandsgymnasiet i Borås, där problematiken var den samma. Jag blev en gång intervjuad av Sveriges Radio och sa då att det ”*inte är konstigt att SD attraherar ungdomar*”.⁸¹ Skolvalet år 2010 gjorde att vänsteretablissemanget blev hysteriskt. Lärare på Bäckängsgymnasiet, en ”röd skola”, anklagade lärarna på Viskastrandsgymnasiet för att inte lära ut ”rätt värdegrund”.

Det blev en debatt med bl.a. kommentaren att det inte fanns något samband mellan kvalitet på en skola och antal röster på SD.⁸² SD:s popularitet i skolvalen indikerade att det fanns en uppfattning bland många elever att kravlös invandring var problematisk. Vi hade vår egen ”zoo-hörna”.⁸³ ”Zoo-hörnan” var en omskrivning för ”*problematiske hörna med invandrarungdomar*”. Där samlades ghetto-killarna, och talade högt med varandra. De bröt kraftigt, fortfarande, och det gjorde även jag. Det var sig likt.

Som kanske har framgått var min skoltid inte givande. I vår klass hade vi vuxna invandrarkillar med slickade frisyrier, fina skjortor och fin skor. De kom dit och drack te, snackade om varandras systrar och vilka fester de skulle gå på. Vår lärare var en hängiven doktorand i språk, som trodde på oss oroliga själar. Vi trodde dock inte på honom. Jag hyste respekt för honom, eftersom han visste hur svårt livet skulle bli för oss rotlösa invandrarungdomar med vår brist på verklighetsförankring. Tyvärr delade inte invandrarungdomarna min åsikt utan beslutade att gå på fest och slå ner bostadsägaren - som råkade vara mentorns son!

---

⁸¹ P4 Sjuhärad. *SD attraherar ungdomar*. 2010. <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=4034582>

⁸² Borås Tidning. *Inget samband mellan kvalitet på skola och antal röster på SD*. 2010. <http://www.bt.se/debatt/inget-samband-mellan-kvalitet-pa-skola-och-antal-roster-pa-sd/>

⁸³ Borås Tidning. *Med fiolen in i samhället*. 2017. <http://www.bt.se/familj/med-fiolen-in-i-samhallet/>

Han blev upprörd och stängde av killarna från skolan. Det var ofta oordning i klassen. Pennvässare, pennor och stolar flög tvärs genom rummet. Folk slogs, och kallade varandras mammor för diverse olika saker. Många av oss förblev rotlösa. Skolan förlorade mot utanförskapet. Ny skola, nya möjligheter, men ack så likt den föregående.

Rinkebysvenska och no-go zoner

Under min tid på gymnasiet började jag se mig själv utifrån och jag skämdes. ”*Låter jag också sådär?*” tänkte jag när jag lyssnade på ghettokillarnas sociolekter.⁸⁴ Det var dags att tvätta bort denna märkliga språkvariant och istället få till en finare prosodi. Skulle jag någonsin få jobb om jag fortsatte tala så där? Jag insåg att språket var den avgörande faktorn för om man var ”svensk” eller inte. Visserligen förstod jag tidigt att jag aldrig skulle bli svensk, eftersom jag ju inte var svensk. Jag var alban. Att man integrerade sig ansågs i de flesta sammanhang som ett tecken på hög anpassningsförmåga och intelligens. Men inte i förorten. Där ansågs det vara förkastligt. Om man integrerades och ville tala ren svenska, så var man svag. Vem vill bli svensk, liksom?

Det här fenomenet, att vilja separera sig, betydde helt enkelt att man hade sin egen samhällsmodell. Försörjning var ju inget problem, eftersom de flesta fick sina bidrag och några arbetade. Fenomenet var vanligt på 60-talet i USA där det fanns en stor debatt om afro-amerikaner skulle integrera sig till systemet eller separera sig. Malcolm X föreslog separation, vilket skulle innebära att afro-amerikaner levde i sina egna samhällen med full kontroll över sina politiska, ekonomiska och sociala resurser.

Men i förorterna i Sverige, däremot, fanns inte denna likhet. I USA var separata samhällen ofta homogena, med en etnisk grupp i majoritet. I förorten i Sverige finns segregerade och monokulturella grupper. Olika grupper lever segregerat från varandra, och skilt från det övriga samhället. Man interagerar inte nödvändigtvis med varandra på något interkulturellt plan.

---

⁸⁴ Sociolekt är en språkvariant som knyts till en social grupp.

Med andra ord är utanförskapet i Sverige, om något, mer komplicerat än i USA. Där är det huvudsakligen bara afro-amerikaner och vita som försöker leva i harmoni. Förr var det fler konflikter mellan olika grupper så som italienare, irländare, mexikaner, osv.

För att ta Norrby som exempel, finns det där över 30 nationaliteter, enligt en studie från 2015.⁸⁵ Idag kommer befolkningen främst från östra Afrika, och i andra hand från Mellanöstern, och de konkurrerar alla om samhällets resurser. Det är nödvändigt att försörja utanförskapsområden för att de inte ska kollapsa och bli farliga enklaver.

För att bearbeta mina upplevelser målade jag. Jag blev kallad för ”konstnären” och fick vara ifred. Jag var inte intresserad av att utmana några hierarkier. Jag ville egentligen inte bo på Norrby. Men vart skulle jag ta vägen? Jag var fast. Jag visste ingenting om hur samhället fungerade. Jag visste väldigt lite om Sveriges historia, och jag tyckte att massimmigration och kravlöshet var problematiskt. Jag hade ju aldrig fått se de bra sidorna av mångkulturen, det vill säga, den socialistiska utopin som ständigt utlovades.

Egentligen var det föga förvånande. Det såg inte bra ut rent estetiskt i förorten. Ingen sammanhållning och lite solidaritet. Klankultur och heder gick före individualism. Det kändes inte bra när jag tittade ut genom mitt fönster och såg på betonghögghusen som byggts under miljonprogrammet. Här hade vi blattar dumpats medan svenskarna bodde i sina villor. Var man inte värd bättre? Det kändes som att vi invandrare var här enbart för att lyda sossarnas piska. Vi skulle rösta på partiet, i utbyte mot mat och tak över huvudet. Det kändes tragiskt, förnedrande och en aning rasistiskt. Lite tacksamhet var naturligtvis på plats. Men samtidigt - var invandrarna här för att Sverige var ett humant land eller för att Socialdemokraterna ville ha röster?

---

⁸⁵ Culture and Sustainability in European Cities: Imagining Europolis Routledge Studies in Culture and Sustainable Development. 2015. Svetlana Hristova, Milena Dragičević Šešić, Nancy Duxbury. ISBN 1317677153, 9781317677154. (s. 171).

Skolans problem var delvis ett resultat av utanförskapet. Det krävdes inget geni för att förstå att det fanns ett fundamentalt fel med den avsaknad av disciplin på den svenska skolan. Eller så var vi bara tröga. Hursomhelst, så vägrade vi studera i lugn och ro. Vi hade sannolikt flera symptom för odiagnostiserade, neuropsykiatriska funktionsnedsättningar. Vi var inte autistiska. Vi var snarare hyperaktiva, aggressiva, hetsiga och neurotiska. Vi kanske bara var busiga killar med för mycket energi i kroppen. Skolan var egentligen till för lugna svenska medelklasselever och utslitna socialdemokratiska lärare som doftade kaffe. Det var en plats för smygrasistiska lärare som störde sig på att vi invandrarungdomar bildligt talat ”*pissade*” på deras auktoritet.

”*Invandrarungdomar*” var en term som vår rektor på Särilaskolan brukade använda. Det var en rätt intressant eufemism⁸⁶ för ”*svensk-födda ungdomar med invandrarbakgrund*”. Eller var det ”*svenskar med utlandsfödda föräldrar*”? Jag blandar ihop det med ”*svensk-födda andra generationens invandrare med invandrarföräldrar*.” Ja, något sånt. Han gillade oss inte, och vi gillade inte honom. Han var sur, och vi var surare. De få invandrarföräldrar som tog sig till skolmöten stirrade på varandra när vår lärare tjatade och skrek om hur viktigt det var att läsa på fritiden och att eleverna skulle skärpa sig. ”*Han är ju dum i huvudet*” viskade en pappa till en bekant som svarade ”*Han är svensk, vad förväntar du dig...*”.

Ghettobrytningar är inte svenskt

Karaktäristiskt för utanförskapet på Norrby var de olika etno- och sociolekter som talades där. Få talade ren svenska. För svenska öron var det svårt att påstå att man var svensk då. Överlag tänker vi att en invandrare som talar ren svenska är svensk. Om en svensk-född andra generationens invandrare bryter kraftigt så tolkas det som en misslyckad integration. Men hur kan en svensk-född kille misslyckas med integrationen? Han var ju född här. Kravet skulle innebära att pojken ”fortfarande” var ”invandrare”.

---

⁸⁶ Förskönande omskrivning.

Tanken att barnen till invandrare skulle vara ”mindre” invandrare, och mer ”svenska” var ett resultat av segregation. *I Sverige föddes det ”invandrare”*.

Frågan förutsätter att andra generationens invandrare har krav de måste leva upp till. Till exempel, att de ska tala ren svenska. Men om en svenskfödd kille talar med kraftig brytning, så uppstår samma skeptiska reaktion. *”Varför låter du som förortens ungdomar?”*. Alltså tyder det här exemplet på att det egentligen inte handlar om någon form av fördom mot invandrares barn. Det handlar helt enkelt om språkvård. Det är charmigt att tala med en fin prosodi, det vill säga, förutsatt att man behärskar språket. Utgångspunkten är att om man talar ren svenska så är man svensk.

Om man är född i Sverige är man ju automatiskt integrerad. Det är åtminstone tanken. Men i frågan om utanförskapet är det som att de som växer upp i förorten börjar livet som ”integrerade” och sedan blir långsamt ”segregerade”, och förvandlas till ”invandrare”. Vi har med andra ord en annorlunda samhällsutveckling. Vad finns det för belegg för detta? Låt oss ta ett anekdotiskt exempel: Frågar man ungdomar i förorten var de kommer ifrån, så svarar de sannolikt att de är ifrån föräldrarnas hemland. Det är få som säger *”Jag är svensk”*. Det indikerar åtminstone att individerna har en annan identitet än den vi tror.

Att svenskar i allmänhet inte vågar vara stolta över sitt hemland gör inte saken bättre. En viktig grundkomponent i frågan om identitet är att åtminstone kunna få känna tillhörighet till landet man bor i. Det spelar ingen roll var man kommer ifrån. Så länge man känner tillhörighet och solidaritet med folket omkring sig. Svenskarna hade enligt det här resonemanget behövt vara lite mer nationalistiska, för då hade fler invandrare känt att det är värt att integreras. Detta är sannerligen ironiskt med tanke på den växande folkrörelsen.

Är det gris?

Algebra, Pythagoras sats, procent, och bråkform och diverse andra abstrakta koncept var för oss svart magi. Det kunde lika gärna ha varit ett utomjordiskt språk. Den samlade effekten av dessa koncept var att mattelektionerna i princip var en enda lång kaotisk timme. Vi diskuterade i stället Champions League och La Liga eller, för oss andra mindre sofistikerade, om vi skulle gå till McDonalds efter lektionen. Vem brydde sig det minsta om matematik? När vi kom hem med våra läxor så fanns det inte alltid någon förälder som orkade engagera sig. ”*Läxor ska du göra i skolan*” kunde vissa föräldrar säga. Föräldrarna var inte alltid glada över att lärarna gjorde det enkelt för sig och skickade hem oss med läxor.

Skolans upplägg var dömt att misslyckas. Det var nästan som att klasserna formades enligt den värsta möjliga planen. Hur tänkte man när man placerade förortens alla 92:or i en enda klass? Vi var nästan bara tuffa killar med mycket testosteron. Naturligtvis påverkade klasskulturen lärarnas förmåga till undervisning. Invandrarungdomarna var för hårda mot skolan. Vi var för överlägsna den blonda, smala svenska lärarinnan med glasögon. Svenskföraktet⁸⁷ och gynofobin visade sig snabbt, och att vara svensk, ateist och kvinna var ingen bra kombination.

I de flesta sammanhang är skolan en plattform för lärande, växande och utveckling, vilket ger byggstenar för framtiden. Men vår skola var en fästning som styrdes av inflytelserika förortsgrabbar. Lärarna, rektorerna och mat-tanterna var alla ”svennar” som man hade svårt för. En gång blev en mat-tant så irriterad att hon fick en elev att börja gråta. Hon hade sagt ”*har du ingen mat hemma eller?*” Antagligen hade mat-tanten, en svensk kvinna, blivit sur på invandrapojkens beteende i matsalen. Det var inte lätt för mat-tanterna när vi stormade in i matsalen. Vi fyllde våra tallrikar med svenska köttbullar. De religiösa och kulturella skillnaderna märktes framför allt i matsalen.

---

⁸⁷ Annat ord för ”svenskfientlighet”.

”Är det gris?” frågade en elev, orolig över att maten innehöll kött från det orena djuret.

”Det är fisk och potatis” svarade mat-tanten och log.

”Okej, men är det gris?”

”Det är... fisk och potatis.”

”Aha... så det är inte gris, då?”

Jag dramatiserar för att det ska vara lite roligt, men samtalen kunde gå till så. Kött som kött, tänkte man kanske. Men för vissa av invandrareleverna som inte vill begå en synd och få i sig farliga bakterier, var det oerhört viktigt med nötkött. Det var svenskar och kristna som åt fläsk.

Vår rektor gillade att hoppa fallskärm. Det blev ett signum för honom bland gängen, som såg honom som ”den rasistiska fallskärmshopparen”. Han kunde inte acceptera att hans auktoritet utmanades av oss grabbar från förorten. Vi ”pissade” på Sverige och den svenska skolan. Trots dessa dramatiska beskrivningar har det långsamt blivit bättre på Särilaskolan. Men utöver sexuella trakasserier⁸⁸ och elever som år 2018 fortfarande inte går ut med fullständiga betyg⁸⁹ fanns i grunden ett problem med den svenska skolans kultur. Elevernas olika kulturella bakgrunder skapade tillsammans en egen subkultur som avsevärt skiljde sig från lärarnas. Fina buskar utanför entrén pillade vi sönder. Inne i klassrummet skrek elever till varandra. ”Jag knullar din mamma!”, ”Jävla kalv” och ”Jävla jude”. Förorten var poetisk.

Det förekom också brott i skolan. En gång blev kafeterian rånad av en stor kille i ett gäng som ville ha glass. Kassören blev nedslagen och gänget sprang sedan ut i den närliggande skogen och delade på bytet. Bråk fortsatte att äga rum på skolan.⁹⁰ Nettoeffekten av den dåligt fungerande skolan var låga betyg. Det betydde att man behövde läsa upp, vilket i sin tur bekräftade att man var segregerad, vilket i sin tur bekräftade att svenskar var rasister och att man själv var strukturellt diskriminerad. Därmed introducerades postmodernismen i förorten.

---

⁸⁸ <https://www.expressen.se/nyheter/skolan-stoppade-inte-trakasserier/>

⁸⁹ <https://www.sydsvenskan.se/2018-06-03/over-halften-klarar-inte-skolan-i-utsatta-omraden>

⁹⁰ <https://nxt.bt.se/boras/poliser-avstyrde-brak-pa-sarlaskolan-blev-hanade-3140a14a>

Det passande narrativet var att svenskar var orsaken till att man befann sig där man gjorde. Slutsatsen var helt enkelt: ”Svenskar är rasister.” Men frågade man varför, så var det att svenskar behandlade en annorlunda för att man var utlänning. Det kanske också hade att göra med att man gick till skolan och förväntade sig att lärarna och rektorn skulle visa en respekt. När respekten inte kom, så var svaret ”Walla, dom är rasister allihop”.

Den svenska skolan var inte anpassad för alla elever. Det var inte förvånande eftersom den svenska skolan är en av de äldsta obligatoriska skolorna i världen, från 1842, för att vara exakt. Om man tittar på den grundläggande strukturen, ser den likadan ut idag som då.

En skillnad är att 90% var bönder. Jämför med förortens invandrare som kom från bondesamhällen med lokala behov, där man fick röra på sig och arbeta fysiskt. På den svenska skolan får man lära sig att man ska vara tyst, och sitta på sin plats och ta emot kunskap. Lycka till att få förortens ungdomar att låtsas vara intresserade av klimathysteri, postmodernism och om det finns mer än två kön. Sådana saker är inte av intresse för förortens unga. De var istället intresserade av att leva det goda livet och att skapa sig en identitet.

Automatkarbiner i skolskåpet, snabba cash och röstraggning

Men det var inte bara förortens skolor som hade problem. Lärarnas auktoritet ligger idag i botten och lärare kan stämmas av elever för att de känner sig kränkta. Ibland sätter eleverna eld på läraren.⁹¹ På vissa gymnasieskolor i Borås har polisen gjort räder där man funnit narkotika.⁹² I vissa skolor har man funnit vapen. Det är ett mirakel att vi ännu inte haft skolskjutningar i Sverige. Gymnasieskolor som låg nära förorter drog till sig förortens personligheter. Efter min årskull sjönk betygen drastiskt, och ytterst få kom ut med fullständiga betyg. Skolan var helt enkelt inte intressant. Vissa satsade istället på musiken, och lyckades, som till exempel artisten Greekazo.

---

⁹¹ <https://samnytt.se/video-har-forsoker-elever-satta-eld-pa-sin-larare-i-saleml/>

⁹² <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=5715840>

I en artikel i Expressen frågar rapartisten ”*Varför ska jag gå i skolan?*”⁹³. Men alla kan ju inte bli framgångsrika rapartister. Liksom i fotboll kommer det alltid att bara finnas en Zlatan. Det kan visserligen finnas fler framgångsrika rapartister. Men att man inte längre tror på skolsystemet bör vara alarmerande, men inte förvånande. Jag tycker att den svenska skolan är dekadent.

Det bör skapas en skolkultur där elever uppmanas att reflektera över framtiden. Att få en gedigen utbildning är alltid en bra investering, ifall man inte blir en Zlatan eller en Greekazo. Men det handlar om att vissa ungdomar ser helt enkelt ingen mening med att bli en tråkig knegarsvensson som betalar skatt resten av sitt liv till människor man aldrig träffar. Det kan låta som en dyster bild, men i förorten är den verklighetsförankrad. Man skulle hellre satsa på en orealistisk dröm än att bli en slav. Det var antingen det eller så knarkade man och gjorde värdetransportrån. Det är inte för intet som filmen ”*Snabba cash*” slog igenom som den gjorde. Livet är kort, och *money talks*. Svenskarna får stå och knega på sina arbetsplatser och äta sina köttbullar, så kan förortens kids satsa på sina drömmar istället.

När vi inte gick i skolan var vi på fritidsgården. Där spelade vi fotboll, kollade fotboll på tv eller spelade fotbolls-tv-spel. I bakgrunden brummade mikron och det luktade smält ost och kryddor. Mackorna var billiga. Ibland stals det gitarrer och annat material från förrådet. Ibland körde det in killar med moped genom fritidsgården. Ibland kastades stolar och speglar förstördes.⁹⁴ Personalen ringde genast polisen men de kom aldrig. De hade inte tid. De var för upptagna med att kolla upp A-lagarna som bråkade med varandra över en bärs. Ibland brann det på fritidsgården.⁹⁵

Vänsterpartister brukade komma till fritidsgården för att ragga framtida röster. Som vanligt talade de om klassfrågor, men förortens killar brydde sig knappt. Man intresserade sig för klassfrågan, eftersom det passade förortens narrativ att svenskar var rika och invandrare fattiga.

---

⁹³ <https://www.expressen.se/noje/greekazo-om-miljonsuccen-varfor-ska-jag-ga-i-skolan/>

⁹⁴ <https://sverigesradio.se/artikel/5705459>

⁹⁵ <https://samnytt.se/fritidsgard-nedbrand-i-utsatt-omrade-om-ni-ba-visste-vem-det-va/>

Men eftersom vänsterpartisterna trots allt var ”svennar” så brydde sig ingen. Vänsterpartisterna lämnade sedan förorten och åkte tillbaka till de etniskt svenska kvarter där de bodde. Några som däremot inte brydde sig om klassfrågor var poliserna. När de dagligen anlände, fick vi uppleva ännu en kulturell friktion. Enligt oss i förorten var polisen inte där för att hålla ordning. De var där för att utmana gängens auktoritet och förolämpa oss. Polisen hotade också förortens inkomster.

Hasch och annan narkotika var något som förortens ungdomar var positiva till. En gång hittade polisen 84 gram hasch i en buske på Norrby.⁹⁶ Det hände att vissa kriminella placerade påsar med marijuana i stuprännor. Den restriktiva svenska drogpolicyn, inspirerad av Ronald Reagans politik, var verklighetsfrånvärd, enligt förorten. Vissa invandrare rökte hasch, och det var en viktig inkomst för de kriminella. Några andra rökte marijuana, och vissa somalier tuggade kat. Tanken att köpa läkemedelsindustrins anti-depressiva mediciner var helt ointressant. Det var sånt som svenskar gjorde. Att dricka alkohol var inte så vanligt, beroende på det religiösa förbudet, men eftersom den svenska sekularismen nådde ut även till förorten, festade man som alla andra. Man var dock inte så pigg på att handla på Systembolaget, eftersom det var för dyrt. Istället köpte man smuggelsprit från andra invandrare som köpte billigt i Tyskland. Eller så köpte man av den lokala polacken.

Zlatan-syndromet

För de flesta var tanken att kunna utvecklas som individ genom att läsa flera år på högskola, och sedan få ett teoretiskt jobb, inte intressant för alla. Istället ville man snabbt bli rik, så att man kunde köpa en lyxig villa till sina föräldrar. Man ville aldrig mer behöva tänka på pengar. En väg som kunde leda till att denna utopi förverkligades var som fotbollsspelare. Så gott som de flesta brann för att spela fotboll med en dröm om att bli som Zlatan Ibrahimovic. Jag kallar detta för ”Zlatan-fenomenet”.⁹⁷ Även här visade sig mångkulturens problematik.

---

⁹⁶ <https://www.bt.se/boras/man-hittade-84-gram-hasch-pa-norrby-kanns-otryggt-har-nu>

⁹⁷ ”Zlatan-fenomenet” är min egen neologiska term för förortsskillar som drömmer om att bli lika framgångsrika fotbollsspelare som Zlatan Ibrahimovic.

Förortens killar var långa, muskulösa, prestigefyllda och tuffa spelare. De vann alla matcher. Motståndarlaget var svenska, taniga killar som förlorade alla närmkamper. Fotboll låg helt enkelt inte i svenskens blod, trots landets fotbollshistoria. I förhållande till förortens killar, som var besatta av fotboll, hade svensken ingen chans.

När lagen skulle tacka, mobbades svenskarna och vissa fick inte ens skaka hand. ”Pff!” fnös en kille när svensken i motståndarlaget räckte honom handen. ”Okej, gå här ifrån nu!” ropade en annan och fick en high-five av lagkamraten. Man schasade bort svenskarna. Föräldrarna som stod på andra sidan blev sura över hur deras söner blev behandlade. De svenska killarna hade sina familjer som hejade på dem. Men på förortskillarnas sida var läktaren för det mesta tom. Förorten hade vunnit matchen, men vad för ära var det om ingen var där för att se den? Deras föräldrar kom sällan till matcherna. Att satsa på fotboll var ingen ide, tyckte dem. Fotboll kunde man följa hemma på TV. Hur mycket coacherna än tjatade på föräldrarna om att visa sitt stöd, så kom de inte. Fotboll var inget recept för framgång. Det var bättre om ungdomarna blev läkare, ingenjörer eller advokater, för då kunde de tjäna bra med pengar och få en snygg fru från hemlandet.

Fotboll var en del av pojkarnas själ. Det var det som verkligen enade förortens killar. Eventuella, kulturella olikheter bland killarna försvann helt när de spelade fotboll. Kommunen satsade på moderna fotbollsplaner med fint konstgräs och strålkastare. Om det så var tre på natten, kunde det vara någon där som spelade fotboll, för sig själv. Drömmen om att bli multimiljonär som fotbollsspelare var, trots att detta var ganska orealistiskt, något som motiverade. Fotboll var den enda aktiviteten där killarna fick utlopp för sin manlighet, och kunde testa varandras hierarkier och dominans, för att sedan i omklädningsrummet piska varandra med handdukar och tala om storleken på sina könsorgan. Men vad var motivet bakom drömmen att bli fotbollstjärna och multimiljonär?

Det var frihet: En enkel biljett ut ur utanförskapet. I motsats till personer från medelklassen som satsade på en passion, eller ett drömyrke, satsade vissa på evig rikedom. Man brukar säga att det inte finns fattiga människor i Sverige.

I förorten ansågs man vara fattig om man inte hade en egen villa, fin bil och pengar i överflöd. Att ständigt behöva uppleva mamma eller pappa bråka med socialkontoret om pengar, att ständigt behöva redovisa sina fakturor och kostnader, att inte när som helst på året kunna åka på semester. Att vara låginkomsttagare ansågs vara skamligt. Amerikansk populärkultur och gangsterrapp på TV hade sålt en dröm om ett bättre liv, som bestod av guld och gröna skogar. Man nöjde sig därför inte med ett svenssonliv där man skulle amortera av ett villalån resten av livet. Man ville inte betala den skyhöga skatten. Förortens ungdomar var tidigt ute med frågan som Leif Östling ställde: ”*Vad fan får jag för pengarna?*”.

Parallellt med denna fotbollsdröm fanns även “förortsromantiken”. Enligt en studie om sambandet mellan hiphop och hälsa utförd av Göteborgs Universitet år 2015, finns det problematiska normer inom hiphop som kan ”*verka exkluderande och utgöra en hälsorisk*”, även om deltagarna i studien har en mestadels positiv koppling till musiken.⁹⁸ Man nämner riskerna med att hiphopkultur kan minska känslan av delaktighet och inflytande i samhället, och att den romantiserar ”gangsterrapp” som delvis består av destruktiva texter om kvinnor, våld, droger och polis.

Tyvär inspirerade fotbollsdrömmen också till en personlighet som var allt annat än önskvärd. Man kände sig som en diva och man hade svårt att visa respekt för andra. Man förväntade sig däremot respekt, eftersom man ju trots allt var en stjärna. Man hade bara inte slagit igenom ännu. Problemet med denna livsfilosofi var att det var svårt att få med sig folk. Ingen åskådare dök upp på träningarna, utöver nära familjemedlemmar. Ett afrikanskt ordspråk lyder: ”*det krävs en by för att uppföstra ett barn*”. Vad signalerade det när ingen dök upp på träningen eller matchen? Det var också därför de flesta slutade med fotboll. Bara några stycken gick vidare och satsade helhjärtat. Men skillnaden mellan dem som slutade och dem som fortsatte var att den förre förstod att det bara finns en Zlatan - och endast en.

---

⁹⁸ https://gupea.ub.gu.se/bitstream/2077/40532/1/gupea_2077_40532_1.pdf

Det fanns också ett problem med att överhuvudtaget locka till sig förortens ungdomar. Enligt boken ”*Barn, migration och integration i en utmanande tid*” av Karin Helander och Pernilla Leviner, som i ett stycke hänvisar till Riksidrottsförbundet, har idrotten tydliga problem med att engagera nyanlända invandrarungdomar.⁹⁹ I Malmö är endast 19% av andra generationens invandrare medlemmar i en idrottsförening, jämfört med 65% respektive 49% för de med starkare svensk bakgrund.

Fotboll är något som, givet att det harmoniseras av den svenska realismen, kan vara en sund plattform för förortens ungdomar. Men att drömmen om att bli en multimiljonär till fotbollsspelare skulle vara den enda acceptabla utgången är destruktiv och demoraliserande. Fotboll har alltid varit en plats för integration, och kanske kommer det alltid att vara ett effektivt verktyg. Jag förmodar att det är bättre att ungdomar har megalomaniska fotbollsdrömmar, och fortsätter spela, än att de slutar spela och börjar istället sälja knark till varandra. Slutsatsen är att fotboll kan endast utgöra en komponent i frågan om integration. Det går inte att bygga ett fungerande samhälle endast runt fotboll. Dessa ungdomar behöver känna en förankring i samhället de lever i, och först då kan fotbollen bli en fullt integrerad del av livet.

---

⁹⁹ <https://su.diva-portal.org/smash/get/diva2:1298049/FULLTEXT01.pdf>

Kapitel 3:

Aina, marijuana och det svenska rättsystemet

Polisen jagar blattar istället för pedofiler

Det är säkert ingen nyhet att förortens ungdomar inte gillar polisen eller andra myndigheter. Det hörs framför allt i rappen. Bland vuxna invandrare var polisen uppskattad, men inte bland förortsgängen, det vill säga, invandrarnas barn. Orsakerna var många, och varierade mellan klankultur, rasism och negativa erfarenheter. Det kunde också bero på territoriella dispyter. Det finns gator i förorterna i Borås där polisen inte är välkommen. Jag personligen hade inga problem med polisen. Men det var inte självklart för den som med våld hade blivit kroppsvisiterad framför vännerna. Polisen hade ”vanärat” killen framför sitt gäng, sin ”crew”. Det fanns ett pris att betala för denna vanära - till exempel brände man bilar och på byggnaden intill hade man sprayat namnet på en särskild polis.¹⁰⁰

De kriminella förklarade polisen krig. Det grundläggande argumentet mot polisen var att de lade mycket fokus i förorten, men ytterst lite på att jaga pedofiler som förstörde barns liv. Ur ett rent moraliskt perspektiv hade förorten rätt i frågan. Man ansåg att polisen satsade på att lösa plakatpolitiska brott, så som stöld, marijuanainnehav, mindre bråk, men struntade i de riktiga brotten som våldtäkter, mord och pedofili. Det var känt som ”pinnjakt”.¹⁰¹

Jag hann inte tycka illa om polisen, eftersom jag träffade dem så sällan. Jag ville inte ha problem. Polisen hade satt upp övervakningskameror på hyreshusen. Ibland rev förortens ungdomar ner dem och släpade dem längs gatan.¹⁰² Förorten och polisen var som två motsatta krafter som ständigt kämpade för en status quo. Förorten utmanade polisen genom att vägra erkänna dess auktoritet och polisen svarade med slumpmässiga kontroller och övervakningar. Trots polisens ständiga närvaro på Norrby, tyckte jag att Sverige var kanske världens bästa land. Jag förstod också att det var just det som var problemet; det var *för* bra. Det skapade en känsla av tomhet. Föräldrarna deltog inte i barnens utveckling.

---

¹⁰⁰ <https://sverigesradio.se/artikel/5412626>

¹⁰¹ <https://www.expressen.se/nyheter/brottscentralen/polisens-resultat-dyker-cheferna-beordrar-pinnjakt/>

¹⁰² <https://samnytt.se/video-gang-stoltserar-med-polisens-overvakningskameror/>

Det var några som inte jobbade, och därför inte kunde ge barnen ett ramverk för personlig utveckling. Barnen var inte med på skolresor till Liseberg, sannolikt för att barnen kanske inte vågade åka efter att ha blivit uppmanade av föräldrarna att det kunde vara farligt. Men även för att föräldrarna inte ville betala en del av avgiften. Det kunde också handla om att föräldrarna inte ville bistå i den redan kraftigt subventionerade resan. Det fanns inga kollon som passade förortsbarnens smak. Inga språkresor, äventyr eller musiktävlingar. Det fanns inga dop eller samlingar i kyrkorna. Inga svenska traditioner som barnen kunde ta del av. Man firade enbart familjens traditioner. Istället för integration fanns utanförskap, bidragsberoende och en förankring till hemlandet. Ovanpå allt detta, skulle ”*aina*”¹⁰³ kroppsvisitera en efter droger. Man hittade narkotika.¹⁰⁴ När den misstänkte fick följa med, hände det att han hotade polisen under förhör.¹⁰⁵

Betongverkligheten

Jag är uppvuxen med att polisbilar ofta långsamt åkte på vår gata. Jag visste att den enda anledningen till deras närvaro var att något hade hänt. Ibland ringde de oroliga tanterna för att de sett något skumt. Då kom polisen en sväng, och åkte iväg igen. Polisen störde sig nog lika mycket på de svenska tanterna som ringde som på förortskillarnas bus. Det stora problemet med förorten, för dem som bodde där, var den trista verkligheten. Sterila flervåningshus, schablonmässigt byggda under miljonprogrammet, var oestetiska och deprimerande. Det var kalla, döda betonghus målade i en färg. Hissarna var smutsiga och nedklottrade med olika gängsymboler. Det luktade urin i källaren. Sopnedkassen blev snabbt fulla. Killar och tjejer stod i grupper vid kioskerna och tände cigaretter åt varandra. Polisen förstörde stämningen i förorten genom sin blotta närvaro.

---

¹⁰³ Slang för polisen.

¹⁰⁴ <https://www.bt.se/boras/fyra-gripna-for-narkotikabrott-efter-misstankt-burkfynd>

¹⁰⁵ <https://www.bt.se/boras/paverkad-man-hotade-boraspolis-vid-forhor>

”Ey, aina” sa en kille och tände en cigg. Han var klädd i Adidasbyxor, en luvtröja och fina Nike-skor. Han sträckte på sig. Han hade ett fint guldhalsband och en lyxig klocka. Polisbilen rullade sakta fram och stannade intill. Fönsterrutan sänktes. ”Hur går det här då?” frågade en poliskvinna. Hon var en typisk svensk poliskvinna: Blond, blågöd, blek och med en bestämd blick. Hon skulle bevisa för poliskåren och gängen att hon inte var att leka med. Men förorten var alldeles för diskriminerande för att acceptera en kvinnlig polis.

När kvinnliga poliser ställde frågor så log man och blinkade med ena ögat. Man frågade efter hennes telefonnummer. ”Tjena” svarade den ene killen och gick fram och böjde sig lite mot polisbilen. Han log. ”Det går bra, faktiskt”. Poliskvinnan tittade på killens kompisar som stod längre bort som riktade skeptiska blickar. ”Vad gör ni då?” frågade hon utan att ändra på minen. ”Röker lite” svarade killen. Polisen log. ”Ta det lugnt ikväll” sa hon och nickade.

För det mesta var det inget som hände. Men ibland visade sig polisen lite för mycket på de kriminella gängens gator. Det visade sig tydligt i Borås när två gärningsmän från en annan förort öppnade eld mot polisstationen, som ett sätt att markera.¹⁰⁶ Ibland sköts det även på Norrby och då skickades pikétstyrkan in.¹⁰⁷ På Hässleholmen hände det att poliser blev knivhuggna av kriminella gäng.¹⁰⁸ ”Aina” hotade de lönsamma, illegala verksamheterna som gav svarta pengar. Det kunde man inte acceptera. Men då satte polisen hårt mot hårt. Polisens hårda tag bekräftade förortens narrativ om diskriminering, vilket inspirerade till mer våld, vilket ledde till hårdare tag från polisen, dvs, en ond spiral.

Det märktes framför allt ute på stan där förortsgäng hade problem med såväl krogvakter som väktare. Jag minns en gång när jag stod ett tiotal meter ifrån Wisers Pub i Borås. Ett förortsgäng blev inte insläppt på krogen och de blev förbannade. Krogvakterna var stora kraftiga herrar som inte gillade förortsgrabbar.

---

¹⁰⁶ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/tva-man-atalas-for-skott-mot-polishuset>

¹⁰⁷ <https://sverigesradio.se/artikel/7194250>

¹⁰⁸ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/polis-knivskuren-i-boras-attackerades-av-gang>

Efter några förolämpande kommentarer lämnade krogvakten sin ruta och gick fram till killarna, som spred sig. Krogvakten trodde att han hade skrämt iväg dem. Men bakom honom steg det fram en kille och slog honom rakt i tinningen. Vakten sjönk ihop som ett korthus. En polis råkade finnas i närheten och gick snabbt fram och tog tag i fel kille. Han hade bara stått några meter ifrån när vakten ramlat ihop. Killen var från förorten; det räckte för polisen. Förmodligen tänkte polisen att killen skulle berätta vem som slagit vakten, som lämnat sin arbetsplats för att slåss med förortskillar som kallat vaktens mamma för hora.

Mellan poliskontroller, kroppsvisiteringar och biljakter fanns det ibland stunder av nöje. Det fanns en skog i förorten där jag och några vänner lekte med soft-air-guns. Jag hade en AK47. En av mina kompisarna hade en pistol med ett extra långt magasin. En annan hade en liten pistol. Hade alla år av att ha tittat på våldsamma amerikanska filmer fått oss att gilla våld och skjutvapen? Det tror jag inte. Jag själv var ju ett bevis på att det gick att se på sådana filmer utan några märkbara konsekvenser. Jag kunde hålla mig till leksakspistoler och gevär utan att gå vidare - till skillnad mot andra förortskillar som sköt med riktiga pistoler mot poliser. De lekte inte med några soft-air-guns precis.

Till slut nåddes även jag av polisen. Jag var ute och gick med en vän när en polisbil körde upp tätt intill oss. En polis steg ur och gick fram till oss. ”ID-kort, tack”. Vi matchade ett signalement. Vi var så långt ifrån kriminella det bara gick, men det spelade ingen roll, eftersom vi såg utländska ut. Det var anledning nog i det socialdemokratiska Sverige. Så mycket för mångkultur. Jag blev sällan kränkt eller diskriminerad när jag flertalet gånger blev stoppad av polisen. Jag hade inget att dölja, jag var lugn och bemötande. Jag var inte spydig, men det spelade ingen roll. I polismannens ögon var jag nog en ”blatte” från Norrby. Jag var skyldig tills motsatsen var bevisad.

Polisens svårigheter med att upprätthålla lag och ordning hade flera orsaker. Det första problemet var territoriellt. Förortens gäng accepterade inte alltid svensk lag. Eftersom svensk polis åkte runt i området och ställde frågor, utmanade de makten. Det andra problemet var klankultur. Polisen i hemlandet utgjorde ofta fienden, alltså staten, och tillhörde enligt det resonemanget en fiende-klan. Förvånansvärt nog var vuxna invandrare tacksamma för polisens närvaro, då man tyckte att det behövdes ordning och reda. Det var invandrarnas barn, uppvuxna i förorten, som föraktade polisen.

Vuxna invandrare gillade de svenska poliserna eftersom de, i motsats till hemlandets poliser, inte slog ner en på gatan med batonger. Det tredje problemet var polisbrutalitet. Det sades att poliser kunde köra fram i sin piké, plocka upp problematiska förortskillar och köra dem till skogen. Där blev de sedan slagna med batonger. För att inte lämna blåmärken placerades Gula Sidorna, en del av telefonkatalogen, emellan. Man svor vedergällning efter att ha behövt promenera hem flera kilometer på natten. Ett fjärde problem var helt enkelt att polisen utmanade klanernas intressen och status-quo realism. I förorten var det ortens kod som gällde. I Borås förorter var detta särskilt påfallande.

På Hässleholmen detonerade handgranater.¹⁰⁹ ”*Boom, boom, motherfucker.*” Vad sägs om en salva från ett automatgevär?¹¹⁰ Till slut blev man van vid poliskontroller. Hade man inget att dölja så var det lugnt. Men om man hamnat på polisens svarta lista fick man problem, för då blev poliskontrollerna sadistiska. De kunde köra fram till personer som tidigare varit misstänkta, veva ner rutorna och säga, inför personens kompisar: ”*Vad tar vi idag då?*”. De gjorde allt för att förnedra personen. Ibland fick man följa med till stationen och lämna urinprov. Maktmissbruket var ett faktum. Men det verkar som att polisen idag står ut med betydligt mer än när jag växte upp. Som när några migranter i Jämtland kastade ägg på polisen.¹¹¹ Att de då inte agerade hårt förvånar mig.

---

¹⁰⁹ <https://www.hemhyra.se/nyheter/misstankt-handgranat-exploderade-pa-hassleholmen/>

¹¹⁰ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=6343750>

¹¹¹ <https://samnytt.se/video-ensamkommande-kastar-agg-pa-polisen-kuksugarna-aina-vi-ska-visa-dem-mannen/>

Hade något liknande hänt på en förort hade polisen sannolikt plockat personen direkt. Då hade man fått smaka på "Gula Sidorna".

Ibland hade polisen möten i förorten. Genast samlades förortens ungdomar och stod och tittade på polisbilarna. Poliserna satt inne i en lokal och fikade. Man diskuterade hur man skulle tackla utanförskapets problem, det vill säga, smuggelcigaretter, tystnadskultur, sprit och knark. När jag nyfiket närmade mig med en kamera och berättade att jag var frilansjournalist, så sa de nej. Det såg inte bra ut att polisen fångades på bild när de fikade. Det var viktigt att upprätthålla en bild av att polisen faktiskt agerade mot brottsligheten.

Dessvärre förblev polisiära insatser på Norrby endast tillfälliga lösningar. När vissa killar burades in för att ha rånat gamla tanter så dök nya upp. En kille var till och med internationellt efterlyst av Interpol.¹¹² I förorten klagade man gärna över brottsligheten men när det gällde att vittna, så var det knäpptyst. Man lade inte näsan i blöt. När det blev sämre ställt i förorten under olika perioder kände rikspolitiker att de behövde komma ner från Stockholm och visa att de brydde sig. Det gjorde till exempel Nyamko Sabuni, som eskorterades av beväpnad polis.¹¹³ Men hon kom till samma utanförskapsområden som hennes parti indirekt bidragit till att skapa. Så länge förortsborna har samma skydd som Sabuni, kunde man inte förvänta sig annat än tystnad. En sak var säker; polisen skulle under en lång tid framöver ha saker att utreda i ghettot, om de bara kunde hitta informatörer. Även justitieminister Morgan Johansson, omringad av flera beväpnade poliser, promenerade i 25 minuter på Norrby.¹¹⁴ Det är bra att en justitieminister själv kan bevittna utanförskapet som hans partis bristande ansvar har låtit växa fram.

---

¹¹² <https://www.expressen.se/gt/borasbo-efterlyst-av-interpol-for-valdtakt/>

¹¹³ <https://www.bt.se/boras/sabuni-i-besokte-norrby-bra-med-rapport>

¹¹⁴ <https://www.regeringen.se/pressmeddelanden/2019/12/morgan-johansson-och-mikael-damberg-besoker-boras-och-presenterar-nyhet-kopplad-till-34-punktsprogrammet-mot-gangkriminalitet/>

Straffrabatter och semester i svenska fängelser

Förortens ungdomsgäng struntade fullständigt i polisen och det svenska rättssystemet. Blev man gripen och dömd så hamnade man på ungdomsanstalt där man fick träna, äta och planera nya brott. Dessa killar var inte rädda för rättssystemet. Men som Mustafa Panshiri (polis med afghanskt ursprung) berättade i Agenda, är förortens kriminella däremot rädda för att familjen ska utvisas. Det är det enda som kan få dem att sluta med brott. Det nuvarande läget, med en kriminalvård som förortskillar skrattar åt, leder knappast till färre brott eller rehabilitering. Det finns en svensk dokumentärfilm om en minderårig förortskille som stal bilar. Han berättade att när han dömdes till 2-3 månaders ungdomsvård, tillbringade han den tiden med att planera nya brott. Fängelse var bara en paus för de kriminella.

Låga straff anses vara patetiska i kriminella förortskillars ögon. Kulturmarxistisk filosofi förvärrar situationen genom att peka på att individen inte är skyldig för sina handlingar. Istället pekar man på klassfrågor och socioekonomiska faktorer. Det leder till att det moraliska imperativet fråntas individen. Den kriminelle börjar då rationalisera och förklarar sitt beteende med att *"Polisen är rasister och jag är fattig. Det är inte mitt fel att jag är kriminell"*. Individen reducerades till sociologiska processer. B. F. Skinners beteendevetenskapliga teori om klassisk betingning menade att om omgivningen bara ger tillräckligt med bra belöningar kommer individen att agera önskvärt. Individen har med andra ord ingen egen kontroll över sitt öde, vilket är en form av fatalism.¹¹⁵ Problemet var väl bara att belöningen för de kriminella var ju själva brottet i sig, eftersom om man åkte dit så var det ju inte ens eget fel. Reflektera gärna över det!

Ett annat problem är att vittnen hotas till tystnad. I förorten finns en accepterad tystnadskultur. Ingen tjallar om något, oavsett vad, eftersom man inte vinner något på det. Man får inte medalj av staten, man får inga pengar, och ingen kommer förbi och säger tack. Riskerna är större än den eventuella belöningen. Gängen vet att den ökande apatin i samhället gör att få vågar vittna, vilket leder till mer kriminalitet.

---

¹¹⁵ Fatalism är en teori som menar att upplevelsen av en fri vilja är en illusion då vårt öde är bestämt.

Polisen går sedan ut och säger i olika debatter att man får den polis man förtjänar. Med andra ord, vill man inte hjälpa polisen och rättssystemet, får man stå ut med kriminella. Men varför ska polisen lägga över politikernas misslyckanden på allmänheten? Det leder till en ny moralisk fråga: Är det polisen som ska försvara allmänheten, eller ska civilister göra det?

Socialt utsatta områdets konsekvenser

Allt eftersom utanförskapet växte började förorten själv att drabbas. År 2008 rånades det lokala bageriet av tre män i tjugoårsåldern.¹¹⁶ Det var sista gången jag kunde köpa kanelbullar på Norrby. Året därefter rånade två killar beväpnade med knivar den lokala tobaksbutiken.¹¹⁷ Efteråt skulle de ha flytt i en taxi till Göteborg och sedan ha vägrat att betala kostnaden på 500 kr. Då knivhöggs taxichauffören. Pojkarna friades sedan på grund av bristande bevis. Utöver smuggelcigaretter,¹¹⁸ tonåringar med brandfacklor¹¹⁹ och generell vandalisering¹²⁰ var livet på Norrby hanterbart. Ja, utom när folk blev skjutna, förstås.¹²¹ Så sent som 2018 blev en man knivskuren i benet, vilket polisen misstänkte var ett rån som gått snett.¹²²

Det som händer när man på distans observerar den här sortens kriminalitet, och växer upp i utanförskap, är att man blir härdad. Det positiva med det är att man inte blir förtvivlad när det händer något. Otryggheten kan antingen krossa en, eller göra en stark. Jag valde det senare. Därför reagerar jag sällan med förtvivlan när det skjuts, sprängs, våldtas eller mördas i Sverige. Jag vet inte varför. Jag kanske har upphört att ta intryck av händelser som dessa. Jag reagerar, förstås, men jag blir inte förtvivlad.

---

¹¹⁶ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=2519494>

¹¹⁷ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=3341927>

¹¹⁸ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=5028114>

¹¹⁹ <https://www.gp.se/nyheter/sverige/ton%C3%A5ringar-greps-med-brandfackla-1.1027713>

¹²⁰ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=3931567>

¹²¹ <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/JoOeE7/man-beskjuten-pa-torg-i-boras>

¹²² <https://www.bt.se/boras/efter-knivskarningen-pa-norrby-polisen-jagar-misstankt-borasare>

Mina upplevelser från förorten har gjort mig hårdhudad. Men det är inte bara positivt att bli härdad.

Det negativa är att man också blir avtrubbad. Det för med sig nackdelar, så som att man kanske inte alltid tycker som andra vad gäller seriositeten i saker. När folk i sociala medier skriver artiklar om någon skjutning eller våldtäkt, är kommentarsfältet fyllt av förtvivlan. Jag personligen reagerar sällan förtvivlat, eftersom det inte hjälper. Förtvivlad får jag bli sen efteråt, när det här är över. Det gäller att reagera rätt, det vill säga, lugnt och sansat, så att man kan förhålla sig objektiv och rationell.

De enda som inte rånades på Norrby var matbutikerna och kioskerna, men det var bara för att de kriminella behövde ha någonstans att köpa mat och att äta. Ja, okej, någon gång blev även en livsmedelsbutik utsatt för skottlossning med hagelbössa.¹²³ Kioskerna ägdes av invandrare, vilket gjorde det mer riskabelt. Kassören var ofta en trött man från Mellanöstern med djupa skuggor under ögonen. ”*Sho habibi?*” var förortskioskens motsvarighet till den svenska kassapersonalens ”*Hej!*”. Kön kunde bli lång och det fanns inte mycket utrymme mellan alla högar av utgånget orientaliskt godis, torra bullar och salta nötter. Det luktade beskt och kryddigt och på toppen av Coca Cola-frysen stod en skorrande TV med hög volym där debattörerna gapade på varandra. Ibland fick kioskägaren sina cigaretter beslagtagna av polisen¹²⁴ eller av kriminella.¹²⁵

---

¹²³ <https://www.bt.se/boras/skottlossning-mot-butiksagare-i-boras>

¹²⁴ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=5028114>

¹²⁵ <https://www.bt.se/nyheter/cigaretter-stals-i-butik>

En period var det ganska turbulent på Norrby med ungdomar som krossade Almåsgymnasiets fönster.¹²⁶ I år var det en kille som fick ägg kastade på sin bil, och när han steg ur bilen för att fråga vad killarna höll på med, blev han misshandlad och fick käken krossad.¹²⁷ En annan gång stals flera bilar i ett garage.¹²⁸ Det var Grand Theft Auto på hög nivå.

På det här viset fortsatte min tillvaro. Det som berörde mig mest var när en 18-årig kille i april 2017 blev knivmördad i en skuldrelaterad uppgörelse.¹²⁹ Mördaren fick livstids fängelse. Den brutala gangsterkulturen, karaktäriserat av mord, skjutningar och avrättningar i våra utsatta förorter, fick till och med f.d. amerikanska gängkriminella att häpna, åtminstone enligt deras recensioner av svensk gangsterrapp på YouTube. Jag förstod inte hur kändisar som Magnus Betnér hade mage att påstå att Sverige aldrig hade varit tryggare.¹³⁰ Samtidigt som en 18-åring mördades.¹³¹ Hade vänsteraktivisterna någonsin besökt en segregerad förort? De kanske inte vågade.

Jag förmodar att det är lättare att sitta hemma i sin bostadsrätt på en etnisk svensk gata och rynka på näsan när man tvingas uttala sig om utanförskapet som man annars försvarar. Det fanns en enorm diskrepans mellan utanförskapets verklighet och mainstreammedias uppfattning. Förstod journalister faran med ett mångkulturellt samhälle? Hade de missat helt att det dött över 100 000 människor i Jugoslavien - som ett resultat av en mångkulturell federation?

---

¹²⁶ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=5421097>

¹²⁷ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/bilist-misshandlad-av-ungdomsgang>

¹²⁸ <https://www.bt.se/boras/tre-bilar-stulna-fran-verkstad-pa-norrby>

¹²⁹ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/domen-efter-knivbraket-i-boras>

¹³⁰ https://www.youtube.com/watch?v=UMb6cZVFZf8&feature=emb_title

¹³¹ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/stockholm/tonaringar-haktade-for-mord-pa-18-aring>

Snitches get stitches

Att inte tjalla är typiskt för ett klan-samhälle. Man tjallar varken på sina egna, eller på rivaliserande klaner. I förorten råder statspessimism, dvs man misstror staten. Även om staten betalar ut bidrag så anser man att den inte kan försvara en. Man har sällan upplevt svenska polisstyrkor sätta kriminella på plats genom dödligt våld. Svensk polis har inte den metodiken. Det skulle inte se bra ut om svensk polis skjuter med automatgevär mot kriminella invandrare. Till skillnad från hemlandet där polisen sköt först och ställde frågor sen. Eller, så fanns det privatmilis som, om den fick betalt, kunde eliminera eventuella hot. I Brasilien finns BOPE (Batalhão de Operações Policiais Especiais), den brasilianska bataljonen för särskilda polisoperationer. De har en historia av att gå in tungt beväpnade i favelorna och skjuta först och hålla förhör efteråt. De kriminella gäng fruktar dem än idag.

När polisen dök upp kände sig förorten trygg, men när polisen lämnade platsen återvände otryggheten. Tystnadskultur har numera normaliserats även bland den infödda befolkningen. Statens oförmåga att säkra medborgarnas förtroende gör att man inte tar risken. Det i sin tur gör att polisen tolkar allmänhetens rädsla att vittna som ett tecken på sjunkande förtroende.

Det enda sättet att få upp förortens och allmänhetens förtroende för rättssystemet skulle vara att polisen ingriper mer och att man försöker ge allmänheten trygghet. Ett sånt löfte är svårt att hålla. För detta är man beroende av hjälp från medborgarna. Idén med att dela ut pizza¹³², smörgåsar, kaffe¹³³ och saft till kriminella är löjeväckande. Tyvärr ser kriminella förortskillar ner på svensk polis ännu mer när de belönas med fika. Jag antar att den som drev dessa idéer var en högskoleutbildad socionom med låg kunskap om kriminalitet och förorter. Som trodde att all kriminalitet går att lösa med morötter. Dessa killar behöver inte smörgåsar för att sluta kasta sten. Faktum är att de kastar sten för att de *kan*.

---

¹³² <https://samnytt.se/malmopolisen-bjod-grovt-kriminella-pa-pizza-det-satte-sig-verkligen/>

¹³³ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/ost/polisens-nya-metod-vi-bjuder-pa-kaffe>

De eldar upp bilar för att tjäna pengar och skapa distraktioner.¹³⁴ De filmar bilarna och säljer videomaterialet till tidningar. Kriminella behöver gripas, åtalas och dömas till långa fängelsestraff.

---

¹³⁴ <https://www.sydsvenskan.se/2016-08-16/forskare-svart-stoppa-bilbranderna>

Kapitel 4:

Mångkultur, altruism och demografiska förändringar

Det finns inte mångkultur i förorten

Problemen vi talar om här går att härleda till utanförskapet och migrationspolitiken vi haft de senaste 20 åren. Det talas jämnt och ständigt om mångkultur som en nödvändig komponent för välfärd, men kriminaliteten har ökat med den förda migrationspolitiken. I själva verket är förorter inte särskilt mångkulturella utan snarare nationalistiska. Det ironiska är dock att trots regeringens strävan att införa mångkultur, finns det inte mångkultur i förorten. Det finns bara kultur. Att Sverige räknas som ett mångkulturellt samhälle betyder inte att våra mångkulturella förortsområden är ”mångkulturella”. Vi lever snarare i ett apartheidsamhälle där svenskar bor på svenska gator och invandrare på invandrargator. När vi talar om mångkultur utgår vi ofta från en utopisk vision om olika folkslag som sida vid sida lever i harmoni. Verkligheten är dock något helt annat.

De flesta förortsbor är överens om att nationen går före allt annat. De flesta hade sannolikt opponerat sig om deras hemländer hade beslutat att ge upp nationalismen för mångkulturalismen; man respekterar varandras gränser och kulturer. Förorten är i det avseendet mångkulturens raka motsats. Jag menar på att ju mer mångkulturellt ett samhälle blir, desto mer ökar nationalismen.

Mångkultur är för kulturmarxisten ett fint, men för realisten ett farligt, begrepp. Mångkultur är något som förespråkas av personer som sällan bor i närheten av förorter.¹³⁵ De vet om att mångkultur är farligt, eftersom de flesta kriminella som begår rån, mordförsök¹³⁶ och skjutningar finns i förorter.¹³⁷ Men frågar man människor som bor i förorten varför de bor där, så är de inte för mångkulturen. Det vill säga, de som inte bor i mångkulturen förespråkar den, och de som inte förespråkar mångkultur tvingas bo där den finns. Paradoxen och hyckleriet framstår tydligt. Om inte annat, kan man alltid fråga invandrare som flyr från förorter. De förstår allvaret med segregerade platser. På vissa gator bodde endast socialt utsatta medborgare.

---

¹³⁵ <https://www.expressen.se/debatt/ytterst-fa-journalister-bor-i-utsatta-omraden/>

¹³⁶ <https://www.bt.se/boras/misstankt-for-mordforsok-begard-haktad>

¹³⁷ <https://www.bt.se/boras/tomhysor-hittade-efter-skjutning-pa-norrby>

Vänsterns dubbelmoral

Problemet med utanförskapet i förorten var att det förminska­des av mainstreammedias journalister som ofta var vänsteraktivister. Ofta var förespråkarna av mångkulturella förorter vänsteraktivister och postmodernister. Debattörer som förespråkade mångkultur och öppen invandring men inte var med och ”tog smällen.” Man vägrade erkänna att man kanske haft fel. Istället sade man att det största hotet mot Sverige var nationalisterna. I förorten var anti-nationalistiska uttalanden uppseendeväckande. Det var den diametrala motsatsen till det som förespråkades i förorten. Där var nationalismen alltid närvarande.

Detta vägrade dock vänsterns vita riddare acceptera, av rädsla för att deras verklighetsbeskrivning skulle ta skada. Istället påstod de att det var klasskillnader som var orsaken till utanförskapet. Vänstern hade indirekt varit med och skapat utanförskapet, genom att förespråka ansvarslös migration och kravlös integrationspolitik. Sedan använde de utanförskapet som ett argument mot borgerligheten, precis som Socialdemokraterna som ständigt anklagade borgerligheten för att ha bidragit till att skapa utanförskapet. Det var ett oerhört oärligt och slugt argument. Invandrarna reducerades till pjäser för vänstern att använda.¹³⁸ Det var förståeligt att vänsterdebattörer var ytterst konfunderade över nationalismen i förorten. Vänsteraktivister tänkte att nationalism var rasism, men samtidigt kunde de inte anklaga nationalistiska invandrare för att vara rasister.

I förorten var det inte bara viktigt att värna om den egna gruppens etniska homogenitet. Det var också viktigt med andlig homogenitet, med fokus på att dotterns make hade samma religion som familjen. En dotter som gifte sig med en man som inte delade familjens religion ansågs vara en främling. I vissa fall var det så extremt att en svensk pojkvän helt enkelt inte accepterades, därför att han hade förhud och var ateist. Det skulle besudla dotterns heder, och barnbarnet skulle bli enbart hälften av familjens etnicitet. Om pojken i familjen tog hem en svensk fru, och hon inte var oskuld, så ansågs hon vara ”oren”. Om hon skulle vinna sin blivande svärmors respekt skulle kvinnan behöva täcka sig, konvertera, vara blid och servera hela familjen och svärmor.

---

¹³⁸ <https://www.expressen.se/debatt/ytterst-fa-journalister-bor-i-utsatta-omraden/>

Det skulle ta många år för den svenska kvinnan att bli accepterad. Det fanns med andra ord ingen skam för en strävan efter etnisk homogenitet. Att bevara folkgruppens etniska struktur var oerhört viktigt för många invandrarfamiljer.

Naturligtvis blev vänsteraktivister och postmodernister offer för kognitiv dissonans¹³⁹ när de förstod detta. När journalister träffade på nationalistiska invandrare, lyckades de förklara för sig själva att det inte var ett problem. Hur skulle det se ut om journalisternas övertygelse om mångkultur ifrågasattes av invandrares annars nationalistiska kultur? Det var bara svenskar som var rasister när de förespråkade nationalism. Invandrare? De var bara förvirrade. Det värsta vänstern visste var sverigedemokratiska invandrare. Vänsteraktivisterna irriterades av invandrare som var sverigedemokrater. Dessa invandrare kallades för ”*Onkel Tom*” eller ”*husblatte*”. Ironiskt nog var många invandrare egentligen positiva till en svensk nationalism.¹⁴⁰

Detta har även bekräftats av SVT.¹⁴¹ Den socialdemokratiska anti-nationalismen uppfattades som märklig och sågs som ett bevis på att svenskar inte älskar sitt land. Hur kunde man älska ett land man på 200 år inte behövt försvara? Jämför med bönderna i hemlandet, som med dolkar och gamla musköter hade stridit mot tungt beväpnade amerikanska soldater. Ja, det var åtminstone så det lät i berättelsen hemma i vardagsrummet. Lyssnade gjorde manliga kedjerökande släktingar medan barnen satt på mattan och tog lärdom.

Det gick emot den kulturmarxistiska värdegrunden att kalla invandrare för rasister. Tanken förtrycktes, ignorerades och rationaliserades bort. När vissa svenskar däremot ville ha en mer begränsad invandring, var det fritt fram med rasistkortet. Men när invandrare ville ha samma sak, så var de enligt vänstern lurade: De reducerade konservativa invandrare till förvirrade, indoktrinerade offer som lurats av SD.

---

¹³⁹ Kognitiv dissonans är en obehaglig känsla som uppstår när man har flera motsägelsefulla idéer samtidigt. Hjärnans uppgift är att försöka minska stressen och ”bestämma sig” för en slutsats.

¹⁴⁰ <https://www.svd.se/sd-stod-bland-invandrare-okar>

¹⁴¹ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/sd-okar-kraftigt-bland-utrikes-fodda>

Om man verkligen respekterar människor, anser man att de kan tänka själva och göra egna val; de behöver inga vänsteraktivister för att fatta beslut. Invandrarnas nationalism utgjorde ett mentalt skydd mot postmodernism och kulturmarxism. På grund av svenskarnas anti-nationalism så lärde föräldrarna sina barn att man inte skulle bli försvenskade, av rädsla för att barnen skulle bli kulturlösa, homosexuella eller postmodernistiska.

Mångkultur är dadlar, ajvar och pitabröd

”Mångkultur? Ja, det gillar vi. Det är väl pitabröd, kebab och ajvar? De har så bra utbud i de orientaliska kioskerna. Det är dit Ulla-Britt åker när hon ska köpa dadlar och känna sig lite exotisk. Ulla-Britt skulle naturligtvis aldrig kunna tänka sig att bo bredvid invandrare. Ulla-Britt är socialdemokrat.”

Att orientalisk mat ofta utgör kärnan för svenskars uppfattning av mångkultur tyder på en allt för förenklad världsbild. För mångkultur är inte bara kebab och dadlar, utan också skottlossningar och bombdåd. Mångkultur är idén att ett samhälle ska ha flera olika kulturer och att dessa tillsammans ska skapa en bättre kultur, även känt som amalgamation. Denna föreställning har okritiskt anammats av vårt etablissemang med motiveringen att vi behöver fler taxichaufförer och att alla människor är lika värda. Med detta har dock även bilbränder och utanförskap tillkommit. Men vad är mångkultur och var exakt finns den?

Om man frågar dygdesignalerande vänsterliberaler som bor i etniskt svenska villaområden säger de att mångkultur är nödvändigt för att ha ett öppet samhälle. Om man frågar varför så talar de om mångfald. Det vill säga, om pizzerior och inte åsikter. Men frågar man om de kan tänka sig att bo i en förort, så säger de nej. Frågar man varför så är förklaringen att de trivs där de befinner sig - långt ifrån förorten. Ställer man samma fråga till utsatta medborgare i segregerade förorter så får man en skeptisk blick tillbaka. Mångkulturen leder till att invandrarens bilar brinner ner. Om mångkultur är bilbränder så är svaret ett klart nej. Så beroende på om man gillar kebab eller inte så kan även svaren variera.

Min uppfattning är att mångkultur existerar för externa observatörer i samhället men inte för dem som befinner sig i förorterna. Kioskägaren är trött på brinnande bilar och skjutningar.¹⁴² ”Sverige var bättre förr” får man ofta höra. Medborgare i förorter skulle inte säga att de är för mångkultur. Istället värnar man om den egna kulturen och familjen. Det är viktigt med det egna språket, klanen och att tro på en högre makt. Det är viktigt att skaffa barn. De privilegierade invandrare som kan fly förorten gör det med motiveringen att deras barn ska gå i svenska skolor.

Så vem är egentligen för mångkultur? Jag skulle gissa på personer som gillar utopiska, goda visioner. Axiomet att mångkultur är oundvikligt har mig veterligen lett till mer nationalism, mångkulturens motsats. Jag är av uppfattningen att mångkultur i socialt utsatta områden är ett samhällsfenomen med motsägelser och diskrepans. I de flesta delar av världen finns inte mångkultur som en enande ideologi. Det innebär inte att det inte kan finnas mångfald. Men tanken att den egna klanen är det viktigaste som finns är en verklighetsförankrad föreställning. Det finns ingen mångkultur, utan bara ”kulturer”.¹⁴³ Kanske kan förorten lära oss om värdet av en gemensam värdegrund och ett gemensamt språk för att bevara en identitet.

Att säga att svenskhet enbart ligger i passet är oärligt. Vad är medborgarskapet och passet egentligen? En hög papper. Några meningar. När jag kom till Landvetter, visste jag direkt att de svenska, skalliga poliserna med skägg var svenskar. Detsamma tänkte jag däremot inte, om den överviktiga invandraren, som hade på sig en röd t-shirt och tofflor. Han svor på hemspråket över att han var tvungen att vänta i en avskild kö. Han var en trött, skallig man med trötta mörka ögon. ”Var han svensk?” tänkte jag för mig själv. Han var ”svensk” på passet. Men var han verkligen ”svensk” i det etno-kulturella avseendet? Det visste ju alla. Självklart var han svensk. Tror jag.

Även svenskar med utlandsfödda föräldrar, och som var uppvuxna i förorten, och som inte kallade sig svenskar, är svenskar. Att påstå något annat vore att simma i grumligt vatten, att vara högerextrem.

---

¹⁴² <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/ddwApO/rosengards-problem-ar-hela-sveriges>

¹⁴³ <https://www.gp.se/ledare/det-finns-ingen-m%C3%A5ngkultur-bara-kulturer-1.23800836>

Invandrare, däremot, vet precis vem som är svensk eller inte. För dem är en medborgare svensk när denne är blond och blåögd. Invandrare kan också snabbt peka ut andra invandrare, utifrån etnicitet. Invandrare generellt är alltså inte lika försiktiga vad gällde bedömningen av svenskhet. Rasistkortet gäller inte för dem.

Mångkultur är krångligt och leder till vilsenhet. Invandrantäta förorter är ett svenskt existentiellt problem. Människor kände i grunden en rotlöshet, såväl svenskar som invandrare. Skillnaden var hur man konfronterade rotlösheten. Svenskar höll inne med vad de egentligen tyckte och på fredagar drack de alkohol och berättade för invandrarkollegan att man inte var rasist. Invandraren å andra sidan förhöll sig förnuftigt till svenskar. De var oroliga att de själva skulle bli progressiva.

Trots att svenskar generellt uppfattades som fredsskadade, naiva och auktoritetstroga, saknade de invandrarnas inre, hetlevrade värme och vidskeplighet. Svenskar tolkades som ett folk som tyckte om dig och din familjen på distans. Men du fick sällan krama svensken. Du fick inte vara närgången. Du fick inte lägga armen runt. De behövde sitt utrymme medan invandraren ville fylla sitt. Utan social kontakt, utan människor, och utan värme, var livet en tragedi. Bara Gud hade ensamrätt på ensamhet.¹⁴⁴

---

¹⁴⁴ Ordspråk som handlar om att ingen bör leva ensam, en rättighet som endast Gud har.

Invandrarnas rädsla att bli försvenskade

Enligt en mätning från SCB från 2019, består 40% av Sveriges hushåll av en person.¹⁴⁵ Invandrares rädsla för att bli ensamma, likt svenskarna, gjorde att man plockade det bästa som Sverige hade att erbjuda, men avstod från resten. Till exempel, är det i vissa fall otänkbart att en utomeuropeisk migrant från ett klan-samhälle lever som en svensk medelåldersman; ensam, 35 år gammal, med hund och som gillar TV-spel eller bilar. Ju äldre invandrarmannen blir, desto mer ökar kraven på giftemål och barn. Ensamma, barnlösa män anses bland klanfamiljer vara en skam. Invandrarkvinnor kunde säga till sina barn: *”Du vill väl inte bli som svenska män, som istället för att promenera med barn promenerar med hundar?”*.

Jag vet inte om det var den svenska nordiska kylan eller om det var den sekulära individualistiska kulturen som gjorde människor melankoliska. Men en sak var säker, något var fel på Sverige, eller åtminstone på den svenska kulturen och politiken. Det ”fattades något” i tillvaron. Folk var opersonliga, oberoende, lagom och konstiga. Var svenskar människor överhuvudtaget? Man behövde bara se på dokumentärer om 1970-talets reformer där kvinnor i hushållen skulle tvingas ut i arbetslivet. Barnen dumpades på förskolor och familjer splittrades.

Socialdemokraterna ville göra kvinnor och män oberoende av varandra, sannolikt med goda syften. Men vad var det som hände? Man kapade banden mellan människorna. Socialdemokratins politik gav ringar på vattnet, vilket har lett till att svenskarna idag är världens mest ensamma och sekulära folk. Invandraren vill inte gå med på detta. Vem vill dö ensam med Covid-19 på ett äldreboende i Stockholm?

Svenskarna tror att de är individualister, men är oerhört beroende av andras åsikter. Men i motsats till invandraren följer han inte mänsklig natur, det vill säga, han identifierar sig inte alltid med en kulturell och historisk gemenskap. Han saknar därför viktiga sociala och mentala komponenter.

---

¹⁴⁵ https://www.scb.se/contentassets/cfe7690018d741798939bd8a6d087219/be0701_2015i2018_br_be51br1901.pdf

Invandrare uppmanar ständigt sina barn att undvika att bli ”för” svensk. Man är orolig för att den svenska sekulära livsstilen skall beröva barnen deras identitet. Det finns en stereotypisk bild av en misslyckad svensk, som är alkoholiserad, ensam, barnlös och självmordsbenägen. Man levde för helgerna. Statistik som visar att ca 1500 människor årligen avslutar sina liv, av vilka 80% är män, gör inte svensk kultur speciellt attraktiv.

Bland många invandrare finns en gemensam åsikt om ”kylan” i den svenska folksjälen. Men svenskar var inte kalla. De var precis som alla andra folkslag, men de skiljde sig i detaljerna. Svenskar var distanserade, förnuftiga och moderna. Invandrare gillade att kramas, pussas, överdriva, tala högt och dramatisera. Invandrare tyckte om pitabröd och kebab och svenskarna gillade räkmacka och öl. De ville ha vad de betalade för. Invandrare prutade i Blocket-affärer, men delade gärna med sig till främlingar. Social status var viktigare för invandraren än rationalitet. Svensken prutade sällan på Blocket-affären. Stod det 500 kr så var det 500 kr som svensken betalade. Svensken bjöd inte in främlingar för att få social status.

Svenskar var lantligt blyga, och neurotiska natur-romantiker, för att citera Jan Sjunnesson, som gjorde som de blev tillsagda. De belönade sig själva med kaffe och kanelbullar efter ett hårt arbetspass. Att betala skatt ansågs vara en dygd, trots att pengarna försvann innan de landade på kontot. Av 100 kr fick man behålla 40 kr.¹⁴⁶ Svenskar såg en sällan i ögonen, eftersom det var känsligt. De fick sällan invandrarkollegan att börja skratta om han hade en dålig dag. Svenskars opersonlighet tolkades som ovänskap. Därmed ordspråket som figurerade bland invandrare: ”*Du kan aldrig bli vän med en svensk*”.

Invandraren, å andra sidan, ansåg sig själv vara mer levande än svensken. Han gjorde inte som han blev tillsagd. Invandraren såg en rakt in i ögonen. Han belönade sig själva dagligen och åt av den lojala frugans mat från hemlandet. Hon var från en bra familj. Svenskar åt köttbullar och lingonsylt som de lagade själva. Man lagar väl sin egen mat? De var ingenjörer och kunde de effektivisera något så gjorde de det.

---

¹⁴⁶ Se Jan Sjunnessons bok ”Sverige 2020: från experiment till normal nation.”

Allting var mekaniskt och strukturerat, och klockan var en symbol för framgång och välfärd. Svenskar gillade trygghet och fred medan invandrare gillade patriotiska sagor och stolthet för sin kultur. Invandraren gillade att kasta pengar på sonens brud när de gifte sig, och fira genom att skjuta med gevär. Det uppskattades inte i Sverige, och var inte heller lagligt. Livet i Sverige saknade därför charm, värme och spontanitet. Allting var jobb, jobb och jobb.

Det var inte första gången invandrare i Sverige upplevde kulturell friktion. Tidigare generationer invandrare, som greker, jugoslaver och finländare, hade också upplevt fenomenet. Detta trots att finländarna var nordbor som inte nödvändigtvis skiljde sig etniskt från svenskarna. Det var med andra ord lätt att bli segregerad och känna sig diskriminerad som invandrare, även om man var nordbo. Det enda man behövde göra var att *inte* vara svensk. Det kanske bara var svenskar som verkligen visste hur man var "svensk"?

Var Sverige egentligen endast till för svenskar som delade ett kollektivt psyke som dikterades av Jantelagen? Vad var svenskar för konstiga människor egentligen som skiljde sig så drastiskt från övriga nordbor? På grund av att finländarna talade ett annat språk, och var förankrade i sin nationella identitet, stack de ut, och hade historier om kriget mot ryssen. De kunde bygga sig en egen identitet i det identitetslösa, statsindividualistiska Sverige. Förortens invandrare och ungdomar var överens om det som invandrare hade påpekat; *svenskar hade ingen riktig kultur*.

Svenskar kan ingenting om krig eller patriotism

Älskar svenskar sitt land? Ja, men inte som invandrarna. Svenskarna älskar staten och invandrarna nationen och kulturen. Är svenskar personliga? Ja, först efter 15 år, medan invandraren är personlig från början. Kan svenskar något om patriotism? Inte längre. Man har fått för sig att patrioter är rasister. Svenskarna var patrioter på 1700-talet fram till 1900-talet.

Svenskar sade sällan vad de röstade på. Det förstod sig invandraren inte på. Det var väl bara att säga rakt ut. Men svensken var rädd för vad frugan, grannen, kollegan och chefen skulle tycka om det. Svensken var mån om sin trygghet. Invandraren saknade hos svensken det som landsmännen hade; jovialitet, starka åsikter, stora behov och en fast övertygelse om att Gud fanns. Svenskar var för det mesta ateister och agnostiker som vägrade erkänna Guds existens, med någon märklig förklaring att Gud och religion ledde till krig. Det var en ytterst naiv rationalisering som saknade kontakt med verkligheten. Ateismen ledde till amoraliskt beteende. Med Guds frånvaro upphörde även moral. Människans essens försvann och kvar fanns biologisk determinism och nihilism. Det skrämde invandraren. Hur kan man inte tro på Gud?

Det fanns inget allvarligt tema som man kunde diskutera med svensken. Inga krig, inga folkmord, inget förakt mot imperialister. Svensken kunde tala om saker som hänt på jobbet, hemma, och möjligen på semestern. Råkmackan hade inte lika många räcker som man först trodde. Grannens katt bajsade i ens trädgård. Glassen man åt i parken var god. Grannen hade köpt en ny båt som man störde sig på. Invandraren däremot kunde tala om folkmord och avrättningar och ärorika hjältedåd. Svensken om kanelbullar och kaffe. Vad skulle svensken säga om invandrarens berättelser om folkmord?

”Det är hemskt. Tänk vad religion kan få människor att göra mot varandra...”

Två hundra år av fred hade förvandlat svenskarna till ett avtrubbat folk som inte längre levde i samma verklighet som många invandrare. Svenskarna saknade den där grundläggande övertygelsen om att nationen man härstammade ifrån var värd att bevara. Invandraren var stolt över att man besekrat imperialister som amerikaner, briter och fransmän. Somaliska nationalistiska klaner hade besekrat engelsmännen under 1900-talet, kurderna hade stridit mot turkiska militära styrkor sedan 1978, irakierna mot de amerikanska invasionsstyrkor 2003 och afghanerna mot de ryska styrkorna mellan 1979 till 1987. Albanerna hade stridit mot osmaner och sydslaver i flera hundratals år.

Svenskarna hade istället undvikit de där krigen i Europa. Man hade det tryggt uppe i Norden medan man sålde järnmalm till Nazityskland. Svenskarna visste hur man tjänar pengar på krig. Aron Flam deltog nyligen i en podd där han menar att det svenska folkhemmet är ”byggt på naziguld”. De där sluga svenskarna...

En fundamental skillnaden mellan invandrare och svenskar var hur man förhöll sig till nationalismen. Medan invandrare var klassiska patrioter som var stolta över sin kultur var svenskar statsindividualistiska coronapatrioter. Med andra ord var svenskarna totalt galna, i invandrarnas ögon. Inom socialdemokratin ansåg man att svensken inte skulle påstå sig ha en egen kultur, för det var rasistiskt. Andras kulturer var alltid bättre än den egna. Alla andra nationer i världen existerade förutom den svenska. Genom att totalt förneka sig själv kunde man skapa en grund för neopuritanism. Men svenskarnas statsindividualism förvirrade invandrarna och skrämde dem.

”Vadå staten? Ja, visst, du menar regeringen. Men nu talar vi om nationen, folkets historia!”

Svensken förstod inte.

”Värna om nationen? Det var väl sånt som rasister gör? Var det dem som invandrarna egentligen menade när de talade om stolthet och patriotism? Nej, usch. Stormaktstiden var ju en tid av plundringståg, stöld och mord.”

Den svenska statsindividualismen karaktäriserades av en abnorm kärlek till staten. Men var fanns denna ”stat”? Det var inte som en patriark eller klanledare. Det var något abstrakt, ungefär som marknaden i ekonomisk teori. Det gick inte riktigt att ta på. Talade man om Försäkringskassans handläggare? Statsindividualisterna identifierade sig med ett spöke. Men det var tillräckligt övertygande för att det skulle växa till ett storhetsvansinne. Ett tillstånd där man inte riktigt förstod sig på invandrare. Faktum är att man knappt förstod sig själv. Det svenska psyket var helt enkelt annorlunda, och inte alls som invandrarnas.

Invandrarna kunde ibland värna mer om svensk nationalidentitet än svenskarna själva. Tänk att man är så svensk att man upphör att vara svensk.

Resultatet av den svenska anti-nationalismen var en befolkning som kapitulerat. Svenskar är sällan den typen av folk som slår näven i bordet och som säger vad de tycker. Istället skriver de anonyma, arga lappar. De intalar sig heller inte att de är duktiga. Man kan vara specialist med 50 års erfarenhet inom ett område och ändå tycka att man inte behöver hävda sig. I motsats till andra grupper, där man gärna kallar sig expert, så fort man får möjligheten. Invandrare tycks övervärdera sina förmågor, medan svenskar undervärderar sina.

Jantelagen och socialistisk humanism

Jag har länge funderat på hur det svenska psyket egentligen fungerar. Det är mystiskt att studera det. Sedan barnsben får man lära sig att man ska veta sin plats för att samarbeta inför vinterhalvåret. Man måste släppa fram andra. Den svenska kulturen kräver därför konformism. Tidigt indoktrinerar man i denna lantliga blyghet. Man ska kontrollera sina känslor, jobba hårt och ta sitt ansvar. I början låter det som goda kvaliteter; vi behöver alla ta ansvar. Men allt eftersom börjar dessa egenskaper ta över. Mer och mer förtroende läggs på staten, och modernism och statsindividualism tar över.

Jantelagen har till slut blivit en del av svenskens personlighet. Vad som har hänt är att man långsamt har börjat glida ifrån den mänskliga kärnan, det vill säga, att vara självhävdande, vidskeplig, hetlevrad, krävande och ärlig. Den mänskliga sidan av svensken har försvunnit, och kvar finns en tämjd person som går att kontrollera. Man skulle kunna uttrycka det som att transformationen från en vanlig svensk till en total socialdemokrat är fullbordad.

Den nya svensken har fått lära sig att altruistisk humanism är den rätta värdegrunden, att den goda socialisten är den goda människan. Men, man låter sig inte ertappas med stolthet. Stolthet är en synd. I själva verket är man auktoritetstrogen och lojal mot staten. Stoltheten kommer efteråt, i smyg. Men innerst inne är man övertygad om att den enda sanna vägen är Socialdemokratins väg. Den här filosofin börjar nu påverka alla aspekter av livet. Jobbet, privatlivet, samhällsfrågor, moral, gemenskap, filosofi, logik och så vidare.

Den avtrubbade sossen är indoktrinerad på sådan djup basis att allting bara faller på plats. Medan andra stater har stora problem med rabulister och agitatorer från befolkningen tycks svenskarna frivilligt ställa in sig i ledet. Konsekvenserna är påtagliga. Om något, så upphör kritiskt tänkande.

När en regering föreslår att skattebetalarna ska betala 50 miljarder per år till u-länderna¹⁴⁷, samtidigt som man drar in på välfärden¹⁴⁸, LSS¹⁴⁹, skolan, och pensionerna¹⁵⁰, särskilt när vi har 300 000 fattigpensionärer¹⁵¹, och kommunerna går på knäna, spelar det ingen roll för socialdemokraten. Det viktigaste är att man är en god människa, även om vårdpersonalen hellre ger ens dementa mamma morfin istället för syrgas på äldreboendet och dör. När regeringen ger bort hundratals miljarder kronor till ansvarslösa ekonomier i Sydeuropa, och få protesterar, så förstår man att något är fruktansvärt fel med hur svenskar i gemen resonerar.

Invandrarna, däremot, hade aldrig gått med på att ge bort sina pengar på det här viset. Man har integritet och värdighet, och man har en sund skepticism mot staten. Staten erbjuder tjänster i form av inbetalda skatter, men staten får aldrig diktera folkets autonomi. Som en sund motkraft finns klanen, den egna byn eller landshövdingen. Men hos svenskar, innefattar deras integritet idén om att göra som man blir tillsagd. Auktoritet tycks vara en positiv sak.

Eftersom denna altruism är så bestående leder den lätt till ett storhetsvansinne. Det är en del av den svenska självklarheten. Det är lätt att upptäcka sådana svenskar, som med en kusligt självsäker och vinnande blick strosar runt i tillvaron. De behöver inte se över sina värderingar, eftersom de har rätt åsikt. De är så övertygade om att de har valt rätt väg och att alla andra alternativ är otänkbara.

---

¹⁴⁷ <https://www.omvarlden.se/Branschnytt/nyheter-2019/har-ar-de-viktigaste-punkterna-i-budgeten-for-bistandet/>

¹⁴⁸ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/kartlaggning-var-femte-kommun-tvingas-gora-forsamringar-i-valfarden>

¹⁴⁹ <https://www.svt.se/opinion/lss>

¹⁵⁰ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/missnojet-kokar-bland-sveriges-fattigpensionarer>

¹⁵¹ <https://www.folkbladet.nu/2020-05-08/radda-pensionerna-inte-bara-foretagen>

När sosse-svenskar träffar invandrare, får man intrycket att de betraktar dem som andra klassens medborgare, men på ett humanistiskt sätt. När man som invandrare, eller svensk med annorlunda namn, ifrågasätter sossar blir man rasistiskt och hatiskt bemött.

Jag är en husblatte som inte gör som jag blir tillsagd. ”*Du kan flytta härifrån om du vill!*” säger dem. Det är som att den rasistiska sossen manifesterar sig när invandrare vågar tänka fritt. Tala om humanistisk socialism!

Svenska socialdemokrater tycker synd om invandrare. Man talar om människors lika värde. Man vet redan att man är bättre än invandraren, och att det är fel att ställa krav på dem. Man utgår från att invandraren är för utsatt för att leva upp till kraven. Man infantiliserar invandraren. Socialdemokraternas strävan efter att vara goda människor innebär, utöver att man röstar för hög invandring, också en dehumanisering av invandrare. Bieffekten av socialdemokratins politik är att invandraren indoktrineras till att bli en bidragstagande socialdemokrat - vare sig denne vill eller inte.

Tyvärr ges det inte mycket utrymme för diskussion. Kritiskt tänkande svenskar försöker man tysta på olika sätt bl. a. genom att kalla dem rasister. Självbevaringsdrift är det fulaste den indoktrinerade svensken vet. Blotta tanken att svenskar skulle vilja ha ett tryggt och säkert land med minskad invandring, anses vara en synd.

Det spelade ingen roll att en stor del av brotten i Sverige begås av invandrare. Vi har nästan flest våldtäkter i Europa,¹⁵² och svenska killar utsätts för förnedringsrån.¹⁵³ Nationalisten som ville begränsa invandringen hade fel, eftersom han hade fel värdegrund. Det är bara okej att kritisera våldtäkter, mord och bombattentat om man har rätt värdegrund. Invandrarna hade aldrig i sina hemländer accepterat massinvandring och ökad kriminalitet på grund av migration. Med andra ord kan vi konstatera att de kulturkrockarna mellan svenskar och invandrare är fullt logiska och förståeliga.

---

¹⁵² <https://www.na.se/artikel/opinion-welcome-to-sweden-the-rape-capital-of-the-world>

¹⁵³ <https://samnytt.se/ganget-som-urinerade-pa-sitt-ranoffer-doms-far-ungdomsvard/>

Sett från den här vinkeln är den socialdemokratiska svensken en omedveten kultperson. Det som är iklätt humanism verkar i själva verket vara ett smygande översitteri. Allting är relativt, lagom och mysigt för den indoktrinerade svensken som lovats guld och gröna skogar. Så länge sossen gör som partiet begär, så skulle allting serveras på ett silverfat. När man blev pensionär skulle man få en låg pension som man knappt kunde leva på.¹⁵⁴ Socialdemokraterna har gjort det ingen annan lyckats med: *tämja människan till sin fördel* som Hans Magnus Enzenberger beskrev det 1982.¹⁵⁵ Det vi ser nu är konsekvenserna, utanförskapet.

Sverige är planetens Röda Korset

Men trots socialdemokraternas generositet mot invandrarna, kvarstod otacksamheten i förorten. Sossar var forfarande ”svennar”. I förorten glömde man att det var ”svennar” som försåg invandrarnas familjer med mat, bostad, vård, skola, och mycket annat. De äldre invandrarna visste om detta, men ungdomarna tyckte att svenskar var rasister som aldrig hade hjälpt invandrarfamiljerna. Om det påpekades för dem att svenskarna betalade mycket skatt så sade dem att svenskarna inte hade betalat så mycket skatt om de hade kunnat välja. Skatt var alltså *inte* samma sak som *empati*. Skatt i Sverige var arbetarnas pengar som stod till förfogande för Socialdemokraterna.

När svenskarna väl påpekade att Sverige försörjde olika arbetslösa invandrarfamiljer uppstod en kognitiv dissonans. Man tyckte å ena sidan att det var positivt, men samtidigt att det inte utgjorde ett skäligt argument för att svensken skulle kunna kräva fullskalig anpassning. Att kräva av invandrarungdomar födda i Sverige att de skulle visa tacksamhet för att Sveriges regering gav hundratals miljoner kronor till deras hemland var rasistiskt. Allt var rasistiskt. Svenskar skulle bara hjälpa till och vara tysta. Om något skulle svenskarna vara glada att de fick bygga upp andra länder. Det var en ära, sett ur ett rent Socialdemokratiskt perspektiv. Men återigen kvarstod frågan; *Varför* ska vi göra detta?

---

¹⁵⁴ <https://www.pensionsmyndigheten.se/nyheter-och-press/pressrum/ny-prognos-for-pensionen-2021>

¹⁵⁵ <https://sjunne.com/2017/06/13/nar-pengarna-tar-slut/>

Tyvärr hade förortskillarna delvis rätt när de insinuerade att Sveriges politikers agerande var rasistiskt, men inte bara för att man motarbetade invandrarnas integration. Tvärtom; man kritiserade *godhetsrasismen*. Genom att svenska staten *köpte* invandrarnas lojalitet med generösa donationer, vann man invandrarnas förtroende. Men trots politikens avsedda intention, kvarstod pessimismen. Om man ställde för mycket integrationskrav så var det rasism. Höll man kvar invandrarna i utanförskap med bidrag så var det också rasism. Allting som på något sätt kunde uppfattas som något annat än ren omtanke kunde betraktas som rasism.

Att Sverige ansåg sig vara någon slags global moralpolis var i grunden en form av neo-kolonialism. Att Sverige skulle göra andra krigsdrabbade länder beroende av svenska biståndspengar kunde egentligen tolkas som att mottagarlandet var fattigt. Att Sverige skulle anamma en altruistisk värdegrund hade ett underliggande resonemang. I själva verket förväntade sig invandrarna att de *själva* skulle bygga upp sina länder med sina *egna* pengar. Men invandrarnas hemländer blev hjälpta vare sig de ville eller inte.

Kanske vore det bättre om Sverige skulle se över sina biståndsprojekt. De pengarna borde först och främst läggas på den infödda befolkningen, och om man vill, på invandrarnas integration. Om man verkligen vill hjälpa invandrarna att bygga upp sina hemländer, borde de utbildas i det svenska språket. Sedan borde de utbildas i ett yrke. Bistånd kan aldrig bygga starka nationer, det kan bara handel, lag och ansvarstagande göra. Men regeringens altruism fortsatte. Nyligen betalade man en del av Somalias statsskuld¹⁵⁶.

När man donerade till Palestina, vann man palestinska invandrades förtroende. När man donerade till Afghanistan, vann man afghanska invandrades förtroende. Men vem betalade för dessa humanitära kalas? Det gjorde svenska folket. Men vad fick man i utbyte? Godhetsutopi. Regeringen sålde indirekt humanistisk altruism till svenska folket. De betalade för att sitta på läktaren och se på hur världen långsamt förbättrades med svenskarnas bidragspengar. *Säger vi*.

---

¹⁵⁶ <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/3Jb4Vv/stor-avskrivning-av-somalias-skulder>

Det ironiska är att förortens ungdomar inte visste vad Sverige gjorde för deras hemländer. Föräldrarna kanske inte uppmärksammades om Sveriges bistånd. Sveriges politiker besvärade sig inte med att informera invandrarna. Man *fick* inte göra det. Det såg inte bra ut, eftersom det kunde signalera att regeringen raggade röster. Men om de skulle göra det, hur skulle det låta? Skulle man skicka ut brev till utvalda invandrargrupper och skriva ”*Hej! Det här är Socialdemokraterna, Sveriges nuvarande regering. Vi vill upplysa dig om att vi nyligen har donerat hundratals miljoner kronor till ditt hemland. Vi skulle därför uppskatta om du till nästa val röstade på oss igen, som ett tecken på tacksamhet*”.

Socialdemokraterna hoppades helt enkelt på att deras utbetalningar till utlandet skulle uppmärksammas av invandrarna och att de etniska svenskarna skulle tycka att det var rätt. Men invandrare trodde inte nödvändigtvis på humanitära godhetsprojekt. Om invandraren skulle vara altruistisk och en god samarit, skulle det vara enligt dennes egna premisser. Politikernas slöseri med skattepengar gjorde statskassan lätt. Då tog man fram plastpåskatter, klädskatte, klimatskatte, koldioxidskatte och energiskatte. Korthuset höll långsamt på att falla. Politikerna mötte lite kritik.

Själva var politikerna högavlönade och höjde sina arvoden till över 100 000 kr i månaden, medan svenskarna blev ihjälskattade. Samtidigt kunde skattebetalare försörja migranter med fem olika identiteter, och fem olika bidrag, vilka plockades ut av migrantens fru i hemlandet.¹⁵⁷ Ibland hade dem 40 identiteter.¹⁵⁸ Det var ett ”*stort samhällsproblem*”.¹⁵⁹ Hur man tolkar godhetsutopi var naturligtvis en definitionsfråga. För den simpla låginkomsttagaren som inte behövde slita och kämpa var tillvaron positiv. För arbetaren som hade ont i ryggen och tvingades sitta på läktaren medan regeringen slösade skattebetalarnas pengar, var detta naturligtvis ett problem.

---

¹⁵⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=DX0sEuCC9IY>

¹⁵⁸ <https://www.expressen.se/nyheter/man-har-tagit-korkort-med-40-tal-identiteter/>

¹⁵⁹ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/tre-personer-38-identiteter-ett-stort-samhallsproblem>

Global altruism och statstribalism

Sveriges generösa biståndspolitik är inte lik något annat lands. Det finns inget annat land som per capita har gett så mycket. Men trots alla hundratals miljarder kronor som donerats till andra länder har man totalt misslyckats med att upprätthålla en sund integration i sitt eget land. Hur är det möjligt att åka runt och dela ut skattebetalarnas pengar till u-länder, samtidigt som man själv håller på att bli ett u-land? Om man hela tiden ber andra städa sitt hus, och man själv har en soptipp hemma, har man då trovärdighet? Kanske är det dags att se över intentionen med Sveriges globala altruism. Om inte annat, så skulle våra utsatta områden kunna behöva de pengarna.

Dygden att visa uppskattning försvann i och med 68-revolten. De som visade tacksamhet var ofta riktiga flyktingar. Dessa hade upplevt krig och flytt till Sverige. Här jobbade de hårt och lärde sig svenska. Även om en del av dem blev utvisade för att de glömt ta semester.¹⁶⁰ 106-åriga flyktingar utvisas.¹⁶¹ Skötsamma duktiga invandrare utvisas av regeringen medan kriminella och redan utvisade får stanna kvar.¹⁶²

Välbärgade europeiska flyktingfamiljer visade tacksamhet. De från forna Jugoslavien hade ändå en sossig arbetarklassmentalitet som passade i Sverige. Fler bosnier läser på universitet än etniska svenskar.¹⁶³ Detsamma gällde dock inte vissa barn som växte upp i förorten. De blev bortskämda och samtidigt segregerade. De fick inte lära sig värdet av en fungerande välfärdsstat. Det i sin tur hade att göra med de starka kulturella skillnaderna. Den ständiga kontrasten mellan familjens verklighet, bestående av andra språk, kulturer och traditioner, och den svenska liberala tillvaron utgjorde ett hinder.

---

¹⁶⁰ <https://www.expressen.se/nyheter/zohreh-32-utvisas-efter-nio-ar-tog-ut-for-lite-semester/>

¹⁶¹ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/106-ar-gammal-nu-utvisas-hon-till-afghanistan>

¹⁶² <https://www.expressen.se/nyheter/utredningen-foreslar-lagandring-fler-utvisade-kan-fa-stanna-i-sverige/>

¹⁶³ <https://sverigesradio.se/artikel/6347804>

Kan man verkligen visa tacksamhet mot ett folk man aldrig träffar eller identifierar sig med? Mänsklighetens historia karaktäriserades av samhällen känt som ”*folk society*”, vilket är en antropologisk term som myntades av Robert Redfield.¹⁶⁴ Termen betecknar små isolerade samhällen där befolkningen är homogen och illiteerär. Man träffar varandra dagligen och arbetar tillsammans. Motsatsen var urbanism där sekularism ersatte intern integritet och gruppsolidaritet. Invandrare och svenskar levde långt ifrån varandra och hade ingen som helst gemenskap. Svenskarna på landet levde mer som människor historiskt alltid har gjort, men invandrarna hade forcerats in i misantropiskt byggda betonghus där de aldrig träffade svenskar.

Med mångkulturens framväxt följde även nya samhällsfenomen så som *statstribalism*. Det är en egenmyntad term som betecknar när ”*staten har relationer med olika klaner, som eftersträvar inflytande*”. På samma sätt som statsfeminismen betecknar regeringens vänliga relation med landets vänsterfeministiska medieinstitut. Men vad innebär statstribalismen? Den innebär en form av socialdarwinism, där den starkaste klanen överlever och får mest inflytande. I vårt fall, är det förortens klaner. Regeringen tillåter att olika klaner kämpar om makten. Den här gången sitter regeringen på toppen, och ser ut över oss vanliga klaner på arenan som slåss med varandra.

Konsekvensen av statstribalism är att animositeten ökar. Statstribalismens motsats är statsindividualism, vilket innebär att staten har en individuell relation med varje medborgare. Statsindividualism för ensamma svenskar och statstribalism för klaner. Det är ironiskt att Sveriges fredliga individualistsamhälle långsamt löses upp av kollektivism.

Historiskt sett har kollektivistiska samhällen lett till krig, där många liv gått förlorade. Sverige har långsamt börjat omvandlas till en mångkulturell federation - som det forna Jugoslavien. Förorterna idag präglas av nationalism och inte av mångkultur. Då kan man fråga sig vart förorten är på väg? Som nämnts tidigare, så vill högrepresterande invandrare flytta till svenska villaområden, eftersom man där förväntar sig att människorna där är bättre. Där kan barnen växa upp med svenska barn.

---

¹⁶⁴ <https://www.merriam-webster.com/dictionary/folk%20society>

Men de med svag ekonomi blir kvar i förorten. Landsmännen finns där, och man är nöjd med det som är. Men för alla däremellan är förorten en stadsdel i en stad som långsamt desintegreras av kriminalitet, och kommunen måste försörja förortsborna. Resultatet är allt annat än önskvärt.

På ett sätt är förorten en startplattform för nyanlända invandrare, var de än kommer ifrån. På samma sätt som det var med tidigare generationer av arbetskraftsinvandrare som kom på 1950- och 70-talet. Men förorten ger också ett dåligt första intryck för många invandrare, eftersom den visar den sämre sidan av Sverige. Tanken är väl att om man flyttar till Sverige ska man ju umgås med svenskar där de bor. Man ska inte flytta till ett annat land och sedan nästan bara möta människor från andra länder i urbaniserade betonggetton. Utanförskapssamhällen försämrade Sveriges anseende. För att vara ett land som skyltar med humanistisk socialism är vi ett fruktansvärt apartheidsamhälle som låter våra medborgare fastna i förorter.

Statlig svenskfientlighet

Mig veterligen finns svenskfientlighet i förorter, men också i myndigheter. Jag myntade begreppet *statlig svenskfientlighet* vilket betyder att "*statliga myndigheter och jurister anmäler och åtalar infödda etniska svenskar för hets mot folkgrupp*". Ofta är de åtalade resurssvaga och frustrerade över hur de blir behandlade, efter att ha betalat flera miljoner kronor i skatt. Statlig svenskfientlighet ser vi hos olika näthatsgranskare som får statliga medel, alltså skattebetalarnas pengar, för att jaga skattebetalare som skriver saker på Facebook. Staten sysslar med *glottofobi* vilket betyder att man bekämpar "fult språk". Naturligtvis bör man hålla sig inom ramarna för lämpligt språk och undvika hetsande termer, men i kontrast till mycket allvarlig våldskriminalitet, som regeringen inte fokuserar på, är fokuset på dessa åsiktsbrott fullständigt irrelevanta och olämpliga.

Hittills har minst 500 svenskar dömts för hets mot folkgrupp över saker de skrivit på nätet. Prioriteringarna är uppseendeväckande och tillhör en plakatpolitik rangordning. Mig veterligen är det ytterst få invandrare i förorter, om några alls, som dömts för hets mot folkgrupp.

Kulturmarxistiska aktivister menar indirekt att endast en vit infödd svensk kan diskriminera en minoritetsperson. En mörk svensk kan till exempel inte åtalas för hets mot folkgrupp, därför att en sån person kan alltså inte diskriminera sig själv. Det är också därför ytterst få invandrare döms för antisemitiska hatbrott, eftersom då riskerar Socialdemokraterna att tappa viktiga väljare.

Det finns inte desto mindre en pågående debatt om svenskfientlighet som vårt vänsteretablissemang fullständigt ignorerar. Expo försöker i olika sammanhang ogiltigförklara argumentet om svenskfientlighet genom att brunsmeta fenomenet. Lovisa Fhager Havdelin, generalsekreterare för den ideella organisationen Teskedsorden, konstaterade i en debattartikel på Aftonbladet att "*rasism mot vita inte existerar i Sverige*".¹⁶⁵ Jag som är uppvuxen på en förort *vet* att det existerar.

---

¹⁶⁵ <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/EWnnXo/rasism-mot-vita-finns-inte-i-sverige>

De senaste årens förnedringsbrott är tydliga bevis på att det utan tvekan existerar brott som begås med rasistiska motiv mot etniska svenskar. Dessvärre underblåser våra politiker svenskfientlighet. Vår f.d. statsminister och partiledare för Moderaterna Fredrik Reinfeldt, numera välavlönad konsult hos Bank of America, har uttalat sig om att *“det ursvenska är blott barbari”*.¹⁶⁶

När Mona Sahlin var integrationsminister sade hon under en intervju med Euroturk att *“Jag har ofta fått den frågan men jag kan inte komma på vad svensk kultur är. Jag tror att det är lite det som gör många svenskar så avundsjuka på invandrargrupper. Ni har en kultur, en identitet, en historia, någonting som binder ihop er. Och vad har vi? Vi har midsommarafton och sådana ’töntiga’ saker”*.¹⁶⁷ Att dessa politiker konsekvensfritt uttalar sig nationsfientligt, mot sina egna väljare, är enligt många invandrare i högsta grad stötande och uppseendeväckande. I alla andra länder hade de tvingats avgå. I Sverige händer inget.

Svenskfientlighet i vardagen

Svenskfientlighet finns även i vardagslivet. Det finns fall då sverigedemokratiska valarbetare har jagats iväg av invandrargång. 2019 publicerade BT en artikel om att en 15-årig valarbetare för SD misshandlats av flera förortsskallar.¹⁶⁸ 2010 sände P4 Skaraborg ett inlägg om att Sverigedemokraten Helena Granbom Angerheim i Götene kommunfullmäktige hittat en död hare i sin brevlåda när hon kom hem från jobbet.¹⁶⁹ DN publicerade redan 2006 en artikel om att vågen av personrån som drabbat Malmö är till viss del *“ett krig mot svenskarna”*.¹⁷⁰

---

¹⁶⁶ <https://www.dn.se/nyheter/politik/reinfeldt-det-ursvenska-ar-blott-barbari/>

¹⁶⁷ <https://www.svd.se/hur-svensk-kultur-reducerades-till-gnall>

¹⁶⁸ <https://www.bt.se/boras/boras-ung-valarbetare-for-sd-misshandlad-av-flera-i-centrum>

¹⁶⁹ <https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=97&artikel=4247864>

¹⁷⁰ <https://www.dn.se/nyheter/sverige/invandrare-krigar-mot-svenskar-med-ran/>

Oavsett vad mainstreammedia skriver så är svenskfientlighet en verklighet. Som jag tidigare nämnt finns det i många förorter ett svenskförakt, riktat mot svenska killar som rånas, och svenska flickor som våldtas och antastas. Men svenskfientlighet finns även i den infödda befolkningen, främst bland vänsteraktivister. Här har jag gjort en undersökning. Dessa är titlar till artiklar från olika tidningar som skriver om sverigedemokrater som blivit utsatta för brott. Jag kommer inte att lägga in alla källor eftersom det tar för mycket plats, men dessa artiklar kommer upp om man söker titlarna på google.

"Kvinnlig sambo till SD-politiker överfallen" (2007)

"SD-politiker misshandlad" (2010)

"SD-politiker brutalt misshandlad" (2010)

"Misshandlad SD-man lägger ner politiken" (2010)

"SD-politiker fick rutorna krossade" (2011)

"Dömd för hot mot SD-politiker" (2012)

"SD-politiker fick sprängladning i brevlådan" (2013)

"SD-politiker misshandlad på stan" (2014)

"SD-politiker misshandlad på restaurang" (2014)

"SD-politiker misshandlades i natt" (2014)

"Inga ledtrådar efter SD-attack" (2015)

"SD-politiker slagen på krogen" (2015)

"SD-politiker hotad" (2018)

"SD-politiker attackerade vid sin valstuga" (2018)

"SD-politiker i buss beskjuten" (2018)

"Hotade SD-politiker vid vallokal: ”Ska döda dig” (2018)"

"SD-politiker hotad på gymnasiet" (2018)

"SDU-politiker slagen i ansiktet" (2018)

"Ung valarbetare för SD misshandlad av flera i centrum" (2019)

"Vapengömma kopplas till vänsterextremist" (2019)

"Åtalas för angrepp mot SD-politiker"

"Varannan SD-politiker har hotats eller trakasserats" (Omni)

"Tatuerare och SD-politiker dödshotad och pressad på pengar" (2019)

Notera att dessa är bara de fall då offret vågat gå ut offentligt med sitt politiska engagemang. Mörkertalet är stort och vi har aldrig tidigare haft fler svenskfientliga brott.

Vad händer med den infödda befolkningen om 50 år?

Man kan se den svenska nationalismen som socialdemokratins ljusa sida, de traditionella socialkonservativa Socialdemokraterna. Den ärlige, uppriktige och seriöse svensken som inte längre vill tillhöra den moderna socialdemokratiska sekten. Svenskar som inte vill offra Sverige för massinvandring. De som har lärt sig av forna Jugoslaviens kollaps, och som förstår faran med mångkulturella samhällen. Dessa är svenskar som är trötta på socialdemokraternas ständiga tjat om mänskliga rättigheter och människors lika värde. Vem har bestämt hur det ska tolkas? Om det är något som rationella svenskar har lärt sig av invandrarna så är det att värna om sitt land. Vi har med andra ord invandrare att tacka för den svenska revitaliserade nationalismen. Det finns bara ett Sverige, och svenskarna är ett litet och skört folk.

Om Sjuklövern skulle fortsätta med samma migrationspolitik som tillämpats de senaste 20 åren skulle de infödda etniska svenskarna löpa risk att bli en minoritet inom loppet av 50 år.¹⁷¹ Det struntar Socialdemokraterna fullständigt i. Politiken ska leda till att svenska folket offras i mångkulturens namn. Infödda svenskar byts ut mot tribala invandrargrupper från Mellanöstern och Afrika. De blir de nya Socialdemokraterna och de nya svenskarna. Detta är känt som *“befolkningsutbytet”* och är ett känsligt tema.

Hur tänker invandrare kring dessa demografiska förändringar? I de flesta fall är invandrare ense om att svenskarna kommer att försvinna som folk helt om invandringen fortsätter som den gör. I snitt invandrar idag 100 000 invandrare per år, trots stängda gränser sen 2016. Det innebär att, alla annat lika, så kommer ca 200 000 invandrare att ha invandrat fram till valet 2022. Jag tror att detta innebär ungefär 200 000 nya socialdemokratiska väljare, med tanke på att samtliga av dessa grupper snabbt får träffa socialdemokratiska politiker som lovar bidrag. All invandring kan tolkas som nya väljare för Socialdemokraterna.

---

¹⁷¹ <https://samtiden.nu/2017/04/Svenskar-kan-vara-minoritet-ar-2065/>

I andra länder är det helt oacceptabelt att ens tänka tanken att det egna landets värdfolk, befolkningen som levt där i hundratals år, ska bli minoritet i sitt eget land på grund av politikernas godhetsvurmeri. Sjuklöver-politiker har aldrig uttryckligen talat om folkutbytet, då detta är "känsligt." Men nettoeffekten och de faktiska realpolitiska konsekvenserna av massinvandringen, är de facto att de infödda svenskarna löper risk att bli minoritet. Många invandrare som värnar om Sverige försöker varna om detta, men rädslan för att bli uthängd som rasist gör att man inte vågar. Men gör dig inga illusioner; detta är en verklighet, och det är förkastligt. Inget folk förtjänar att bli minoritet i sitt eget land på 50 år.

Om man hade talat om för gambianer att deras land ska flockas av tiotals miljoner européer så hade de blivit mycket upprörda och genast gjort revolt. Om man hade talat om för japaner att de ska bli minoritet i sitt eget land, hade de våldsamt protesterat mot detta. Alla länder i hela världen, utanför västeuropa, har på ett eller annat sätt en demografisk förankring i den kultur som finns. Att byta ut hela befolkningar, att likt Annie Lööf föreslå att vi ska ta in 30 miljoner människor¹⁷², innebär en permanent utplåning av 6000 år av svensk historia. Ett land eller en nation karaktäriseras av dess befolkning. Tar man in miljontals invandrare så förändrar man nationens fundament. Det svenska språket försvinner, liksom seder och traditioner, och det enda som kvarstår är flaggan - *om ens den*.

Svenska folket måste förstå att massinvandring är ett hot mot nationens sociala, demokratiska, ekonomiska och politiska stabilitet. Det är inte mänskligt att direkt eller indirekt vilja bli minoritet i sitt eget land. Det är ingen som hade accepterat att släppa in 25 främmande människor i sitt hem för att en politiker i ett etniskt homogent område talar om alla människors lika värde. Då kollapsar hela systemet. Det finns inte mat, sovplatser, jobb, sjukvårdsresurser, etc. Det räcker inte till. Politik handlar om prioriteringar, och alla kan inte få plats i Sverige. Sverige är fullt, och tar vi in fler människor, så som den nuvarande regeringen gör, kommer Sverige att bli fattigare och farligare. Kommuner kommer att behöva skära ner på välfärden, var på vi löper risk att bli ett u-land.

---

¹⁷² <https://www.youtube.com/watch?v=99VjCqtRiA0>

Då kommer vi att få fler utanförskapsområden, mer kriminalitet, fler skjutningar och våldtäkter och en snabbare desintegration av samhället. Massinvandring förvärrar allting på alla tänkbara sätt, och tar ifrån oss det trygga samhälle vi är vana vid.

Massinvandring och godhetsutopier bland våra politiker riskerar att leda till ett samhällstillstånd där våra liv riskeras. Mina erfarenheter, från att ha sett ”mångkulturella” förorter och utanförskapet växa och breda ut sig, har gjort att jag har en verklighetsbaserad uppfattning av det som sker i Sverige. Utanförskapet är likt en tumör; om den inte skärs bort, och rätt behandling sätts in, kommer den att sprida sig. Om man hittills negligerat utanförskapets faror, ska man komma ihåg att kriminella gäng inte skriver arga lappar. Då kommer också svenska villaägare att drabbas. Då hjälper det inte att tala om människors lika värde. Det hjälper inte att säga att man gillar kebab, ajvar och pitabröd. Det hjälper heller inte att säga att man har en kompis som är invandrare.

De demografiska förändringarna märktes tidigt i förorten. Svenskarna flyttade ut, eftersom det inte längre var tryggt när invandrarna blev majoritet. Svenskarna var inte den typen av folkgrupp som var van vid nya förändringar och nya kulturer. Jag var uppvuxen i mångkultur, så för mig var svenskar exotiska, och invandrare ”standard”. Det är kanske därför jag inte längre reagerar så starkt när jag läser om kriminalitet. Skottlossningar kan ske mitt på natten och jag sover som en stock. Medan svenskar i villaområden genast ringer grannarna när en främmande bil åker in i grannskapet.

När jag började engagera mig på sociala medier mottogs jag med intresse för det jag skrev. Jag hade en hel uppväxt full av berättelser och anekdoter som jag kunde dela med mig av. Var jag verkligen redo att ge mig in i debatten, där skribenter, systemkritiker och nationalister hängdes på torg, brändes på bål och dumpades ute i snön, ensamma, och karaktärsmördade? Det var ett stort steg.

I början tog flera personer i min omgivning avstånd från mig. Jag märkte hur deras blickar sjönk när jag träffade dem. Det var korta hälsningar och kommentarer, och sedan försvann de. Jag blev nekad sällskap och jobbmöjligheter på grund av mitt engagemang. Det var inte fritt från följder att skriva om utanförskapet, speciellt eftersom jag inte var vänsteraktivist. På ett sätt var jag en besk medicin för vänsteretablissemangets ansvarslösa migrationspolitik. Det fanns så mycket som var problematiskt i Sverige och jag ville rätta till åtminstone en del av det. Genom att våga gå ut offentligt tog jag mitt ansvar.

Sociala rättvisekrigare, även kända som "Social Justice Warriors" (SJW), besvärades av mitt engagemang. Jag hade invandrarbakgrund, och kunde tala fritt om vissa saker. Eftersom jag inte var svensk var det svårt att tillskriva mig olika dåliga egenskaper. Jag hade inside-information, eller åtminstone egna erfarenheter av hur mångkulturen hade misslyckats. Jag var ett levande på bevis på att vänsterns ansvarslösa, kravlösa politik hade svikit både invandrare och svenskar.

En av vår tids största lögner är tanken att det mångkulturella samhället är en förutsättning för välfärd och fred. Historiskt har nationalstaten varit den samhällsgrund som möjliggjort fred och välfärd. Mångkulturella samhällen är dessutom en oxymoron. Olika kulturer runt om i världen utgör tillsammans den sanna mångkulturen. Världen är redan mångkulturell. Sedan riksdagen beslutade år 1975 att Sverige skulle bli ett mångkulturellt samhälle har en rad olika nya samhällsfenomen uppstått, som "no-go-zoner". Om utsatta områden fortsätter haverera är nästa steg i processen enklaver, vilket är semi-autonoma enheter som styr sig själva. Malmö går snart att betrakta som en eller flera enklaver.

Det tredje steget är den havererade våldsamma stadsdelen som styrs av kriminella gäng. Malmö är för övrigt den farligaste staden i Norden.¹⁷³

Min bedömning av Sveriges nuvarande situation är enkel. Om inte politikerna tar sitt ansvar och börjar att föra en nationsvänlig politik, kommer den infödda befolkningen att försvinna. Detta på grund av massinvandring och ökande utvandring av utbildad arbetskraft. De vill inte finansiera det mångkulturella experimentet. Sverige kommer också i kölvattnet bli ett farligt, fattigt och våldsamt samhälle, med en elit som ställer och styr. Det kan innebära slutet för välfärdssamhället.

---

¹⁷³ <https://www.sydsvenskan.se/2017-02-20/rekord-i-mord-sa-farligt-ar-malmo>

Kapitel 5:

Imperialister, antisemitism och bidragspartier

Den anglo-amerikanska hegemonins effekter på förorten

Så gott som alla i förorten var överens om att hotet mot arabvärlden var Israel, eftersom de hade sin ”hund” USA bakom sig. Israel bestämde exakt vad USA skulle göra och inte göra. Förortens människor menade att det var judar som ägde bankerna i USA och som använde den amerikanska militärapparaten för att destabilisera Mellanöstern. Förorten svor därför att aldrig glömma USA:s krigsbrott mot de muslimska araberna. Man var kritisk till att svenska soldater deltog i NATO-uppdrag i Afghanistan. Sveriges bidrag till den hegemoniska anglo-amerikanska imperialismen förstärkte svenskfientligheten i förorten. Själv undrade jag varför svenska soldater var tvungna att åka och dö i främmande länder.

Det spelade inte någon roll att motiven lindades in i ord som internationella avtal, fredsstyrkor och stabilitet. Amerikanerna störtade fullt fungerande länder och federationer och bombade tillbaka dem till stenåldern. När amerikanerna invaderade Irak flydde tiotusentals irakier, både kristna och muslimer, till Europa och framför allt till Sverige. Enligt BBC dog totalt 461 000 människor, som ett direkt resultat av invasionen och oredan efteråt.¹⁷⁴ Den irakiska regeringen hävdar att minst 182 000 irakier dödades.¹⁷⁵ Föraktet mot USA:s imperialism bland ungdomarna växte sig starkare och skulle inte avta.

Den amerikanska invasionen av Afghanistan, ledde till att över 100 000 människor dödades.¹⁷⁶ Även här flydde tusentals krigsflyktingar till Sverige. På grund av detta invasionskrig hade vi som växte upp i förorten en helt annan inställning till västvärlden. Fienden var USA och Europa dess undersåtar. ”Vi är ett lydrike” som teknologie doktor i fysik Lars Bern säger i en intervju på SwebbTV.

---

¹⁷⁴ <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-24547256>

¹⁷⁵ <https://watson.brown.edu/costsofwar/costs/human/civilians/iraqi>

¹⁷⁶ <https://www.voanews.com/south-central-asia/un-afghan-war-caused-100000-civilian-casualties-2009>

En f.d. CIA-agent berättar i en artikel på Sarajevo Times hur han och hans kollegor fick miljontals dollar från icke-statliga intresseorganisationer för att destabilisera Jugoslavien.¹⁷⁷ Jag delar denna uppfattning, att amerikanska globalistiska intressen orsakade Jugoslavien upplösning, vilket ledde till att över 100 000 människor dödades, de flesta bosniska civilister. Dock vill jag hävda att Jugoslavien hade kollapsat förr eller senare även utan amerikanernas inblandning. Jugoslavien var en artificiell federation.

Köttbullar och lingonsylt i Sverige, och hylsor och granater för oss andra.

Förortens invandrare från krigsdrabbade länder svor en lång förbannelse över Israel. Man var övertygad om att Gud en dag skulle straffa Israel för dess synder. De som mest tog skada av det som skedde i Palestina var naturligtvis de palestinska invandrarfamiljerna som på avstånd tvingades bevittna hur israeliska stridsflyg sprängde palestinier i bitar. Det var en verklighet som få kunde föreställa sig. Att som barn sitta med familjen och se hur pappa med tårar i ögonen förtvivilades över hur döda barn grävdes fram i ruinerna i Gaza eller i Irak.

Att höra mammas förtvivilade röst när hon såg mödrar och systrar som grät i TV. Att se unga pojkar, äldre män, systrar och mor- och farföräldrar gråta tillsammans. När man väl försökte byta kanal var det för sent. Skadan hade redan ägt rum. Till skillnad från svenska barn som kollade på Bolibompa, tittade barnen i förorten på arabiska nyheter där man fick se amerikanska flygräder och hur hundratals människor samarbetade för att gräva fram barn som begravts levande. Hur skulle Gud någonsin förlåta USA?

Med tanke på dessa tragedier var det inte konstigt att förorten uppfattade svenskar som dekadenta. Hur kunde ett helt folk så totalt sakna vetskap om krig och elände? Varför förstod inte Lars eller Annika vad det betydde att gräva fram resterna av sin kusin i ruinerna?

---

¹⁷⁷ <https://www.sarajevotimes.com/former-cia-agent-claims-they-gave-us-millions-to-split-up-yugoslavia/>

Man ville få sin tragedi bekräftad:

”Mina landsmän kämpar i mitt hemland och ni fucking jävla svenskar äter köttbullar och lingonsylt. Ni kan ingenting om krig!”

Som i fallet med en invandrare från Afghanistan som på bussen tjafsar med en pensionär om livet i Sverige.¹⁷⁸ Dispyten handlade om att Sverige samarbetade med amerikanerna och NATO i Afghanistan. Invandraren ville att amerikanerna skulle sluta döda landsmännens barn. Han ville röka sitt hasch ifred. Vetskapen om att det i hemlandet pågick en kamp man inte kunde delta i ledde till stress, ångest och ilska. Ju fler landsmän som dog, desto mer växte föraktet. Den svenska pensionären svarade med att Sverige aldrig varit i Afghanistan. Invandraren replikerade med att det var Sverige som bistod amerikanerna i Afghanistan, och att den äldre mannen ätit köttbullar och potatis hela sitt liv. Invandraren var också upprörd över att det fanns pedofiler i Sverige och att han behövde fylla i blanketter.

Föräldrarnas hat och förtvivlan mot Israels regim fördes över till barnen. Israel var inte bara folkets fiende; de var familjens fiende. Det betydde att alla som stödde Israel också indirekt hatade familjen. De stödde indirekt mordet på landsmännen. Det fanns ingen gradskillnad i detta fiendeland - alla var lika skyldiga. Svenskar, som inte gjorde en fluga förnär, men som gillade Israel, var lika skyldiga till dessa tragedier som de israeliska soldaterna. Sverigeföraktet fick en ny komponent; svenskar som erkände Israel som stat motsatte sig indirekt Palestinas rätt att existera - antingen var man för eller emot.

Konflikten inspirerade unga palestinier och socialdemokrater att demonstrera mot Israels agerande, och för Palestina. Dessa projekt finansierades med svenska skattebetalares pengar, vilket skapade frustration. En del svenskar frågade sig *”Varför ska vi betala för palestiniernas nationalistiska mål?”* Svaret var att svenskarna kunde unna dem den kampen. Tanken att svenskar levt i 200 år i fred och därför inte förstod krig, utgjorde grundargumentet.

---

¹⁷⁸ https://www.youtube.com/watch?v=U-Xs93_Tb0o

Svenskar ansågs privilegierade och skulle därför respektera invandrarnas kamp, som svensken omöjligen kunde förstå sig på. Invandraren i förorten hade utvecklat PTSD från kriget i hemlandet och att ge igen mot fienden, sågs som en mänsklig rättighet som svenskarna skulle betala.

Eftersom socialdemokratin uppmanat till globalt ansvar, som planetens humanitära stormakt, så inkluderade detta invandrarnas personliga nationalkamper. Frågan var bara vad svenskarna tjänade på dessa projekt.

Sverige var en stor donator som ”*hjälp*te” världens krigsdrabbade länder. Bland annat erkände Sverige Palestina som land¹⁷⁹ och donerade årligen 700 miljoner kronor.¹⁸⁰ Mellan 2014-2019 gav Sverige 4,87 miljarder kronor till Afghanistan, vilket gör landet till den största mottagaren av svenskt bistånd.¹⁸¹ År 2019 gav Sverige bl.a. 115 miljoner kronor till Kosovo.¹⁸² Skattebetalare som ifrågasatte dessa beslut, upplystes av media om att det var Sveriges ansvar att hjälpa till, och att svenskarna skulle, återigen, betala för att de var välbärgade och hade haft tur som inte upplevt krig.

Samma resonemang såg vi i klimatdebatten: Sveriges och Europas ”*höga*” koldioxidutsläpp var ett resultat av rikedom och man skulle ge tillbaka till Asien och Afrika genom att sänka sina utsläpp och ge flera miljarder kronor årligen till FN:s klimatfonder. Detta står i kontrast till invandrarnas klimatsyn, vilket framgår lite längre fram. Men trots allting som Sverige gjorde för invandrarungdomarnas hemländer, som till exempel att ge 600 miljoner kronor per år till Somalia,¹⁸³ så visade ytterst få ungdomarna tacksamhet. Man stod fortfarande utanför.

---

¹⁷⁹ <https://www.regeringen.se/debattartiklar/2014/10/darfor-erkanner-sverige-i-dag-staten-palestina/>

¹⁸⁰ <https://www.regeringen.se/artiklar/2014/10/bistandsstrategi-for-palestina/>

¹⁸¹ <https://www.regeringen.se/sveriges-regering/utrikesdepartementet/sveriges-diplomatiska-forbindelser/asien-och-oceanien/afghanistan/>

¹⁸² <https://openaid.se/sv/aid/sweden/kosovo/all-organisations/government-and-civil-society/2019/>

¹⁸³ <https://arbetet.se/2018/07/02/sverige-dubblar-bistand-till-somalia/>

Svensk vapenexport och avrättningar på TV

Amerikanernas imperialism förstörde mycket för Sveriges anseende, eftersom det framstod som att vi deltog på alla sidor samtidigt. Vi hjälpte människor i nöd, vi deltog i NATO-uppdrag och vi sålde vapen till diktaturer som ledde till att människor dödades. (Den svenska dubbelmoralen.)

Förortens invandrarungdomar tyckte att på grund av dessa motsägelsefulla politiska ageranden att svenskarna var ett farligt folk. Man visste inte var man hade dem. Det Sveriges politiker gjorde, påverkade invandrarnas uppfattning om svenskarna. I förorten blev svenska politiker kallade för ”*farliga judar*”, så när man pekade på rikedomerna i Sverige, vilket invandrarfamiljer i förorten fick ta del av, kunde man få höra ”*Ja, men Sveriges rikedomar är möjliga för att ni säljer vapen till länder som dödar muslimer.*” Det fanns med andra ord en föreställning i förorten om att svenskarnas rikedomar kom från statens vapenförsäljning, vilket ansågs vara blodspengar. Men fanns det någon substans i denna uppfattning? Bara delvis. Sveriges rikedomar beror på handel, industri och entreprenörskap. Endast 0.7% av landets rikedomar har med vapenförsäljning att göra.¹⁸⁴ Förorten var inte desto mindre ense om att Sveriges vapenexport var av ondo.

Trots detta gick det inte att ogiltigförklara argumentet helt. Som ett exempel kan vi ta kriget i Kosovo. När den albanska frihetsguerillan UCK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës) i slutet av kriget (1998-99) utkämpade strider mot serbiska paramilitärer, hände det att en narkotikapåverkad soldat närmade sig. När han trots flera varningar fortsatte, sköt man honom. När man tittade närmare på soldatens gevär fann man att det stod ”*Made in Sweden*” på det. Sverige hade tydligen sålt vapen till den jugoslaviska armén, sannolikt innan kriget. Då undrade gerillan hur många albaner som dödades av svensktillverkade vapen. Enligt riksdagsmotionen 1991/92:U403, titulerad ”*den svenska och internationella vapenhandeln*” av Hans Göran Franck (S) m.fl. kan man läsa:

---

¹⁸⁴ <https://www.diakonia.se/globalassets/documents/diakonia/campaigns/kryphalet/fragor-och-svar-om-svensk-vapenexport.pdf>

*”Också i kriget i Jugoslavien har svenska vapen använts. Sverige har under hela 1980-talet sålt mängder med krigsmateriel till Jugoslavien.”*¹⁸⁵ Svensk global humanism finansierades delvis genom att man sålde vapen till regimer som dödade människor som sedan flydde till det humanistiska Sverige.

När jag och familjen satt och kollade på TV fick vi se nyhetsinslag där man visade inspelade videor med bosniska pojkar och män som skulle mördas av serbiska paramilitärer. Pojkarna låg med bakbundna händer på flaket av en lastbil. *”Varför skakar du din jävel?”* frågade den serbiska tjetniken innan han sparkade bosniaken i huvudet. *”Hajde hajde!”*¹⁸⁶ röt de serbiska soldaterna och pojkarna hoppade ner från bilen. Någon meter från huvudet sköt en serbisk soldat ett skott för att skrämmas. Sedan tvingades de marschera till den plats där de senare sköts ihjäl. Den serbiska soldaten bad bosniern att ta några extra steg vid diket. *”Där”* sade han och avlossade en salva. Tjetniken hade kavlat upp ärmarna och stod bekvämt med sin rysk-tillverkade kalashnikov .47.

Hos Balkanfolken var det i början svårt att separera kollektivism från enskilda kriminellas handlingar. Men eftersom integration och individualism snabbt blev en dygd för välintegrerade Balkanmigranter lät man kriget sjunka in i det förflutna. Men det hade de andra grupperna i förorten svårt för. Det skulle ta längre tid innan man kunde börja förlåta. Alla var skyldiga till allt som ens förfäder någonsin gjort. Den här sortens resonemang färgade oss alla i förorten. Så när en svensk polis behandlade förortens killar illa, var alla svenska poliser *“grisar”*.¹⁸⁷ När en svensk uttryckte sig rasistiskt var alla svenskar rasister. När israeliska soldater dödade palestinier var därför alla judar skyldiga. När amerikanska soldater dödade irakiska civilister var därför hela USA medskyldiga. Och så vidare.

---

¹⁸⁵ https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/motion/den-svenska-och-internationella-vapenhandeln_GF02U403

¹⁸⁶ ”Kom igen, kom igen!”.

¹⁸⁷ Pejorativ benämning för polis.

Dessvärre går dagens postmodernism och kulturmarxism i samma spår. Man enas i grundtanken att allt ont går att på ett eller annat sätt härleda till onda vita och mäktiga män i fina kostymer som styr politiken. Tanken att vita män sålde vapen till fattiga klanorienterade människor som sedan mördade varandra var en provocerande tanke. Men stämde den? USA, England och Ryssland var alla stora aktörer som destabiliserade olika länder i Mellanöstern och Afrika.

Även om länder i dessa världsdelar drabbats av interna konflikter långt innan den västerländska hegemonis ankomst, var slutsatsen tydlig; onda vita, rika och äldre män är orsaken till att det brinner i hemlandet. Tyvärr gick det här ut över fredliga neutrala länder som Sverige, som inte deltagit i imperialismen på samma sätt som amerikanerna. Men trots allting som Sverige hade gjort för att ta hand om världens utsatta folk, så insisterade vänstern: Sverige måste göra mer.

Att familjer i Sverige fick leva helt på bidrag var inte ett privilegium. Det fanns ingen tacksamhet för det. Det var, enkelt uttryckt, västvärldens (Sveriges) *skuld* till dessa familjer. Det var ju trots allt svenska granater som regnade på dessa människors byar i hemlandet. När flyktingarna kom till Sverige så kunde man också flytta om pengar från olika biståndsprojekt.¹⁸⁸ Med andra ord blev riktiga fattiga flyktingar i världen fattigare för att vi i Sverige å ena sidan sålde vapen, och sedan när flyktingarna kom till Sverige, tog vi pengar från biståndsprojekten. Man undrar hur det fungerade rent moraliskt. Det var speciellt anmärkningsvärt när Anders Borg, dåvarande finansminister i Moderaterna, höll ett tal för Peterson Institute, och sade till amerikanerna i publiken: ”*You make war, and we get refugees*”.¹⁸⁹

---

¹⁸⁸ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/regeringen-ser-over-bistandsoverforing>

¹⁸⁹ https://www.youtube.com/watch?v=zU0_6yPVCPQ

Socialdemokratins dysfunktionella integrationspolitik

Segregationen, utanförskapet, arbetslösheten och enklaviseringen gjorde det svårt att dra en association mellan svenskhet och förorten. Folk var helt enkelt inte en del av samhället. De var sina egna samhällen med egna lagar, och därmed en stor väljarbasis för Socialdemokraterna. Om något, skulle de kunna bli partiets enda väljarbasis. Socialdemokrater som vaknade och såg vad partiet gjorde med skattebetalarnas pengar flydde till Sverigedemokraterna. Parallellsamhället beredde väg för en intern rasism. Även om vissa av förortens killar anklagade svenskar för att vara rasister, visade de själva tecken på rasism. Man kallade gärna färgade kompisar för N-ordet. Ibland skojade man, och ibland inte. Asiater fick sina respektive epitet. Svenskar blev kallade för ”svenne”. I förorten skulle man ”tåla det” och man fick inte bli kränkt. Mångkulturen ledde till mer rasism och inte mindre.

Det var den kravlösa Socialdemokratin som gjorde att invandrare och deras barn störde sig på svensk kultur. Hyckleriet var oacceptabelt bland förortens killar. Antingen var svenskar nationalist, eller så var de inte det. Antingen gillade de mångkultur eller inte, men inte både och. Socialdemokratins ambivalens var svår att förstå. För det första ville inte alltid svenskarna bjuda in en. De förväntade sig att invandraren skulle ta seden dit han eller hon kom, och själv integreras utan hjälp. Invandraren tolkade den svenska introverta kulturen som främlingsfientlig och skeptisk.

För det andra ledde socialdemokraternas dysfunktionella integrationspolitik till att invandrarna sällan kom ut i arbete, vilket i sin tur fördes över på barnen, som inte fick utveckla sin personlighet och identitet. Socialdemokraterna talade å ena sidan om vikten av att få ut invandrare i jobb, samtidigt som man indirekt gjorde allt man kunde för att försvåra integrationen. Man satsade inte tillräckligt mycket på att få ut invandrare i yrkesutbildningar, av flera olika skäl. Det kostade för mycket, eller så saknade invandrarna adekvata språkkunskaper. Det i sin tur kunde härledas till en disciplinfri SFI-skola. Det var svårt att läsa till sjuksköterska på högskolan i tre år om man inte kunde grundläggande svenska. Det gjorde att man lätt tappade intresset, och kanske drog sig undan.

Man stannade hemma, och lyfte bidrag. Det påverkade i sin tur barnens uppfattning av Sverige. Det är ganska förståeligt att invandrarnas barn var förbannade på Socialdemokraterna. Men trots dessa svårigheter fortsatte man att rösta på sossarna.

Varför röstar invandrare i förorten på Socialdemokraterna?

Man kan undra varför invandrare och deras barn röstar på Socialdemokraterna trots att det partiet indirekt försvårar integrationen? Jag tror att det handlar om ett socialt tryck. Om andra generationens invandrare skulle rösta på något annat parti, skulle det kunna påverka familjen negativt. Genom att en andra generationens invandrare röstar på SD, röstar personen "emot" familjen som kanske är beroende av socialdemokraternas bidragspolitik. Genom att barnen röstar på andra partier än socialdemokraterna finns det en risk att man röstar emot nyanlända kusiners och släktingars intressen. Rädslan att SD ska utvisa invandrare generellt skapar ångest och oro.

Genom att ha placerats i ett utanförskapssamhälle, befinner sig förortens invandrare i en rävsax. *Rösta på oss eller så riskerar ni att få bidragen indragna.* Genom denna politik uppmanar Socialdemokraterna invandrare indirekt att rösta för att undvika fattigdom. Invandrarna vågar inte rösta på något annat parti eftersom det skulle gå emot deras egna intressen. Vem vill rösta emot sig själv eller sina landsmän? Genom att indirekt betinga invandrare till att de inte var värda mer fortsatte rösterna på Socialdemokraterna. Utsatta medborgare blev kvar i redan segregerade förorter vilket förvärrade utanförskapet.

Tyvärr skapade utanförskapet ett fortsatt behov av att fortsätta rösta på Socialdemokraterna. Det hela var en enda stor ankdamm. Utanförskapet utgjorde ett argument för Socialdemokraterna att använda i kampen mot borgerligheten. Man kritiserade andra partier för samma utanförskap som man själv skapat. Socialdemokraterna gick ut och demonstrerade mot sin egen politik. Jag tror inte att det nödvändigtvis fanns ett ideologiskt samband mellan socialdemokratins popularitet och förortens värdegrund.

Vänstern tolkade förortens röster på Socialdemokraterna och Vänsterpartiet som att man bedrev en framgångsrik arbetarklasspolitik som gynnade invandrare. Men egentligen fanns ingen sån kausalitet¹⁹⁰, utan istället fanns bara korrelation.¹⁹¹ Med andra ord framstod det bara som så.

Man röstade inte alltid på det röda blocket av ideologisk övertygelse. Man röstade för att andra familjer i närheten gjorde det och för att man fick högre barnbidrag och socialbidrag. De flesta hade ingen koll på socialdemokratins stadgar. Det var få som brydde sig om de höga skatterna, eftersom få jobbade, och kunde därför inte uttala sig i den frågan. Man associerade den röda rosen i socialdemokratins logga med något positivt. Ibland underlättade Socialdemokraterna hela valprocessen. Till exempel kunde Socialdemokraterna ta fram "röstskolan" för invandrare och Mona Sahlin kunde stå och vägleda somalier till vallokalen.¹⁹²

Svenskar är rasister som köper invandrares kebabpizzor

Trots problemen i förorterna fortsatte Socialdemokraterna att håva in invandrarnas röster. Kriminaliteten, rasismen och utanförskapet fortsatte också oförhindrat. Man höjde skatterna. Politikerna lovade fler jobb och mer demokrati, men i slutändan hände inget. Ännu ett val, och ännu en vinst för sossarna som lurat hundratusentals invandrare att rösta på bidragspartiet. Den enda gången sossarna var i förorten var när de skulle köpa dadlar, pizza eller röster. Men politiken började nu skorpa. Å ena sidan påstod Socialdemokraterna att alla som var födda i Sverige var svenskar. Men i verkligheten särbehandlade socialdemokrater invandrare och deras barn på alla sätt och vis. Istället skyllde man eventuella misslyckanden på borgerligheten.

---

¹⁹⁰ Kausalitet betyder att två fenomen eller event är sammankopplade till varandra.

¹⁹¹ Korrelation betyder att något sker i samband med något annat.

¹⁹² https://www.youtube.com/watch?v=aNU0Xwjmr2o&feature=emb_title

De realpolitiska konsekvenserna av socialdemokratiens politik var helt andra än de man lovat. Socialdemokratin dribblade bort problemen. Stefan Löfven insisterade att *"det blir en förtjänst för samhället lite längre fram"*. Vilken förtjänst då? Stenkastning, subventionerade anställningar och bidragsberoende? Kriminalitet, mord, våldtäkter och skottlossningar? Istället beredde Socialdemokraternas politik vägen för framtida främlingsfientlighet. Förortens killar såg ner på både sossar och moderater, eftersom de ju var svenskar. Man tyckte att de flesta svenskar var sluga rasister som gjorde skillnad på folk och "folk". Det var skillnad på vad Socialdemokraterna som parti förespråkade och hur socialdemokratiska svenskar betedde sig vid kontakt med invandrare. Men man kan ju undra om svenskar i grunden är rasister?

För att testa sanningshalten i detta påstående behöver vi se över vad man menar med "rasister". Att säga att alla svenskar är rasister är att insinuera att invandrare och deras barn dagligen får utstå en vardaglig rasism. Det påstås också att det finns en grundläggande främlingsfientlighet mot invandrare som pågår ständigt. Detta är mig veterligen ogrundade generaliseringar, även om journalister gärna målar upp en sådan bild. Jag vill påstå att den rasism som invandrarfamiljer får utstå sällan kommer från svenskar, utan från andra rivaliserande invandrarfamiljer. Det betyder inte att det inte finns fall då rasistiska kommentarer riktas mot invandrare på sociala medier. Men allmänt sett, tror jag att invandrare är mer rasistiska mot varandra än vad svenskar i gemen är mot invandrare.

Detta påstående insinuerar också att svenskar smyger med sin rasism. Men när gör man det och hur går det till? Menar man att man inte alltid vågar fråga kollegan varför han inte äter fläsk när det är julbord på jobbet? Eller menar man att man stör sig på att kollegan går och ber en bön mitt under arbetspasset? Är dessa exempel att betrakta som smygrasism? Jag anser inte det. Smygrasism, om något, betyder att man å ena sidan har rasistiska åsikter, men vågar inte yttra dem. Det låter mer likt socialdemokrater, som å ena sidan upprepar frasen om alla människors lika värde, men som gärna undviker invandrare. Är det smygrasism att å ena sidan säga att man gillar invandrare samtidigt som man bor i etniskt homogena svenska områden?

Om arbetskollegan låter privata andliga ritualer gå före arbetsskyldighet har man en utmaning på jobbet. Det är inte smygrasism. Om svensken undrar varför kollegan inte kommer på julbord så är det av nyfikenhet. Det är inte rasism att fråga om kollegan äter fläsk eller inte. Vissa av oss gillar fläsk, andra nöt och vissa av oss är veganer eller vegetarianer, vilka inte äter kött alls. Det är inte sunt för debatten att ständigt dra en association mellan vardagliga scenarion och rasism. Ibland undrar man bara saker, eftersom det är en ny kultur vi har fått i Sverige. Invandringspolitiken har introducerat nya kulturella fenomen som den infödda befolkningen är ovan vid. Det minsta man kan göra är att få ställa frågor. Att vara nyfiken och få ställa vanliga frågor utan risk att hängas ut som rasist är en förutsättning för demokrati.

En tredje aspekt av eventuell rasism hos svenskar gäller hur invandrare behandlas i Sverige. Ur ett vänsterperspektiv förblir invandrare segregerade resten av sina liv på grund av diskriminering och rasism. För att kunna kritiskt granska denna fråga behöver vi fråga oss varför invandrare och deras barn förblir segregerade. Som vi konstaterade tidigare, ökar riskerna för segregation vid bristande krav på språkkunskap och egenförsörjning.

När invandrare tvingas söka sig till förorterna, är det för att deras landsmän ofta finns där. Men det är också en fråga om socioekonomiska faktorer. Men vad orsakar detta till att börja med? Jag tror att förklaringen ligger i Socialdemokraternas och övriga partiets kravlösa politik. Det är alltså partiets politik och inter-etniska konflikter som underblåser den rasism som invandrare får utstå. Men främlingsfientlighet är endast en förklaring av många. Man måste också ta hänsyn till att invandrarna i förorten har det relativt bra. Att man inte ställer krav är regeringens eget fel, inte invandrarnas, eftersom det inte alltid står klart för dem vad de behöver göra för att integreras i det ambivalenta Sverige.

Enkelt uttryckt så är svenskar i gemen inte rasister, mig veterligen. Det är Socialdemokraternas politik som däremot skapar rasism på alla tänkbara sätt genom sin kravlöshet.

Kapitel 6:
**Förortens entreprenörer, Gud och
svenskhet**

Förortens småföretagare

Det starkaste och mest använda argumentet för invandring har varit att den tillgodoser behovet av arbetskraft. Till att börja med, bor högskoleutbildade invandrare inte kvar i förorten. De flyttar så fort de kan. Bland dem som blir kvar finns det några få företagare som äger pizzerior, kiosker och små matbutiker. I dessa butiker finns pitabröd, ajvar, exotiska nötter, sudjuk-korv, argeta-pastej (kycklingpastej), libanesiska oljor, bönor, indiskt te, dadlar, exotiska kryddor, och så vidare. När man talar om behovet av entreprenörer i Sverige förmodar jag att det är dessa företagare man menar. Men de är ytterst få. De flesta förortsbor är varken entreprenörer, ingenjörer eller egenföretagare.

Kioskerna är positiva i den bemärkelsen att de förenklar vardagen för vanligt folk som saknar körkort och bil. Men utgör dessa kioskägare en arbetskraftsinvandring som vi har behov av? Det beror på vem man frågar. Frågar man SVT flyr "*tusentals högutbildade till Sverige*".¹⁹³ Detta är en *flagrant lögn*. Socionomen och journalisten Gunnar Sandelin har pekat på siffror som visar att endast 10% av migranter är högskoleutbildade.

Utöver små kiosker finns också föreningar där man kan röka vattenpipa. På Norrby dröjde det dock inte länge förrän vissa av dem föll offer för polisräder som letade efter narkotika. Det fanns också klädbutiker, frisörsalonger, postkontor, bilverkstäder, köttbutiker och etno-kulturella föreningar. Förorten blev långsamt en egen stad, fri och oberoende från det svenska samhället, men inte ekonomiskt. Socialdemokraterna försörjde parallella kulturer och förklaringen var att borgarnas politik orsakat utanförskapet. Man förklarade utanförskapet med socialdemokratisk terminologi, det vill säga, att klassklyftorna hade "*en geografisk dimension*".¹⁹⁴ Det var finare ord för "*Vi ser invandrare som valboskap som vi indirekt tvingar att rösta på oss så att vi kan behålla makten, och när vi får svåra frågor om vår kravlöshet, skyller vi på Moderaterna.*"

---

¹⁹³ <https://www.svt.se/nyheter/tusentals-valutbildade-flyr-till-sverige>

¹⁹⁴ <https://www.sydsvenskan.se/2020-07-16/klassklyftorna-har-en-geografisk-dimension>

Vid sidan av föreningar fanns också en av stadens moskéer. De som var aktivt troende kunde tillsammans besöka moskén. Det var dock inte alltid oproblemiskt. 2015 bjöd moskén in en radikal föreläsare som tidigare dömts till att betala 9000 euro i böter för att ha uppmanat till mord på judar.¹⁹⁵ Enligt moskéns representanter hade man inte gjort en riktig granskning av föreläsaren. 2016 blev moskén utsatt för mordbrand.¹⁹⁶ En artikel i SvD från 2018 varnade också för den ökande salafismen på Norrby.¹⁹⁷ Trots dessa mindre incidenter, var moskén en viktig mötesplats i förorten.

Gud är viktig

Synen på religion är kanske den viktigaste skillnaden mellan invandrare och svenskar. Svenskens vardagsateism uppfattades som hednisk och han ansågs ha förlorat den sanna vägen. Djävulen hade övertygat svensken om att Gud bara var människans låtsaskompis. Svensken uppfattades därför som en infantil vilde, som fortfarande befann sig i det djuriska stadiet, av invandrarna. Den troende invandraren såg sig som en högre stående varelse, som fann ateismen motbjudande.

Förortens invandrare, som var övertygade om att Gud finns, upplevde att svenskens gudlöshet tydde på en avsaknad av något fundamentalt. Genom att svensken hade ersatt Gud med vetenskaplig rationalism hade han också förlorat en viktig essens. Med Guds utträde från den svenska folksjälen försvann även det europeiska kollektiva arvet, moralfilosofin och andlig vägledning. In kom istället nihilism, postmodernism, och kollektivism. Invandraren var livrädd för att det svenska samhället skulle göra barnen progressiva. Man var rädd för att tron på Gud och en fundamental respekt för grundläggande biologi skulle försvinna. Män var män, kvinnor var kvinnor, och barn var barn. Det fanns bara två kön. Nettoeffekten av den svenska kulturen var inte successiv integration och god anpassning, som svensken såg det, utan berövandet och stölden av invandrarens ”kärna”. Svensk postmodernism hotade med andra ord verklighetsuppfattningen.

---

¹⁹⁵ <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/boras-moske-bjod-in-radikala-islamister>

¹⁹⁶ <https://www.bt.se/nyheter/larm-om-brand-i-mosken-i-boras/?stopredirect>

¹⁹⁷ <https://www.svd.se/salafismen-vinner-mark-i-sverige-ar-nog-nu>

Svenskar uppfattades som snälla och fredliga, men också dekadenta, och okulturella. Den svenska familjen hade ju försvagats och lösts upp i och med 68-revolten. Svenska kvinnors strävan efter jämlikhet tolkades som en strävan efter att bli män, vilket var helt oacceptabelt bland patriarkala invandrare. Dessa insisterade på att kvinnor var födda som kvinnor och att deras själsliga och biologiska uppgift var att de skulle tjäna mannen och ta hand om barnen. Svenska män porträtterades som ärolösa eftersom de inte visade en klassisk tribal maskulinitet. De var med andra ord inte muskulösa, kaxiga och håriga män. Svenska män stilade¹⁹⁸ inte alltid med guld, social status och fina bilar. En man som inte luktade som en man, och som inte tog plats, var knappast en man.

Dessutom hade svenska män förhud, vilket tolkades som omodernt. Omskärelse, en tusenårig tradition i Afrika och Mellanöstern, ansågs vara en transcendental ritual där pojken blev en man. Problematiken med att tidigt ta ifrån pojkens förhud visade sig i skolan. När svenska elever därför var nakna i omklädningsrummen, var det de som var de avvikande. En uråldrig sed hade normaliserats i ett mångkulturellt Sverige.

Individualistsamhället skrämde invandrarna, eftersom det hotade deras kollektiva verklighet. Klanen och familjen var två sidor av samma mynt. Klanen var ett socialt kapital. Den var ett tusentals år gammalt maktmedel i Mellanöstern och Afrika där den rådande statspessimismen karakteriserade tillvaron. Staten var fienden, och klanen och Gud var ens allierade. I förorten hade man generellt mer respekt för kristna svenskar. Kristna tillhörde fortfarande Guds folk och hade ett sanningspatos.

Även om man var tydlig med att ta avstånd från tanken att Jesus var Guds son, kunde man respektera att kristna åtminstone trodde på Gud. Jesus var, likt andra figurer inom Islam, endast en vanlig, dödlig profet. Man var också skeptisk till hebréer, på grund av den israeliska regimens agerande mot den palestinska civilbefolkningen. Det kan delvis förklara den ökande antisemitismen i Malmö.¹⁹⁹ Man var också överens om att Israel inte bara var den muslimska arabvärldens ärkefiende utan också Guds fiende.

---

¹⁹⁸ slang för "skryta".

¹⁹⁹ <https://www.sydsvenskan.se/2019-06-17/snart-har-malmo-kanske-ingen-judisk-befolkning-kvar-program-mot-antisemitism-behovs-pa-skolorna>

Sedan år 2000 fram till 2020 hade israeliska styrkor dödat 2 172 palestinska barn.²⁰⁰ När sådana siffror tillkännagavs, stärktes den rådande uppfattningen bland förortens invandrare att aldrig förlåta Israel. Utanförskapet i Sverige hade rötter som nådde långt ut i omvärlden.

Anti-rojalism och låga skatter

Invandrarna i förorten gillade inte alltid skatter. Man tyckte att man betalade för mycket skatt i förhållande till det man fick behålla. Även om man hade fri tillgång till vård. Det var inte alltid att man förstod sambandet mellan högt skattetryck och välfärd. Tanken grundades i klansamhället där man var van att betala låg eller ingen skatt alls. Man var självförsörjande och bodde i huset som farfar byggt. Välfärd var något man själv skapade. Marken man bodde på var ens egen, och endast ens egen. Till skillnad från Sverige där staten kunde beslagta den. I Sverige var det svårt att äga något. Motståndet mot skattetrycket gick också hand i hand med ett förakt mot monarkin. Man såg på kungen som en del av den bourgeois-klassen som levde på skattebetalarnas hårt inarbetade pengar. Kungen och hans familj ansågs tillhöra den onda vita eliten. Varför skulle kungen egentligen ha så hög lön? Han gjorde ju inget märkvärdigt.

Samtidigt ville man att den svenska kungen faktiskt skulle bete sig som en kung, i ordets sanna bemärkelse. I förorten kunde man höra ”*han är kung, bror*” och då syftade man på att någon var framgångsrik, välavlönad och populär. En kung som bara åkte runt i sina bilar, fick fortkörningsböter och gick på strippklubb var ingen bra kung. En kung skulle ha riktig makt och utöva den. Ironin med förorten är att föraktet mot kungen till en början kunde framstå som anti-rojalistisk, men i själva verket var det en form av patriarkal feodalism. Man ville ha starka ledare, kungar eller generaler, som visade var skåpet skulle stå.

Överlag fanns ett förakt mot politiker och tjänstemän. Man hade svårt för byråkratin och det formella språk som talades på myndigheterna. Det avstånd som vanliga svenskar kände mellan medborgaren och byråkratin var betydligt större i förorten.

---

²⁰⁰ <https://ifamericansknew.org/stat/children.html>

På ett sätt skulle man kunna säga att förorten var betydligt mer öppen för direktdemokrati. Man litade inte på partier. Förortens ”hjältar” var ofta lokala artister eller rappare som kritiserade myndigheter och kapitalism. Andra förespråkade en kombination av anarkism och kapitalism, där de pengar man tjänat var ens egna, och inte statens. Man trodde på semi-autonoma samhällen. Bland de invandrade fanns en lojalitet mot klanhövdingen eller imamen och politiker i hemlandet. Vissa socialdemokratiska invandrade politiker fick stöd på grund av att de var av samma härkomst. Förorten karaktäriserades tidigt av svågerpolitik.

Parkeringsfrihet och svartjobb

Andra saker som störde i förorten var parkeringsvakter. Det är inget nytt för det övriga samhället men i förorten gick man ett steg längre.²⁰¹ Parkeringsvakter var helt enkelt inte välkomna där. Nettoeffekten av en parkeringsvakts agerande var inte ökad framkomlighet, utan onödiga böter och en förstörd dag för medborgaren. Därför började polisen be parkeringsbolagen ringa innan de åkte till Norrby.²⁰² En radikal pragmatism fann sig i rationaliseringen för att parkera hur man ville. Om parkeringsvakten lade en bot så kunde hot förekomma.²⁰³ Det gjorde att man slutade patrullera där. Det där med att överklaga gick inte riktigt hem i förorten. Det var sånt som svenskar gjorde.

Förorten påminde lite om den klassiska amerikanska frihetsdrömmen. Tanken att få leva fri från myndigheter och parkeringsvakter som ständigt vill saker. För att stå emot statliga krafter, var kollektivismen i förorten en styrka. Det fanns också ekonomiska ändamål. Genom att gå ihop, sänkte man de totala kostnaderna. Om en i familjen lyfte bidrag kunde en annan arbeta, och en tredje jobba svart. Barnbidragen gick åt till mat. Att stoppa pengar rätt i fickan var helt naturligt för den som drev eget företag. Det har visserligen alltid funnits även i den övriga befolkningen, men på ett mer sofistikerat plan. Svartjobb ansågs vara ett nödvändigt måste.

---

²⁰¹ <https://www.bt.se/boras/p-vakter-lappade-pa-norrby-blev-dodshotade>

²⁰² <https://www.bt.se/okategoriserade/p-bolagets-vd-om-polisens-varning-ska-ni-till-norrby-ring-oss>

²⁰³ <https://samnytt.se/polisen-i-boras-kraver-att-p-vakter-meddelar-innan-arbete-i-norrby/>

Det lönade sig på kort sikt att jobba svart för "lokalsamhället". Skatterna gick ju ändå till politiker och ministrar som ständigt höjde sina löner. Överallt utnyttjade man systemet för att man kunde. De invandrare som startade verksamheter, som pizzerior, restauranger eller kiosker, förstod att det var nästintill omöjligt att gå med vinst på grund av de höga skatterna. Samtidigt tyckte man om välfärden som gjorde att barnen kunde gå i skolan, äta sig mätta och få vård. Men samtidigt var skatterna ett stort problem, eftersom man fick för lite vinst. Men då kanske man undrar hur det går ihop med de fina bilar som invandrare kör? Är inte det ett tecken på rikedom? Ja, det var ju därför man utöver det vanliga, deklarerade arbetet också jobbade svart. Entreprenörskapet bland vissa invandrare innefattade handel. Billiga bildelar från utlandet, kombinerat med låga reparationskostnader hos bilmekanikern, ens släkting, möjliggjorde goda affärer. Pengar fanns alltid för fina bilar.

Att köra en fin bil var social status, men man jobbade också hårt. Det är med andra ord inte rätt att påstå att förortens invandrare bara gick på bidrag. Genom att samla ihop pengarna till en pott kunde man unna sig bilar, resor till hemlandet och ekonomisk frihet. Guldklockor, fina halsband, fina kläder och fina skor. Vissa jobbade stenhårt ett år i Norge, och kom sedan tillbaka betydligt mer välbärgade. Man hade en pragmatisk syn på arbete. Skattemotståndet handlade om fundamental skillnad i värderingar. Här jobbar jag 12 timmar om dagen på en pizzeria, och jag demoraliseras av den höga skatten.

Det finns ett klipp på när Fredrik Reinfeldt är ute och går och blir konfronterad av en andra generationens invandrare som är förbannad på honom.²⁰⁴ Killen menade att hans pappa jobbar 12 timmar om dagen med en urusel ersättning, samtidigt som Reinfeldt hade valt att rejält höja sitt eget arvode.²⁰⁵ Då svarar Reinfeldt att hans pappa är välkommen att rösta på något annat parti om han inte är nöjd. Undrar om Fredrik Reinfeldt fortfarande står för sitt "öppna era hjärtan"-tal? Det förfaller ironiskt att en neo-liberal kapitalist, som är för öppna gränser, får en utskällning av en invandrad pizzabagares son. Öppnade Reinfeldt sitt hjärta ytterligare efter den svidande utskällningen?

---

²⁰⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=IUASp8DLZH4>

²⁰⁵ <https://www.realtid.se/fredrik-reinfeldt-far-loneforhojning>

Svenskar snackar kanelbullar och invandrare hämnd

Svensken sågs som en ”*slug jude*”²⁰⁶ som tjänade pengar på ett brinnande Europa. Det som retade förortskillar var att svensken inte vågade visa stolthet, ära och självhävdelse. Medan svenskar fick lära sig att man skulle släppa fram andra folkgrupper och inte tro att man själv är något, gjorde invandrarkillarna motsatsen. De fick storhetsvansinne, och blev ihärdiga patrioter för hemlandets kamp mot orättvisor. Sverige och svenskarna bleknade, ett överflödigt folk i ett kallt och mörkt land som inte kunde något om krig. Ett land som i över 200 år levt ganska bra, medan stora delar av Europa brann och folk hängdes på torg. Svenskarna hade inget förakt med sig. Inga nedärva kulturtrauman från farfar som berättat om fienden i hemlandet som torterade folk i byn.

Man fick inte glömma vad fienden hade gjort mot hemlandet och fick man chansen skulle man hämnas. Svenskar talade om Astrid Lindgren, saft och bullar och midsommar, medan invandrare svor att hämnas på USA för deras imperialism. Svenskarna firade påsk och drack vin och var föräldralediga, medan invandrarna var oroliga för att dottern skulle komma hem med en svensk pojkvän. Pappan var irriterad över att sonen fick lära sig av de svenska förskolepedagogerna, stressade kvinnor med glasögon, att flickor och pojkar var lika. Det var stressande.

Klassfrågor, tragedi och nyttjande av systemet

Den svenska idén att man ska sträva efter att uppnå social likhet gillades inte i förorten. Där var Gud högst upp på hierarkien och sedan följde alla andra efter. Män var ovanför kvinnor, och sedan kom barnen. Ingen är lika någon annan, inte ens tvillingar. Gud gjorde aldrig fel i sitt skapande. Varje människa hade sitt öde, sin karma och sitt ansvar. Förorten var enkelt uttryckt en konservativ miljö, där Gud stod över svensk lag. Mångkultur var något journalister kunde tycka om på distans. Mångkultur var något som man kunde förespråka om man själv inte behövde stå ut med dess grupper. Att man själv inte bodde i en förort utan lät sina barn gå på fina svenska skolor var alltså inte oförenligt med att man tyckte om mångkultur. Vänsterpolitiken var dissonant, både kognitivt och socialt.

---

²⁰⁶ Antisemitisk och pejorativ benämning för svenskar vanlig bland förortsungdomar.

Man var på alla fronter samtidigt och man vägrade ställa krav på social anpassning för invandrare. Man var också snabb med att alltid peka ut SD som orsaken till utanförskapet, trots att SD ständigt förespråkade minskad invandring och högre ställda krav.

Det var dock långt ifrån alla i förorten som levde som journalisterna beskrev dem. I förorten föredrog man realpolitik. De välbärgade svenskarna och finländarna köpte sina bostadsrätter, och bodde grannar. Eftersom de delade gräsmatta med resten av förorten sprang det omkring barn och lekte. Ibland kastade de kastanjer på glasbalkongerna. En privatperson fick nog och köpte upp hela gräsmattan. Det var Norrbys första gated community. Välbärgade invandrare gjorde samma sak; köpte dyra bostadsrätter. Bland europeiska invandrarfamiljer, och även vissa utomeuropeiska, började ett motstånd blossa upp mot arbetslösa utomeuropeiska invandrare. Då en del invandrare jobbade hårt, insåg de värdet av skattepengarna som betalades in.

När pengar sedan betalades ut via social- och barnbidrag till segregerade klanfamiljer, med kvinnor som hade hög nativitet, insåg välintegrerade invandrare varför nationalistiska svenskar var irriterade. Vissa invandrare började överväga om inte SD vore bättre, trots allt. Fler invandrare röstade på SD under EU-valet än svenskar.²⁰⁷ Varför skulle hårt arbetande invandrare betala för arbetslösa invandrare i förorter?

Gated communities var en reaktion på massmigrationens konsekvenser. En naturlig reaktion på en politik som inte överensstämde med allmänhetens krav och förväntningar. Jag tror att många invandrare var emot massinvandring. Statlig media har gjort intervjuer med invandrare som äger butiker i förorten där de säger att Sverige var bättre förr, eftersom det inte fanns så många invandrare. Det borde få journalister att ifrågasätta sina uppfattningar. Men istället påstår de att invandrare som röstar på SD är hjärntvättade och därmed offer för rasismen. Invandrare som röstar på SD är alltså, drastiskt uttryckt, psykiskt sjuka och behöver vård, så att de röstar på rätt parti.

---

²⁰⁷ <https://samtiden.nu/2019/06/fler-invandrare-an-Svenskar-rostade-pa-sd-i-eu-valet/>

För första gången ser vi nu en demagogisk vänsterpropaganda, där invandrare förminskas av vänsterns maktspel.

Under en period i mitt liv lagade jag cyklar i min käre fars verkstad. En gång levererade jag en cykel till en herre som bodde i ett hus med en vacker utsikt över en sjö. Han var nöjd med cykeln och vi samtalade och kom att tala om invandringen på Norrby. Då berättade han att han hade jobbat på Norrby någon gång på 80-talet, på den lokala vårdcentralen. En dag hade en grupp invandrare varit där. Efter hälsokontrollen pratade sjukskötaren med invandrarna om konflikten i hemlandet. Kriget var tydligt över och sjukskötaren frågade om de hade planer på att flytta tillbaka igen. En av dem skrattade och svarade: ”*Nej, förstår du, i vårt land måste man arbeta*”.

Det här var naturligtvis bara en enstaka händelse som inte går att tillämpa på den stora massan. Men det var rätt absurt, från ett svenskt perspektiv, att tänka sig att vissa invandrare migrerade till Sverige för att få en gratis försörjning. Det fanns dock en mer nyanserad bild. De invandrare som kom hit och snabbt ville ha en försörjning hade inte nödvändigtvis ont uppsåt. De ville egentligen bara leva ett normalt liv, men resultatet blev att de utnyttjade systemet. Eftersom det var bekvämt med bidrag fanns stor risk att man fortsatte utnyttja det.

Det var resultatet av en stark självbevaringsdrift. Systemets slapphet, och oförmåga att ställa krav, fick invandrarfamiljerna att känna att bidragsberoendet var okej. Även om man innerst inne förstod att det inte var rätt att inte arbeta. Men några andra alternativ var svårfunna. Att låta samhället försörja en blev attraktivt och tilltalande. Vem vill inte ha det bra till så låg ansträngning som möjligt? Det var därför inte aktuellt att börja jobba. Det kanske inte ens var aktuellt att försöka. Pengarna anlände på kontot, vad man än gjorde. Denna lyx blev ett beroende. Efter att ha lyft bidrag i 30 år var det nästan otänkbart att börja jobba.

Det var för mycket begärt, och socialdemokratins politik var delvis orsaken till Sveriges många utanförskapsområden. Det var en politik som kostade skattebetalarna flera miljarder kronor varje år.

Naturligtvis utnyttjade PK-vänstern dessa problem till sin fördel, och började tala om klasskamp och klasskillnad och diverse andra fenomen. I själva verket hade de själva varit med och bidragit till att utbilda invandrare i att utveckla infantilism, för att på så sätt få invandrarnas röster. Socialdemokraterna hamnade i ett dilemma: Ställa krav och förlora röster, eftersom välintegrerade invandrare gick över till andra partier, eller vägra ställa krav, och ha kvar rösterna. Partiets lokala intressen gick före ansvar för nationen.

Trots konsekvenserna av denna medvetna politik fick den fortgå. Förortens invandrare vande sig vid utanförskap. Vänsterns journalister var vana vid klasskamp, och Socialdemokraterna vid hyckleri. Men samtidigt utgjorde sossarnas politik en vändpunkt för Sverige. Man var tvungen att välja: Skulle socialdemokratien medvetet och amoraliskt offra invandrare till livslånga utanförskap eftersom det betydde säkra röster? Eller skulle sossarna våga ta kampen genom att ställa krav och hålla kvar medelklassvenskar och integrerade invandrare? Hur många fler bombattentat, bilbränder och avrättningar ville man egentligen tillåta för att ha kvar makten?

Medan invandrare hade på sig fina klockor för att skryta med, hade svenskar klockor för att faktiskt hålla tiden. Klockan var en kompass för den rutinerade svensken som gjorde allting noggrant. Man gick upp, gick till jobbet, stämplade in, åt sin frukost och jobbade. Allting hade sin egen takt och det viktigaste var att man fick sin fika. Man gjorde saker enligt scheman och regler. Detta förstod sig inte segregerade invandrare på, som istället ansåg att bekvämlighet och social status var viktigare.

Att fika vid tio för svenskarna var viktigt och att komma i tid till jobbet var också viktigt. Men för invandraren, uppvuxen i ett varmt klansamhälle, där tid var relativt, anlände man lite när man kände för det. Man lever också i nuet, och man jobbar när man känner för det. Enligt en god vän som är från Somalia, sover man i hans by flera timmar om dagen efter lunch. Man äter ihop, umgås och tuggar kat. Det finns ingen stress.

Invandrarna, vana vid att kunna skratta med kollegorna och njuta av tillvaron, hade svårt för den mekaniska strukturerade tillvaron. Inte desto mindre lyckades en hel del invandrare komma ut och få jobb.

Det fanns ett stort behov av arbetskraft för hårda, tuffa men enkla yrken. Vård, äldreomsorg och lokalvård men även tjänsteyrken. Enligt min erfarenhet verkar de flesta som kör taxi, buss och färdtjänst, vara invandrare. Det fanns empiriska och anekdotiska bevis för detta.²⁰⁸ Även en del andra generationens invandrare jobbar idag inom transport.

Annie Lööf sa i en direktsänd TV-debatt att ”Sverige behöver invandrarna för enklare jobb”. Det hon inte sa var att hon menade ”skitjobb”. Ingen förutom Jimmie Åkesson opponerade sig. Dessa exempel är visserligen en form av körsbärsplockning²⁰⁹, och faktum kvarstår; många utrikesfödda förblir arbetslösa, såvida inte regeringen subventionerar deras löner med 50%. Enligt en studie av Framtidens arbetsförmedling var det kommunala arbetsmarknadsutbildningar, med arbete inom 90 dagar som mål, som gjorde att flest fick jobb mellan 1996-2016. De flesta hade subventioner. Figur 2 visar att året då flest kom ut i arbete var 2007.²¹⁰

En annan studie som gjordes nyligen visade att det tar i snitt 12 till 13 år för utlandsfödda att uppnå självförsörjning, och att försörjningsgraden i utsatta områden är betydligt lägre jämfört med övriga riket.²¹¹ En annan slutsats var att en majoritet av utlandsfödda som befunnit sig i Sverige i 15-20 år aldrig varit självförsörjande.²¹²

Det som avgjorde huruvida invandrare i förortererna fick jobb eller inte var språkförmågan, följt av en medvetenhet om svensk arbetskultur, och slutligen av yrkeskompetens. Att ständigt tala om ”strukturell diskriminering, klasskillnader, arbetsmarknadsproblem och diskrepanser mellan arbetsgivare och arbetstagare” gjorde debatten verklighetsfrånvärd.

---

²⁰⁸ Vid de gånger jag åker buss eller taxi är chauffören invandrare av utomeuropeisk härkomst.

²⁰⁹ Körsbärsplockning är när man i sin argumentation betonar de studier som stöder en position, och nedvärderar de som säger emot.

²¹⁰ <https://fores.se/wp-content/uploads/2018/06/Framtidens-arbetsformedling.pdf> (s. 77)

²¹¹ https://entreprenorskapsforum.se/wp-content/uploads/2020/04/Rapport_Sjalvforsorjning_web.pdf

²¹² *ibid.* s. 23

Dessa faktorer var förstas relevanta, men huvudorsaken var interkulturella svårigheter och låg utbildning. Ville man få ut invandrare i jobb skulle det ställas hårda krav på yrkesutbildning. Vissa invandrare behövde helt enkelt en knuff.

Frågar man mig borde jobben för invandrare, till en början, subventioneras av kommunerna. De ska i sin tur få ersättning av staten. Kommunen vet sannolikt bäst vilka behov de har. Det finns många sätt att få ut invandrare i jobb. Man kan t.ex. kombinera sina SFI-studier med deltidsjobb inom vård, äldreomsorg och enklare produktion. Högre krav på språkkunskap måste följa samtidigt som man sakta slussas in i en yrkesutbildning.

Diskriminering och fördomar på arbetsmarknaden

Vissa debattörer menar att ett av Sveriges största problem är rasismen från borgerligheten. Rasism är ett problem, men ett större hot mot fred och välfärd är kravlöshet och politisk dubbelmoral. Hur kan Sverige vara rasistiskt när svenska folket försörjer hundratusentals invandrare under hela deras liv? En klanorienterad invandrarfamilj med 4-5 barn försörjs på skattebetalarnas bekostnad. De får bostad, pengar, och vård och välfärd. Jag hade förstått rasistteorin om familjerna i förorterna hade lämnats helt utan pengar, och att de aktivt hade diskriminerats av både politiker och myndigheter. Men så är inte fallet.

Jag skulle vilja påstå att med tanke på denna kolossala försörjningsbörda, är Sverige världens *minst* rasistiska land. Försörjningspolitiken och bidragspluralismen *bevisar* det. Sverige tar hand om hundratusentals invandrare, vissa analfabeter och andra inte. Sverige betalar ut bidrag för flera miljoner till invandrares föreningar, religiösa samfund och organisationer. Det är inte rasism, utan altruism. Betyder det att invandrare och deras barn inte drabbas av rasism i vardagen? Naturligtvis inte. Detta är något som ska bekämpas. Men är det verkligen den enda sanningen?

Här kan vänsteretablissemangen påstå att bara för att man försörjer arbetslösa invandrare, så betyder inte det att man inte kan vara rasist. Men då får vi stanna upp och ställa en ny fråga: Vad behövs då för att "rasismen" i Sverige ska försvinna?

Vänsterns anti-rasistiska politik tycks ju bara ha skapat mer rasism mellan invandrare och den övriga befolkningen. En norsk studie pekar på att framväxten av högerextrema krafter i Sverige går att tillskriva, bland annat, en ”*tabubelagd invandringsdebatt*”.²¹³ Kan det vara så att rasismen i Sverige är orsakad av politikens ansvarslösa, kravlösa politik, vilken skapar segregerade invandrare och därmed en förvrängd bild av invandringen?

Mainstreammedias journalister har under en lång tid spridit en vinklad bild med påståendet att alla invandrare är offer för strukturell rasism. Det är bara delvis sant. Att invandrare inte får komma på intervjuer har att göra med språksvårigheter, segregation, låg utbildning och inkompetens. Att påstå att arbetsgivare medvetet väljer bort invandrare av rasistiska skäl anser jag är ett förenklat synsätt. Det är mer komplicerat än så. Att invandrare väljs bort på grund av namn och härkomst är naturligtvis ett problem, men att påstå att det är den enda orsaken är ohederligt. Det handlar om att man måste vara rätt person och med rätt utbildning, kompetens och erfarenhet. Det är inte rasistiskt att bli bortprioriterad på grund av sämre referenser och meriter.

Jag har ett främmande namn, och jag har fått komma på många intervjuer. Jag har också blivit nekad till många intervjuer, men jag har sällan tänkt att det har att göra med mitt ursprung. Men låt oss nu säga att det är just det som händer, och att intervjuaren inte vill anställa en sökande på grund av dennes ursprung. Är det verkligen en arbetsplats du skulle vilja jobba på? Visst, man är kränkt över behandlingen, men ska det få styra ens liv? Att ständigt känna sig kränkt av arbetsmarknadens inställning och selektion av arbetstagare är inte hälsosamt. Man kanske måste bli mer resistent och inte låta sig bli kränkt när man inte får jobbet man vill ha.

Lösningen till problemet har då varit att minoriteter prioriteras, i hopp om att man därigenom ska bryta fördomar. Det innebär att ”rätt” person väljs utifrån hudfärg och bakgrund, och att kompetens och utbildning blir sekundära faktorer. Det kan nog låta som en positiv princip att invandrare och färgade svenskar får förtur. Men den är inte konsekvensfri.

---

²¹³ <https://www.svd.se/sverige-har-mest-hogerextremt-vald>

Det är ett problem för den yrkesverksamma världen som av rädsla för sociala rättvisekrigare uppmanas välja färgade personer, istället för kompetenta personer. Det kan till och med *stärka* rasismen, eftersom företag då börjar leta efter personer med fokus på hudfärg. Personen som anställs har selekterats utifrån grundtanken att hudfärgen som personen har är viktigare än utbildning och karaktär. Det var liknande resonemang som rasbiologer hade på tidigt 1900-tal. Om jag går på ett flygplan, och får reda på att piloten fick jobbet för att öka inkluderingen, så blir jag orolig. För mig är det viktigt att piloten är kompetent och inte vilken hudfärg denne har. Social rättvisekultur stärker frågan om etnicitet, istället för att motarbeta den.

Postmodernister och kulturmarxister har, ironiskt nog, gjort frågan om hudfärg till sin viktigaste fråga. Tanken att alla färgade dagligen utsätts för samma rasism av elaka onda vita män är, utöver att det är ohederligt, också en demagogisk och rasistisk filosofi. Förklaringen är att det fortfarande är vita vänsteraktivister som sitter och kollektiviserar mörkhyade, och talar om för dem hur de ska känna och bete sig.

En kritisk fråga man kan ställa är: Hur vet vi att invandrare som söker jobb, och inte får jobbet, i själva verket bara saknar adekvata språkkunskaper och rätt utbildning? Det vet vi inte. Varje intervju är sin egen verklighet. Det betyder inte heller att det inte finns enskilda fall där rasism förekommer. Men varför riktas inte samma kritik mot invandrare i förorter som är öppet rasistiska och etno-nationalistiska? Som t.ex. kallar svenskar för "svenne"? Går det att säga att alla invandrare är rasister? Naturligtvis inte. På samma sätt går det därför inte att påstå att alla invandrare ständigt blir diskriminerade på arbetsmarknaden. Det gäller att våga tro på att arbetsgivare i Sverige är kloka och förnuftiga människor som försöker göra rätt val, och inte att de har en rasistisk avsikt när de väljer vilka de anställer.

Rasism är något som bekämpas med kunskap, ansvarstagande, lag och ordning. Inte ideologisk indoktrinering. Att säga att svenskar är rasister är i sig rasism, eftersom man kollektiviserar en hel befolkning. En befolkning som dessutom föder hundratusentals invandrare och deras barn och ger dem tak över huvudet och mat på bordet.

Såvida man inte menar att det är rasistiskt att försörja arbetslösa invandrare i förorten, är det hög tid att detta ohederliga argument försvinner. Det är ingen som har påstått att rasism på något sätt skulle vara acceptabelt. Det gäller att se en större bild av hur det förhåller sig och inte dra fram rasist-kortet så fort det inte går som man vill.

Rasism är ingenting som ska trivialiseras, men om man ständigt pekar på rasism som grundorsaken till att invandrare missgynnas på arbetsmarknaden så befrämjar man infantilism. Man säger indirekt till invandrarna att *”Det är inte ditt fel att du inte får jobb, det är rasisternas fel”*. Invandraren lär sig då att acceptera bidragsberoende och uppgivenhet.

Istället borde man säga:

”Låt inte talet om diskriminering och rasism hindra dig från att söka jobb. Fortsätt bara. Skulle du verkligen bli diskriminerad, så vänd dig till Diskrimineringsombudsmannen”.

Jag kommer ihåg när jag på universitetet diskuterade med en ung tjej med arabiskt påbrå. Hon sade att hennes mamma hade sökt många jobb och inte fått komma på en enda intervju. Det är naturligtvis ett problem om man växer upp med en förälder som aldrig tycks kunna hitta ett jobb. Man kanske då tror att orsaken till att mamma eller pappa inte kan tjäna pengar har att göra med att de inte är välkomna där. Den här tjejens slutsats var därför att svenska arbetsgivare var rasister. Naturligtvis berördes jag av det som tjejen berättade. Mamman hade inte fått komma på intervjuer. Men det betydde samtidigt att en svensk hade fått komma. Livet var inte rättvist, och det minsta man kunde göra var att skylla på rasismen. Men exakt hur visste hon det? Går det att härleda alla nekade intervjuer till svenska arbetsgivares rasistiska moral?

Det finns belegg för att vissa arbetsgivare är skeptiska inför ett utländskt, främmande namn på någon som söker jobb.²¹⁴ Men att debatten helt reduceras till en fråga om rasism är för trångsynt.

---

²¹⁴ <https://lnu.se/mot-linneuniversitetet/aktuellt/nyheter/2016/lattare-att-fa-jobb-om-du-har-ett-svenskt-namn/>

Till exempel, skulle faktorer som propinquitet²¹⁵, kulturell friktion, konkurrens, massinvandring, åldersdiskriminering, lågkonjunktur, höga skatter och arbetsgivaravgifter också kunna förklara fenomenet. Om man blir märkbart diskriminerad så kan man gå till en dagstidning eller DO. En sådan skandal klarar inte dagens företag av. Sociala mediers förmåga att snabbt mobilisera arga nätgrupper har en avgörande effekt.

Om man har blivit diskriminerad när man sökt jobb, så har man rätt till ersättning eller skadestånd. Men det kan också vara så, allt annat lika, att man helt enkelt inte har rätt stil, personlighet, motivation, karaktär eller mål med jobbet man söker. Om man vant sig vid att känna sig diskriminerad och att inte få komma på intervju, kanske det blir en självuppfyllande profetia. Selektiv perception, att ständigt se och höra det man vill se och höra och stänga ute saker, kan omedvetet skapa associationer som inte finns. Hur vet man *egentligen* varför man inte fick komma på en intervju? Ett sätt att testa detta är att två personer med ovanliga namn söker samma jobb. Om den ena har högre meriter än den andra och får komma på intervjun, så tyder det onekligen på att arbetsgivaren valt att släppa fram personen med högre meriter.

Det viktigaste som finns vad gäller frågan om diskriminering är att det är olagligt. Man har lagen på sin sida, och etablissemangen i stort. Men det är destruktivt att ständigt se rasism vart man än går. Det är omöjligt att helt upphöra att se "färg". Vi är skapta efter att lägga märke till varandras olikheter. Det betyder inte att man ska acceptera främlingsfientlighet. Det betyder bara att man ska satsa på det man själv kan kontrollera och styra. Vad andra tänker på eller resonerar kring kan man inte påverka. Om man har en gedigen utbildning från ett universitet får man ett jobb förr eller senare. Det finns väldigt många invandrare idag som är viktiga personer i både näringsliv, media och politik. Om den kulturmarxistiska teorin om en fullskalig öppen diskriminering vore verklig skulle vi inte se så många invandrare som vi gör i olika branscher. Alltså faller kulturmarxismens teori.

---

²¹⁵ En antropologisk term som menar att vi gärna drar oss till och favoriserar de som påminner om oss.

Är man svensk om man åker tunnelbana i Stockholm?

Jag har ofta funderat på vad det betydde att vara svensk, invandrare, eller något annat. Det var lätt att bli offer för sitt eget rationaliserande. Men när man tittade sig noggrant i spegeln så stirrade figuren tillbaka. Ghettokillen såg inte en svensk, utan han såg en *blatte*. Han såg en *invandrare*. Han förstod snabbt att han inte var svensk - och skulle sannolikt aldrig bli det heller. Istället skulle han vara sin pappas son, för evigt. Mångkulturen hade skapat identitetsrelaterade problem. De kunde inte bara vara sig själva. De var sitt kollektiv. Det var ett ständigt prat om svenskar och invandrare, och väldigt lite om starka individer som gjorde egna val. Som gjorde egna misstag. Föräldrarna var också livrädda för att bli ensamma, som svenska föräldrar blev när barnen flyttade ut.

Ensamhet var själsdödande och genom att sonen bodde kvar, och hans fru flyttade in, skulle farmor eller mormor kunna ta hand om barnbarnen. Den här kärleken hade sitt pris. Om föräldrarna växt upp fattiga, ville de inte att barnen också skulle få uppleva det. Genom att mamma och pappa serverade allt till sina barn, blev de bortskämda. Man förväntade sig att bli behandlad som en kung. Men det blev inte så. Istället behandlades de efter sin sociala tillhörighet: utländska förortskillar. Man kunde därför inte acceptera den falska vänsterdogmen om att alla som var födda i Sverige var svenskar. ”*Svenskar säger att alla är lika mycket värda men sen är de smygrasister*” var det vanligt att man fick höra i förorten.

Om man var i förorten, och såg en person med ursprung från Mellanöstern eller Afrika, hur visste man om det var en invandrare eller en svensk-född? Det gjorde man inte alltid. Den viktigaste skiljelinjen var förstås språket. Om personen i fråga talade flytande svenska, var det givet att denne var svensk. Men det var inte alltid självklart om personen i fråga identifierade sig som ”svensk”. Förortskillarna kallade varandra för ”blattar”, på samma sätt som afro-amerikaner i segregerade områden kallade varandra för interna rasepitet. Det fanns många som var svensk-födda i förorten, men de var inte nödvändigtvis svenskar, enligt dem själva.

Var alla i förorten ”svenskar” på så sätt att man genast tänkte på svenskar när man såg invandrare, och andra generationens invandrare? Rent juridiskt var de svenskar, då de flesta invandrare som bodde i förorten hade svenska medborgarskap. Det var ett kvitto för att man var svensk. Men de svenska identitetsproblemen hade en historisk och etnisk kontext.

Eftersom Sverige i flera hundratals år, eller tusentals, varit etniskt homogent, med folkslag som invandrat huvudsakligen från den europeiska kontinenten, var utomeuropeisk invandring till Sverige fortfarande nytt. Det skulle med andra ord ta lång tid innan det fanns en bred allmän acceptans att man var svensk även om man inte alltid såg ut som den inhemska befolkningen. Till skillnad från England, Frankrike och Spanien, där olika etniciteter fortfarande enades under respektive lands nationalism. Det var ännu ett bevis för att mångkulturella samhällen skapade trasiga och bortskämda ungdomar som saknade en grundläggande koppling till den infödda tillvaron.

Lås oss ta ett exempel till. Om jag åker till Japan, bor där i 30 år, blir segregerad och inte lär mig japanska, så är jag inte japan. Jag blir inte japan även om jag lär mig flytande japanska. Det finns alltså ett samband mellan *etnicitet och identitet*. Men om någon åker till Sverige, blir segregerad och inte lär sig svenska, och bor där i 30 år, så verkar vänsteretablissemangen insistera på att den personen är svensk. Enligt Åsa Romson behöver man bara åka tunnelbana i Stockholm för att bli svensk.²¹⁶ Men det gäller inte i andra länder. Varför då?

Man borde diskutera att det finns fler aspekter att ta hänsyn till när man diskuterar svenskhet. Faktum är att i de flesta länder finns en tydlig skiljelinje mellan de medborgare som har inhemsk bakgrund, det vill säga, med förfäder som föddes i landet, och de vars föräldrar nyligen anlät. De kanske har en annan religion, etnicitet eller kulturell bakgrund. På samma sätt kommer det alltid att finnas en social-kulturell hierarki även i Sverige. Vissa svenskar är infödda, andra inte. Det finns inget främlingsfientligt i det. Det är ren observation. Det är bara främlingsfientligt när man fråntar vissa svenskar deras rätt att vara ”svensk” på grund av deras hudfärg, religion eller bakgrund.

---

²¹⁶ https://www.youtube.com/watch?v=eYsjK7au_jU

Vänsterns fina rasism och att ta seden dit man kommer

Vänsterns rädsla för att vissa invandrarungdomar ska känna sig diskriminerade på grund av en låst svenskhet är ett riktigt argument, men det innebär också att vi ska förväntas bete oss som att vi inte ser färg. Om vi ser en person som är färgad, då vet vi automatiskt att den personen sannolikt har ett utomeuropeiskt ursprung. Den tanken försöker man nu förbjuda. Men varför skulle det vara känsligt att ha utomeuropeiskt ursprung? Varför skulle man inte få vara ärlig med vilken härkomst man har, och samtidigt vara stolt svensk? Det är med andra ord vänsteretablissemangen som ser hudfärger mer än många andra. Sanningen är att olika etniciteter är en naturlig egenskap att observera i de flesta länder i världen.

Om vi tar mig som ett exempel: Jag är alban, och blir lätt brun. Jag har brunt hår och grön-bruna ögon. Det syns på mig att jag är utländsk. Jag kommer aldrig att bli fullblodig svensk - och varför skulle jag vilja bli det? Om jag träffar på en vänsteraktivist, som säger att jag som har utländsk bakgrund automatiskt är diskriminerad, då blir jag provocerad. Hur vet han vad som kränker en individ? Att insinuera att man i förväg vet vad som kränker personer med utländsk bakgrund är i sig etnisk reduktionism, och därför vänsterrasism. Att jag har ett utländskt namn är enligt vänstern ett rekvisit för eventuell diskriminering vid jobbsökning. Det är inte alltid så enkelt.

Men okej - låt oss för sakens skull utgå från att den här frågan behöver förenklas. Eftersom det är svårt att avgöra vem som är svensk, utan att stänga ute olika grupper, kan man konstatera att svensk är man när man a) talar bra svenska, b) är svensk medborgare och c) är född i Sverige. Vi skulle kunna lägga till en fjärde punkt, som att man är svensk enbart när man arbetar. Men vad händer när invandraren blir tillfälligt arbetslös? Fråntas invandraren sin rätt till att kalla sig svensk? Om man kan följa dessa punkter så är debatten redan vunnit. Men, den tredje punkten brister lite. Bara för att man är född i Sverige så uppfattas man inte nödvändigtvis som svensk. Om man talar "ren svenska" så uppfattas man som svensk. Det betyder att punkt a väger mer. Det betyder också att svensk-födda andra generationens invandrare, som bryter, alltså har misslyckats med sin integration, trots att de är födda i Sverige.

Bristande språkkunskap gör ens svenskhet inkomplett. Alltså sitter svenskheten i språket och inte i hudfärgen. Vi ska inte tro att det här bara gäller förortens ungdomar. Det gäller också svenska ungdomar som bryter som om de vuxit upp på en förort eller som talar en avskyvärd svengelska. Vi har anglofieringen i sociala medier att tacka för det.

Vi är världens modernaste land där människor påstås kunna så bra engelska. Kan man säga att svenska ungdomar, som talar dålig svenska eller bryter på förortsdialekter, inte längre anses vara svenskar? Ja, åtminstone på ett socialt plan. Detsamma gällde andra generationens svenskar med finska invandrade föräldrar. Det fanns de som var födda i Sverige och upplevde svårigheter med det svenska språket. De kanske till och med bröt lite grann. Då lyder frågan; sitter svenskheten i att man är född i Sverige eller i kognitiva funktioner, så som språkbehärskning? Om man har migrerat från Mellanöstern och talar flytande svenska, är man då inte svensk? Helt plötsligt betyder sådant som medborgarskap och pass ingenting. Vi anser att de som talar vårt språk är en del av oss.

Här kan man komma att bli kritiserad av vänsteraktivister som insisterar på att detta är etno-centrism.²¹⁷ Att begära att invandrare ska kunna tala landets officiella språk, som om det vore en skyldighet att kunna kommunicera med värdbefolkningen, är enligt vänstern främlingsfientligt. Men hur kan krav på språkbehärskning vara rasism? Om jag åker till Malaysia, och bor där i 20 år och inte kan ett ord malaysiska, så tror jag inte att befolkningen hade uppskattat det. Om något, hade min oförmåga varit ett problem, då jag inte hade kunnat informera mig om mina skyldigheter och rättigheter. Men om man i Sverige säger till invandrare att de bör lära sig språket, för att på så sätt lyckas bättre, så kritiserar det av vänsterns journalister för att vara rasistiskt. Hur går det ihop? Hur vet vi att invandrarna som kommer hit faktiskt vill lära sig språket och bli en del av det svenska samhället? Vänsterns politik med låga förväntningar innebär att de talar om för invandrarna varför de blir segregerade. Invandrare är inga infantila personer som vänstern ska behöva ta hand om. De klarar sig själva. Har de åkt tusentals kilometer till ett främmande land på en annan kontinent vet de hur man klarar sig.

---

²¹⁷ En utgångspunkt där den egna etniska gruppen är i centrum för allt.

Det de behöver är krav på social anpassning, språkinläring och självförsörjning. De behöver göra det som är 110% normalt och friskt i alla andra länder på hela planeten: Ta seden dit man kommer. ”*Invandrare är inga hjälplösa tamagotchis*” som författaren och prästen Helena Edlund skrev på ett twitterinlägg.²¹⁸

Hos många svenskar fanns en förväntan att invandrare skulle visa tacksamhet för att Sverige tog emot dem. Det här gillades inte av förortskillarna. De ansåg att de inte behövde vara tacksamma. Att de skulle visa tacksamhet för att de föddes i Sverige var inget de hade kunnat påverka, inte heller att föräldrarna fick komma till Sverige. Men varför skulle de inte kunna visa tacksamhet för att Sverige gett deras familj ett tryggt liv? Jag är tacksam för att min familj fick komma till Sverige. Jag är född här, och kan dela en indirekt tacksamhet med mina föräldrar. Hade inte de fått bo här, hade jag inte suttit och skrivit det här. Otacksamhet har snarare att göra med dysfunktionella familjer, segregation, kravlöshet, arbetslöshet och okunskap. Killarna ville inte visa tacksamhet, eftersom svensken inte var värd det. Svenskar ansågs vara patetiska och rasistiska eftersom krav på att visa tacksamhet associerades med att svenskarna ser ner på invandrarkillarna.

Den enda förklaringen som jag kan komma på är att invandrarkillarna föraktade tanken att behöva ”integreras” med ett ”svagt folk” som inte älskade sitt land. Alltså var, ironiskt nog, den svenska anti-nationalismen en orsak till att man inte ville anpassa sig. Det är nu man kan undra om inte integrationen kanske hade varit mer framgångsrik om konservativa partier hade styrt landet? Det hade sannolikt varit bättre med en kravfylld politik vad gäller integrationen av förorten.

Egentligen handlade det inte om tacksamhet. Många av förortens killar gillade helt enkelt inte Sverige. Man ville inte leva upp till omgivningens förväntningar. Sverige var tryggt, rikt och bekvämt men urbefolkningen var inget som gjorde att man ville bli som dem. Att integreras till en helhjärtad svensk var inte eftersträvansvärt. Svenska kvinnor kunde porträtteras som promiskuösa och lösa eftersom de dejtade flera män. De löd inte sina makar när de väl gift sig.

---

²¹⁸ <https://twitter.com/heledlund/status/1269919931056951296>

De stod inte alltid hemma och diskade och tvättade. De täckte sig inte. Man skulle kunna säga att de inte betedde sig som kvinnor i Sverige gjorde på 1800-talet. En del förortsbor var ambivalenta i sin inställning till svenska kvinnor²¹⁹.

Samtidigt, på ett andligt plan, fördömde man dem som orena. De flesta killar tyckte att svenska kvinnor var opålitliga. Om en förortskille tog hem en svensk tjej, så kunde föräldrarna genast fråga om de skulle gifta sig. Ofta hade mamman svårt att se en svensk kvinna som en framtida svärdotter, såvida hon inte anpassade sig till familjens kultur. Det hände att mamman och pappan varnade för att svenska kvinnor kan lämna en, ta ens barn och gifta om sig. Det bästa för pojken vore om han valde en flicka från hemlandet, gärna en oskuld, eftersom man då visste att hon var bra. Detsamma gällde dottern i familjen. Man ville att hon täckte sig, och förblev oskuld tills hon kunde gifta sig med en man från hemlandet. Det skulle göra pappa och mamma glada. Men skulle det göra dottern lycklig? Så var inte alltid fallet. Vem ville återupprepa mammas beslut att acceptera ett arrangerat bröllop med en man hon inte riktigt tyckte om? Var det verkligen lämpligt med arrangerade äktenskap, något som vi i Sverige inte haft på 150 år?

---

²¹⁹ Dubbla känslor.

Kapitel 7:

Sverige kan bli ett nytt Jugoslavien

Jugoslaviens historia

När jag talar om det forna Jugoslavien med svenskar så tänker de på arbetskraftsinvandring, välstånd och fred. Men de kommer också ihåg att det i Jugoslavien skedde en systemkollaps som skördade över 100 000 människors liv. Man kan fråga sig varför en socialistisk mångkulturell välfärdsstat som Jugoslavien kollapsade med så hemska följder. I följande kapitel går jag kortfattat igenom Jugoslaviens historia och särskilt vad som hände när denna statsbildning upplöstes.

För att förstå Jugoslavien måste man gå tillbaka till början av 1900-talet. Området var kaotiskt efter Balkankriget 1912-1913 och innan dess hade årtionden av anti-osmanska och inter-etniska konflikter skördat tusentals liv. Kungadömena Serbien, Montenegro, Grekland och Bulgarien såg dock en möjlighet att dela på det område som osmanerna lämnade år 1912. Men detta accepterades inte av albaner, bosnier och kroater, och inte heller av Europas stormakter. Den 28 oktober 1912 försökte Montenegro ockupera hamnstaden Shkodër (Skutari på svenska) i norra Albanien. Kosovo ockuperades av den serbiska armén. Tiotusentals albaner massakrerades, våldtogs och utvisades av de serbiska och montenegrinska styrkorna. Bosnien och Kroatien hade annekterats av Österrike-Ungerska riket år 1907 vilket förhindrade en potentiell serbisk invasion.

Rapporter om serbiska krigsbrott mot den albanska civilbefolkningen chockerade västvärldens medier. Leo Freundlich, en österrikisk publicist, reste i Kosovo och bevittnade följderna av krigsbrotten. Han publicerade en rapport 1913 där han berättade vad han sett och hört. By efter by hade jämnats med marken. Tusentals barn, kvinnor och äldre mördades med bajonetter, ströps eller brändes ihjäl. Tusentals dog av svält eller sköts ihjäl. Soldater bröt sig in i hemmen på nätterna och tvingade fadern i familjen att under pistolhot hålla upp en lykta medan döttrarna våldtogs.²²⁰

---

²²⁰ http://www.albanianhistory.net/1913_Freundlich_Golgotha/index.html

Krigsbrotten mot den albanska civilbefolkningen år 1912-13 anses vara den första dokumenterade etniska rensningen i ett modernt Europa, enligt en studie av Günter Schödl, professor vid Humboldt Universitetet i Berlin.²²¹ Under några månader dödades ca 200 000 människor i hela Balkanområdet.

Montenegro hade länge önskat sig en hamn vid havet i Albanien. Men de europeiska stormakterna fruktade att Skutari skulle komma att bli en rysk port. Albanien blev självständigt November 1912. De europeiska stormakterna bad sedan Montenegro att lämna Albanien, men de lyssnade inte. Engelska och italienska krigsskepp placerade sig i Shkodër och tvingade bort montenegrinerna. Den serbiska armén tvingades också bort från norra Albanien och på vägen tillbaka begicks många krigsbrott mot den albanska civilbefolkningen. Kosovo fick tillhöra Serbien och delar av norra Albanien ockuperades av Montenegro under kung Nikola. Albanska rebeller, underbeväpnade och underbemannade, gjorde motstånd mot de toppmoderna serbiska och montenegrinska arméerna. Totalt mördades 50 000 albaner i Kosovo mellan 1912-1913 och tiotusentals utvisades och byar brändes och jämnades ut med marken.

Det första Balkankriget ersattes av det första världskriget som startade år 1914 efter att den bosnie-serbiska nationalisten Gavrilo Princip mördat ärkehertigen Franz Ferdinand av Österrike. Hundratusentals dog. 1915-1916 ockuperade Österrike-Ungerska riket Kosovo, och albanerna samarbetade i en gemensam kamp mot serberna. 1917 stred albanerna mot de invaderande bulgariska styrkorna. När kriget var över 1918, låg Balkanhalvön ännu en gång i ruiner. Albanerna i Kosovo vände sig till Europa och bad om hjälp för att beviljas självständighet, eller för att åtminstone få ansluta sig till Albanien. Det kom ingen hjälp, och kachakerna, vilket var albanska gerillor, fortsatte striden, men nu mot det blivande kungadömet "Slovenernas, kroaternas och serbernas stat". Denna stat, som byggde på en pan-slavisk ideologi, blev inte erkänd internationellt år 1919. Den första staten höll bara några månader. Tusentals albaner fortsatte att mördas, utvisas, fängslas eller gripas.

---

²²¹ <https://www.austriaca.at/0xc1aa5576%20x002f0e9e.pdf>

December samma år bildades istället ett annat kungadöme av Bosnien, Kroatien, Montenegro, Serbien, Kosovo, och Makedonien. Det hette ”Kraljevina Jugoslavija” som betyder ”kungariket Jugoslavien”. I Kroatien motsatte sig kroaterna riket eftersom en serbisk kung regerade och det skulle betyda anti-kroatisk politik. Belgrad ville ha unitarism, alltså att alla sydslaver skulle erkänna en serbisk kung. I Belgrad krävde man att Kroatien och Dalmatien skulle anslutas till kungariket. Kroatiska nationalisterna gjorde motstånd och Belgrad svarade med att fängsla kroatiska politiker. Kungadömet var tidigt instabilt. Albaner protesterade mot jugoslavernas grymma behandling genom fortsatt militärt och socialt motstånd. I Albanien protesterade albanska intellektuella patrioter mot hur albanerna i Kosovo behandlades. 1921 utseddes Alexander I till kung över riket efter sin fars död.

År 1929 gjorde Kung Alexander I om kungariket till en rojalistisk diktatur, vilken varade fram till andra världskriget. Kroaterna och bosnierna var fortfarande missnöjda, eftersom det fortfarande var Belgrad som styrde. Mellan 1918-1938 tvångsdeporterades hundratusentals albaner och jugoslaver från sina hem, och ersattes av montenegrinska och serbiska koloniserare.²²² Det här är känt som den ”serbiska koloniseringen av Kosovo”. Tidigt in på 1900-talet hade det sydslaviska kungariket Jugoslavien blivit en diktatur som gjort sig till fiende med albaner, kroater och bosnier som vägrade att acceptera en serbisk monark. 1934 mördades kung Alexander I av Vlado Chernozemski, en bulgarisk revolutionär, i Marseille i Frankrike. Attentatet filmades. Kungens son, den 11-åriga Peter den andra, tillhörande Karadordevic-dynastin, tog sedan över. Han var den sista kungen.

1939 förhandlade kroaterna och serberna om en kroatisk autonomi, men på grund av ekonomiska och politiska svårigheter, lyckades man inte komma fram till en lösning. Fattigdom, skuldsättning, nepotism, inter-etniska strider, första världskrigets konsekvenser, och tribalism, gjorde att det slaviska riket Jugoslavien förblev fattigt och labilt. Det här skulle fortsätta under hela 30-talet. Norrut väntade nya krigsherrar som ansåg att ett stort pan-slaviskt rike, med tillgång till havet, var ett geostrategiskt mål.

---

²²² <https://pescanik.net/the-colonization-of-kosovo/>

Efter 30 år hade Jugoslavien, med serbiska herrar i täten, skaffat sig mäktiga fiender. I hopp om att skapa ett enda stort rike med olika folkslag som avskydde varandra lade man grunden till fortsatt krig. Andra världskriget skulle få det första att blekna i jämförelse.

Jugoslavien under andra världskriget

Den 6 april 1941 beslutade Hitler att invadera Jugoslavien för att säkra tyskarnas tillgång till Medelhavet. Belgrad bombades och kapitulerade den 17 april 1941. Wehrmacht hade en hänsynslös hämndmetod mot serbiska rebeller som anföll tyska soldater. För varje tysk soldat som saknades efter dagens slut, och som ansågs ha skjutits i bakhåll, dödades 100 civilister från närmaste by. Tyskarna välkomnades av serbernas ärkefiender som för första gången hade någon annan än serbiska ledare att buga inför.

Under kriget anslöt sig kroaterna och bosnierna till tyskarna. Ante Pavelic, ledare för ustraserna²²³ bildade med tyskarnas hjälp den auktoritära republiken "Den Oberoende Staten av Kroatien". Det var en republik som karaktäriserades av anti-kommunism, anti-serbism och anti-jugoslavism. Under den här perioden riktades en hänsynslös och våldsam politik mot serbiska ortodoxa civilister, med hundratusentals som tvångsdeporterades.²²⁴ Vissa källor tyder på att 100 000 serber, romer och judar mördades i Jasenovac koncentrationsläger av ustraserna. De såg det som en hämnd för tidigare årtionden, eller århundraden, av hegemonisk anti-kroatisk politik. Snabbt lyckades ustraserna alliera sig med bosnierna i Bosnien som ansågs vara "blodsbröder". Nationalistiska serber som motsatte sig den kroatiska självständigheten kallades för "slavoserbi".²²⁵ Det Oberoende Staten av Kroatien var det första dokumenterade kroatiska riket under axelmakterna.

---

²²³ Ustraserna var nationalsocialistiska kroater som stred på tyskarnas sida.

²²⁴ <https://www.britannica.com/topic/fascism/Varieties-of-fascism#ref976049>

²²⁵ <https://www.iwm.at/wp-content/uploads/jc-06-05.pdf>

Under kriget anslöt sig även albanerna till tyskarna och för första gången sedan 1912 bildades "Kungadömet Albanien", vilket inkluderade alla historiska albanska territorier som tidigare gått förlorade under åren 1878-1912. I drygt 30 år hade albanerna varit förtryckta av sina slaviska grannar och med Tysklands invasion av Jugoslavien, befriades albanerna från serbisk kolonialism. I Kosovo stred nationalistiska albaner, kända som *ballister*, på tyskarnas sida mot både jugoslaviska partisaner och tjetniker.²²⁶ Tusentals serber flydde från Kosovo av rädsla för repressalier för tidigare årtionden av albanskfientlig politik från Belgrad.

Men denna självständighet var kortlivad. När Hitler kapitulerade och tyskarna drog sig tillbaka, fanns endast mindre trupper kvar som gjorde motstånd mot de kommunistiska partisanerna. Tusentals kroater, bosnier och albaner mördades. Efter kriget, 1946, döptes republiken om till "Den Socialistiska Federala Republiken av Jugoslavien". Det var en multi-etnisk federation, som leddes av Josip Bros Tito, som valts ut av Stalin. Federationen bestod av Kosovo, Bosnien i Hercegovina, Serbien, Montenegro, Makedonien, Kroatien, Slovenien och den från början ungerska provinsen Vojvodina, numera med serbisk majoritetsbefolkning. Albanien blev en självständig kommunistisk republik. Trots en utopisk kommunistisk ideologi som lovade enighet och brödraskap var Jugoslavien skört och bräckligt. Jugoslaverna hade mördat tusentals unga pojkar och män, vilket gjort bybor förtvivlade och arga. Riket bildades av blod.

Partisanerna hade bland annat tvingat albanska män att strida mot retirerade tyska soldater. Shaban Polluzha, en albansk nationalist, varnade de unga männen att partisanerna lurade de in i döden. Polluzha uppmanade de unga männen att inte strida på partisanernas sida. De lyssnade inte. Under april månad 1945 mördades allt mellan 1 200 till 4 300 albanska män och pojkar av Montenegrinska kommunister i Tivar, nära Montenegros kust.²²⁷ För att täcka alla spår byggdes en flygplats ovanpå massgravarna.

---

²²⁶ Tjetniker var serbiska rojalister och ultra-ortodoxa nationalisterna.

²²⁷ <http://www.elsie.de/pdf/articles/A2012BarTragedy.pdf>

Det tog många år tills f.d. tyska kollaboratörer hade mördats eller utvisats från Jugoslavien. Tusentals serbiska nationalisterna mördades av Titos styrkor och tjetnikernas egen ledare Draza Mihajlovic avrättades i Belgrad. Tjetnikerna hade hoppats på ett stor-Serbien, vilket skulle inkludera hela det forna Jugoslavien, men Stalin och Tito hann före. Tusentals albaner och jugoslaver fängslades, dödades eller hamnade mellan gränserna. Albanerna ville att Kosovo skulle få tillhöra Albanien, men jugoslaverna sade nej. På så vis hamnade 1.3 miljoner albaner i Kosovo utanför sitt moderland, vilket bara skulle öka de albansk-jugoslaviska oroligheterna.

På 1950-talet intensifierade oroligheterna i den redan sköra federationen. Tito hade tidigare utnämnt den serbiska tjetniken och Jugoslaviens tredje mäktigaste man Alexandar Rankovic, Titos högra hand, till chef för den jugoslaviska säkerhetstjänsten UDB (Uprava Državne Bezbednosti). Rankovic spårade dock ur och anklagade albaner i Kosovo för att planera revolter, men utan några bevis. Han började därför förfölja, kidnappa, tortera, döda och tvångsdeportera tusentals albaner mellan åren 1955-56. Detta är känt som "Vapeninsamlingen 56". Vittnen berättade hur misstänkta albaner fick händerna bundna, och sedan fördes deras huvuden in i ugnar där de brändes ihjäl levande. Rankovics män kunde besöka albanska familjer på natten och med knivar avrätta familjens söner. Detta för att eliminera framtida "hot". Detta blev senare känt som gendercid.²²⁸

När albanska kommunister protesterade mot denna grymma behandling, agerade Tito mot Rankovic. Rankovic fråntogs sina befogenheter, och utvisades till Dubrovnik där han senare avled. Under Rankovics tid hade tusentals albaner tvångsdeporterats till Turkiet och fått en svart stämpel på sina pass. Stämpeln innebar att de aldrig kunde återvända till Jugoslavien igen. Drygt 15 år in i den nya federationen och en ny säkerhetstjänst hade redan börjat med etnisk rensning.

På 60-talet utökades albanernas kulturella fri- och rättigheter med det första universitetet som öppnade i Prishtina, Kosovos huvudstad, 1968. Någon vänsterrevolt fanns inte här, eftersom kommunismen i Jugoslavien ansågs fortfarande tillhöra en pan-slavisk ideologi som var albanskfientlig.

---

²²⁸ Gendercide är den systematiska avrättningen av ett visst kön.

Genom att albanerna i Kosovo associerade kommunism med en albanskfientlig politik som skördat albanska liv under andra världskriget lyckades därför albaner förbli opåverkade av federationens politik. Istället såg man det som att en diktatur avlöst en annan. Tito skulle under de kommande årtiondena försöka distrahera och sysselsätta Jugoslaviens oroliga folkslag med jobb, trygghet och frihet. Om det var en sak som jugoslaver och albaner gillade så var det pengar och privilegier, även om de aldrig skulle glömma sin kultur.

Titoism, partisaner och krypto-nationalism

Alla jugoslaver, oavsett om de var albaner, slaver, kristna, judar eller muslimer, var bröder i rätt, och det var deras plikt att försvara federationen från ondskefulla amerikanska imperialister. Men trots denna gemensamma yttre fiende förekom det inter-etniska konflikter och nepotismgrupper. Den allmänna militärtjänstgöringen var framför allt den plats där konflikterna visade sig. När albanska män fick brev om att infinna sig hos militären sade mödrarna ”*Jag har ingen son tills du kommer tillbaka*”. Det var ett ordspråk som betydde att mödrar i Kosovo visste att risken för att deras söner skulle dödas under tjänstgöring var stor.

Det påstods att det var vanligt att jugoslaver sköt ihjäl varandra i lumpen. Serbiska tjetniker som mördade albanska, kroatiska eller bosniska kamrater. Man ”råkade” skjuta fel under skjutövningarna. Eftersom det inte såg bra ut att åtala serber, federationens förstaklassmedborgare, lät man det passera utan rättegång. Grupper bildades snabbt, där serber stödde serber, och albaner stödde albaner. Montenegriner gillade inte kroater, och kroater gillade inte serber. Bosnier gillade inte serber, och albaner gillade inte serber. Serberna gillade ofta bara montenegrinerna, på grund av att de båda var kristna ortodoxa. Albanerna var katoliker och muslimer, bosnier var muslimer och kroater katoliker. Förutom dessa religiösa skillnader fanns det olika nationalistiska intressen, och samtliga herrar hade påverkats av sina farfäders berättelser om hur tjetniker och kommunister mördat varandra med knivar och yxor. Bröder i rätt? Visst, om man talar om blod. Bland albaner fanns ett uttryck: ”*Shkjaut bes si zihet*” vilket betyder ”*serber kan man inte lita på*”.

Även om Jugoslavien var den mest stabila federation som dessa grupper någonsin levt i rent historiskt, var serberna första klassens medborgare. Efteråt kom montenegriner och hercegoviner, följda av kroater och makedonier, och sist, bosnier, albaner och romer. Jugoslaviska myndigheter spred också propaganda till övriga Europa om att Kosovo var Jugoslaviens fattigaste autonomi. Under en lång period påstod man att Kosovo var fyllt av fattiga romer, för att sedan få ekonomiskt stöd av EU. Detta var inte sant. Kosovo var bebott av 95% etniska albaner som härstammade från antikens Dardaner, vilka fanns där långt innan slaverna kom till Balkanhalvön. Albaner var ”autoktona” i Sydeuropa, alltså tillhörde den illyriska urbefolkningen.²²⁹ Ungefär på samma sätt som dagens samer är bland andra urbefolkningen i Sverige, men även de etniska svenskarna.

I verkligheten var Kosovo den rikaste autonomin i federationen, på grund av alla mineraler i landet. Trepca-gruvan i Mitrovica berikade hela Jugoslavien, och gav jobb till tusentals albaner och jugoslaver. Inkomster från gruvan användes för att bygga upp Belgrad. Min egen morfar, frid vare hans själ, jobbade i Trepca-gruvan i Mitrovica hela sitt liv. På så vis fungerade den jugoslaviska kommunistiska ”utopin” mycket tack vare att albanska gruvarbetare jobbade hårt 10 timmar om dagen, samtidigt som jugoslaviska politiker berikades. Dessutom fick man pengar och lån från EU för att mota fattigdomen i Kosovo, även om det inte nödvändigtvis var särskilt fattigt i landet.

På 60-talet fortsatte oroligheterna. På grund av serbiska diversionisters²³⁰ aktivitet mot albaner i Kosovo, ökade albanernas nationalism, vilket oroade Tito. Enver Hoxha, diktatorn i Albanien, uttryckte sitt starka missnöje med hur albanerna i Kosovo behandlades.

Tirana krävde dessutom att Kosovo skulle få tillhöra Albanien. Tito försökte förbättra relationerna genom att ge fler rättigheter till albanerna, i hopp om att minska spänningarna mellan Jugoslavien och Albanien.

---

²²⁹ <https://albanianstudies.weebly.com/dardanians.html>

²³⁰ Diversionism är en politisk extrem-rörelse som försöker skifta fokus ifrån regeringens politik och sabotera. <https://www.dictionary.com/browse/diversionist>

Den albanska nationalismen ledde till demonstrationer i Kosovo som på order av Tito möttes av våldsamt motstånd.²³¹ Utöver mindre konflikter och svågerpolitik trivdes de olika grupperna, men på avstånd. Tito förespråkade en "liberal" kommunism som han införde 1948 efter att ha ifrågasatt Moskvas totalitära variant. Folk hade jobb, gratis sjukvård, olika kulturella friheter och kvinnor hade feministiska rättigheter. För att ta ett exempel, på 80-talet hade en ung man i Kosovo i Mitrovica försökt hålla kvar en kvinna genom att hålla i hennes arm; han blev anmäld och dömdes till 8 års fängelse. Feminismen på 70-talet i Jugoslavien var en fråga om kvinnors emancipation, där kvinnor kämpade för utökade jobb möjligheter.

Trots den annars konservativa tillvaron ute på landsbygden var kvinnor och män i storstäderna lika fria som i dagens Sverige. "Kontrollerad" statskapitalism existerade, och man kunde konsumera det mesta. Min egen far förklarade att när han kom till Sverige, kände han igen många produkter i butiker från sin tid i Jugoslavien. Trots att det var en kommunistisk diktatur, kunde man bli rik om man spelade sina kort rätt. Efter att ha brutit med Sovjetunionen 1948 valde den jugoslaviska toppen, bestående av Josip Broz Tito, Milovan Djilas och Edvard Kardelj, att decentralisera federationen. Den processen kallades för "withering away of the state" eller "free association of producers"²³² vilket enkelt uttryckt betydde att vem som helst kunde producera vad som helst. Tanken var, enligt Kardelj, att massan skulle känna samhörighet om de själva fick bestämma. Man introducerade självbestämmandet för bönder och arbetare som hade egna representanter, vilket liknar dagens fackföreningar i Sverige.

Syftet var att ge arbetare direkt inflytande i arbetsprocesser, även om staten styrde i grunden. Man hade lärt sig från Sovjet att man borde undvika byråkratisk centralism, vilket påminde om "diktatur". Men trots decentraliseringen uppstod det interna konflikter. Olika etniska grupper tävlade, återigen, om resurser. Det ledde till nepotism, eftersom decentraliseringen tillät arbetare att själva bestämma över produktionen.

---

²³¹ The Balkans in the Cold War: Balkan Federations, Cominform, Yugoslav-Soviet Conflict. Pavlović, Vojislav G. (s. 82)

²³² <https://www.jacobinmag.com/2017/07/yugoslav-socialism-tito-self-management-serbia-balkans>

Som vanligt anställde man sin egen landsman före ”fienden”.

Jugoslavernas försök att öka arbetarnas solidaritet ledde till mer konflikter, eftersom olika etniska grupper nu tävlade om att bestämma över medlen. Om det satt en alban i styrelsen så föreslog han ju naturligtvis att albaner från Kosovo skulle anställas. Om det satt en serb där, ville han att serber skulle anställas.

Decentraliseringen möjliggjorde handel med omvärlden och jugoslaverna började resa världen runt. Men samtidigt betydde det att arbetarnas styrelser nu belönade varandra, istället för arbetarna. Löner stagnerade och decentraliseringen blev en klassfråga. Det, i sin tur, väckte uråldriga kamper; nationalistisk frihet och oberoende. Det fanns ett ordspråk i Kosovo ”*Pengar får floden att rinna uppströms*”. Men det ordspråket jämnades ut av ett annat: ”*blod kan aldrig bli vatten*”. Med andra ord kunde inte fienden för evigt döda ens landsmän utan att det skulle bli repressalier. Pengar gjorde en hel del för att upprätthålla freden, men folken i Balkan vägrade sälja sin heder till en konstlad jugoslavisk identitet.

Nepotism, ekonomisk stagnation och krig

Klasskampen i Jugoslavien ledde till spänningar. Varför skulle albanen på golvet acceptera att det satt en välbärgad serb i styrelsen? Varför skulle en kroat som satt i styrelsen få anställa sina egna kroatiska bröder före serben som jobbade hårt i verkstaden? Frågor som dessa och en kommande ekonomisk recession bäddade för konflikt. 70-talet var en tid med ekonomisk tillväxt i Jugoslavien. Man lånade från väst, vilket skulle visa sig vara ohållbart. På 80-talet kom den ekonomiska krisen som förstärkte de redan existerande inter-etniska motsättningarna.²³³ Det handelskrig som var en del av det Kalla kriget drabbade den jugoslaviska ekonomin hårt, eftersom den var starkt belånad. När det kalla kriget var över låg den jugoslaviska ekonomin i ruiner. Fattigdom och mångkultur visade sig vara en dålig kombination. Tito kämpade förtvivlat för att bevara stabiliteten men det var förgäves.

---

²³³ <https://www.spiegel.de/international/tomorrow/the-yugoslav-war-questions-and-answers-a-1100795.html>

Ekonomisk stagnation, sociala problem och en re-vitalisering av den albanska nationalismen i Kosovo ledde år 1981 till demonstrationer. Dock hade kroaterna redan under 70-talet börjat demonstrera för oberoende och frihet. 1971 mördade två kroatiska ustaser den jugoslaviska ambassadören i Sverige. Den dåvarande regeringens oförmåga ledde till att gärningsmännens fängslade kamrater friades med fri lejd och pengar.²³⁴ Under fotbollsmatcher mellan kroatiska och serbiska lag manifesterade sig en krypto-nationalism. Det hände att fansen slogs med varandra, där nationalistiska ändamål var iklätt huliganism.

Albanernas revolt 1981 anses vara startskottet för Jugoslaviens upplösning. Ett år innan hade Tito avlidit, vilket hade lett till uppgivenhet hos albanerna. Man misstänkte att nästa jugoslaviska ledare sannolikt skulle vara albanfientlig. Det var därför viktigt att snabbt bli oberoende. Längre hade anti-jugoslaviska serber i smyg väntat på att ta makten, och bilda ett nytt serbiskt imperium. Men det var inte alla som delade denna entusiasm. Serbisk expansiv nationalpolitik betydde alltid folkmord på albaner. Det hade de fått erfara.

Våldsamma demonstranter ägde rum, och tusentals albaner, bosnier och kroater greps och misshandlades. 1989 ville de olika republikerna i federationen dra sig ur. Belgrad sade nej och svarade med centralisering. Det blev inte uppskattat. Slovenerna, kroaterna, bosnierna och makedonierna började överväga oberoende. Man skickade sina representanter till Belgrad i slutet av 80-talet. Hetsiga debatter fördes om vem som skulle få styra, och från EU:s håll observerade man oroligt denna utveckling. Kollapsen av kommunismen i Östeuropa samt Berlinmurens fall signalerade att en förändring var på gång.

Albanerna, kroaterna, bosnierna och slovenerna var samtliga redo att dra sig ur, men Milosevic sa nej och svarade med våld. Tusentals greps. Hans maktövertagande 1989 var delvis möjligt tack vare den serbiska ortodoxa kyrkans framväxt som började lyfta fram Kosovo som ett politiskt tema i kyrkans tidningar.²³⁵

---

²³⁴ Se Jan Sjunnesson "Sverige 2020".

²³⁵ http://www.yuhistorija.com/culture_religion_txt01c2.html

Genom att använda känsloladdade termer piskade kyrkan upp ett hat mot albaner men också kroater och bosnier. Milosevic lovade också att häva albanernas autonomi och han höll passionerade tal. Eftersom 60% av alla serber i Kosovo var djupt troende, sågs han som en riddare i nöden. Milosevic var den första presidenten i forna Jugoslavien som hetsade till krig och hat sedan andra världskriget.²³⁶ När Milosevic införde sina anti-albanska policys började gruvarbetare i Kosovo att hungerstrejka. Slovenska och kroatiska ledare protesterade mot Milosevics agerande.

Motståndet mot ett serbiskt styre spred sig, och regimen kunde bara reagera på det sätt som man var van vid: Med våld. Många jugoslaver sköts ihjäl, misshandlades, fängslades och kidnappades. De anti-jugoslaviska serberna med sina kontakter på viktiga positioner, hade tillgång till alla vapen. I Kosovo började nu den kosovoalbanska frihetsgerillan UCK²³⁷ sy egna uniformer. I Kroatien började kroatiska politiker vända sig till Europa för hjälp. De första att få känna på serbisk militarism var slovenerna år 1991 efter att de deklarerat självständighet. Den jugoslaviska armén gick in i Slovenien men fick snabbt dra sig ur efter att ha fått varningar från EU. Belgrads styrkor bytte istället riktning, och anslöt sig till kroat-serbiska tjetniker i ”Srpska Krajina”. Kriget varade i 4 år, mellan 1991-95. Tusentals kroater dog och många tusen flydde.

I Bosnien gjordes nu en folkomröstning om oberoende. Bosnienserberna, som utgjorde 30% av befolkningen, motsatte sig starkt en bosnisk stat. 60% av befolkningen, alltså bosnierna, röstade för oberoende. Bosnien blev officiellt självständigt den 6:e April, 1992. Radovan Karadzic, bosnierbernas ledare med stöd från Belgrads militär, anföll genast bosniskt territorium och ockuperade flera områden vilket kom att kallas för ”Republika Srpska”. Totalt dödades 100 000 människor i kriget. Bara i Sarajevo dödades över 10 000 människor av prickskyttar och granatregn. Tusentals civilister hölls i läger, där de våldtogs, torterades och misshandlades och mellan 20-50 000 kvinnor våldtogs.

---

²³⁶ The Role of Religion in the Yugoslav war. Volume 9, 2018. Mohamed Elzarka (PDF).

²³⁷ ”UCK” var förkortningen på den albanska frihetsgerillan ”Ushtria Çlirimtare e Kosovës”. På engelska heter gerillan ”Kosovo Liberation Army” eller ”KLA”.

I juli 1995 mördades 8 000 bosniska män och pojkar av serbiska styrkor i Srebrenica, vilket togs upp av två internationella domstolar.²³⁸ Det är den största massakern i Europa sen andra världskriget.

Konflikterna hade spritt sig som en löpeld, från Slovenien, ned till Kroatien, till Bosnien och slutligen Kosovo. Där dödades 12-13 000 människor och ca 20 000 kvinnor våldtogs, enligt albanska källor. Västerländska journalister dokumenterade massgravar och krigsbrott som hade begåtts av serbiska soldater. NATO hotade med militära anfall om inte Milosevic drog tillbaka sina styrkor. Han lydte inte, och den 24 mars 1999 började NATO bomba Belgrad, vilket fortsatte fram till den 10 juni. Serbien skrev på fredsavtal som innebar bland annat att svenska KFOR-soldater kom till Kosovo för att säkra freden.

Mellan 1995 och 1999 flydde tusentals människor från Kroatien, Bosnien och Kosovo till Sverige. Här fick de ett nytt hem, och en möjlighet att bearbeta sina trauman. Trots denna tragedi, verkar Sveriges regeringar inte ha lärt sig något. Trots mångkulturens haveri, fortsätter man envist med att förespråka mångkultur. Har man inte lärt sig något av att 100 000 människor dödade? Sensmoralen med Jugoslaviens sammanbrott är att mångkulturella samhällen kollapsar förr eller senare, och resultatet är ren och skär ondska.

Kan Sverige gå samma öde till mötes?

Även om Sverige har en helt annan historia bakom sig än Jugoslavien, så är Sverige på väg mot samma håll. Mångkultur, klankultur, ekonomiska recessioner, statspessimism och så vidare. De första tecknet på ett kommande haveri är en ökade animositet olika grupper emellan - vi och de. Mångkulturella och utsatta ghetton är en potentiell krutdurk om inte pengar skulle betalas ut. Skulle kommunernas pengarna ta slut kommer vi att få uppleva förortsbors våldsamma konfrontationer med socialkontorets anställda.

---

²³⁸ <https://www.justiceinfo.net/en/tribunals/icty/26457-key-points-about-1990s-balkan-wars.html>

Det enda som är riktigt viktigt för förorten är att man får sina pengar. Lokala inflytelserika ledare kan till viss del påverka sina landsmän, men risken är stor att folk börjar slåss om grundläggande förnödenheter. Fryser gör man inte så länge man bor kvar i bostaden; de kommer att vägra flytta även om hyresvärden försöker vräka dem. Kriminella gäng tar över våra utsatta ghetton och då gäller djungelns lag. När dessa gäng har slut på kringboende att plundra, börjar de bege sig in i centrum, och sedan ut på landsbygden. Då hjälper det inte att skicka arga mail till regeringen.

Svenskar är i grunden inte så fanatiska så som folkslagen på Balkan var. Men efter senare års politiska haveri, har jag noterat en ny frustration och irritation hos vanliga människor. De är trötta på lycksökande migranter, naiva socialdemokrater och ansvarslösa politiker. Massinvandringen och bidragspolitiken har lett till ökad intolerans och ilska. Det är en naturlig reaktion på en sverigefientlig politik. Den påminner om den fanatism som karaktäriserade forna Jugoslaviens folkslag.

Svensk rationalism

Det är inte förvånande att svenskarna börjar bli arga efter äldreboenden läggs ner med motiveringen att husen behöver renoveras, och hyresvärden sedan låter migranter flytta in.²³⁹ Kommuner drar in på hemtjänsten, men välkomnar migranter.²⁴⁰ Migranter som aldrig jobbat i Sverige får flytta in i fina dyra lägenheter,²⁴¹ samtidigt som svenska ungdomar måste bo kvar hemma hos sina föräldrar. Det är inte rättvist mot våra unga och studenter som inte kan eller har råd att flytta hemifrån.

Sverige är för fredsskadat för att allmänheten ska tro att en kollaps likt den i Jugoslavien ens är möjlig. Det har varit fred i Sverige i 200 år. Det faktum att landet inte drogs in i varken det första eller andra världskriget fostrade svensken att tro på en evig fred. Trots att man mötte många Balkanflyktingar som berättade om krigsbrott, tog man inte problemet med mångkultur på allvar. Man kunde inte relatera.

---

²³⁹ <https://swebbtv.se/blogg/368-fjarde-statsmakten-26-reportage-om-den-skamliga-behandlingen-av-de-gamla>

²⁴⁰ <https://samnytt.se/kommun-har-inte-rad-med-hemtjanst-men-valkomnar-fler-migranter/>

²⁴¹ <https://samnytt.se/lista-kommunerna-som-ger-nyanlanda-fortur-till-bostad/>

Ett exempel på detta berättade min far. Han hade beskrivit för sin svenska kollega hur den serbiska regimen sedan 1912 begått folkmord och etnisk rensning på albaner, och han drog slutsatsen att den serbiska regeringen därmed var ond. Då svarade svensken *"Ja, det är din åsikt"*. Min far tänkte genast *"Vadå min åsikt? Det är ju för fan så det är! De dödade ju över 100 000 människor! Det är väl inte frågan om en "åsikt!"*

Svensken var en tillräckligt duktig rationalist för att kunna övertyga sig själv om att han visste bättre, även om han inte gjorde det. Svensken kunde rationalisera sig ur det mesta. Han kunde ju inget om krig, eller elände. Han visste ingenting om hur det var när fiendesoldaterna mördade och våldtog svenska kvinnor, i svenska kyrkor, medan barnen spetsades på bajonetter. Svensken förstod inte hur det var att inte kunna få tala sitt eget språk på gatan utan att bli slagen. Svensken kunde helt enkelt ingenting om det som övriga Europa genomlidit. Detta var anledningen till att svenskar verkade vara korkade och naiva i invandrarnas ögon. När invandrare berättade om folkmord och etniska rensningar svarade svensken *"Ja, så är det"*. Invandraren förväntade sig en dramatisk reaktion fylld med gester och fördömande. *"Fy fan vad onda de har varit mot ditt folk!"*. Någon sådan reaktion kom inte. Istället kom *"Nu går vi och fikar. Det är rast"*.

Den här irritationen visade sig även bland andra generationens invandrare från Mellanöstern. När de mindes hur landsmännen i hemlandet kämpade mot onda amerikaner, så blev de lätt fanatiska. Svenskar framstod därför som outvecklade och orättvist privilegierade. Man reagerade fientligt mot svenskar som inget kunde om lidande och nationalsorg. Svensken talade istället om fred, klimat, fika och semester. Men var det verkligen svenskens problem om denne inte förstod sig på alla invandrares kulturarv och nationalhistorier? Invandraren hade ju flytt till Sverige, och skulle lämna det förflutna bakom sig, för att bli en "riktig svensk".

Svenskar skulle behöva vara ett oerhört nyfiket folk och läsa på om allt möjligt. Men det räckte inte; svensken skulle behöva ha ett kulturarv fyllt av krig och mörker. Svensken skulle behöva ”förstå”, verkligen förstå vad invandraren talade om. Först då skulle invandraren erkänna svenskens auktoritet. Han skulle kyssa svensken på kinden, och krama om honom.

”Dina förfäder brändes på bål för att de ville tala svenska och fira sin kultur. Det drabbade även mina förfäder när de ville tala sitt språk. Nu är vi bröder som förstår varandra”.

Krigsbrott, trauma och PTSD

Kriget i det forna Jugoslavien gjorde tusentals familjer traumatiserade för resten av sina liv. Tusentals barn, kvinnor och män mördades på de grymmaste sätt som man knappt kan föreställa sig. Tiotusentals kvinnor i Bosnien, Kosovo och Kroatien sökte sig till kvinnojourer för att göra abort efter att ha blivit våldtagna av serbiska paramilitärer. Skam, vanära och psykiska störningar fyllde offrens tillvaro. Många tog livet av sig. Männen, vansinniga över att deras fruar och döttrar blivit våldtagna och deras söner mördade, utlovade vedergällning. Krigets hemska verklighet är att dess slut i själva verket är början på ett nytt. Efter att all PTSD lagt sig började nu verkligheten komma i fatt. Man insåg vad som hade hänt.

När man återvände hem fann man att serbiska soldater hade bränt ner huset, dödat korna och stulit allt som gick att bära. Ibland blev huset länsat av beväpnade grannar som man bott ihop med i 30 år. De brände ner höstackarna och stal TV-apparater och inredning.²⁴² I dessa ruiner fanns ingenting, förutom lik, sot och sorg.

Tusentals människor saknades, och andra hade kidnappats och fått sina organ stulna. Folk hade hängts i lyktstolpar och barn hade strypts ihjäl och dumpats i skogen. Kvinnor hade våldtagits och kastats i floder. Pojkar hade fått sina huvuden avskurna av serbiska miliser efter att ha tvingat modern att välja mellan två söner. Vattenbrunnar hade förgiftats och fyllts med lik. Lastbilar fyllda med lik hade körts från Kosovo in till Serbien där liken sedan bränts eller begravts.

---

²⁴² https://www.youtube.com/watch?v=uQ9_zf5EFKc

I andra fall hade de gömts i Belgrad där man sedan hade byggt regeringskvarter och andra byggnader på.²⁴³ Kort efter kriget fanns det serbiska beväpnade civilister som till och med öppnade eld mot tyska KFOR-soldater, som besvarade elden.²⁴⁴

Rädsla för vedergällning av albanska nationalister gjorde att många serbiska civila flydde från Kosovo. Kriget rev upp hat och uråldriga fejder. Våldsamma kidnappningar, uppror och upplopp ägde rum i ruinerna från Titos en gång så stora Jugoslavien. Var svenskar som röstade för mångkultur, medvetna om att scenarion som dessa kunde bli verklighet även i Sverige? Albanerna, bosnierna och kroaterna var arga på den serbiska regeringen. Man skällde ut serber, och påstod att de var delaktiga i att ca 100 000 människor hade dödats. När serbiska patrioter protesterade och pekade på de serber som dödats av albaner, kroater och bosnier viftades argumentet bort. Men antalet döda serber var få i jämförelse med alla andra grupper.

Serbien hade använt stridsvagnar, artilleri och stridsflyg mot äldre, handikappade, barn och kvinnor. I Kosovo hade tjetniker gått in i sjukhus och slängt ut spädbarn genom fönstren. Soldaterna hade våldtagit bosniska kvinnor med målet att ”*skapa nya små tjetniker*”.²⁴⁵

Den serbiska majoritetsbefolkningens ovilja att erkänna krigsförbrytelser som serbiska tjetniker begått mot civilbefolkningen i Kroatien, Bosnien och Kosovo ansågs vara en del av en politisk korrekthet. Förnekelse av serbiska krigsförbrytelser mot den bosniska befolkningen var vanlig, även 25 år senare.²⁴⁶ På grund av sin utbredda förnekelse, gav serbiska tjetniker intrycket att de försvarade massmördarna. Det var svårt för offren att förlåta när man hade återvänt till byn och hittat sin son mördad och kastad i ett dike. Bredvid honom låg hans mamma som blivit våldtagen innan hon mördats.

---

²⁴³ <https://balkaninsight.com/2014/09/29/serbia-re-opens-investigation-into-batajnica-mass-graves/>

²⁴⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=KnGUA6bnxmo>

²⁴⁵ <https://docs.lib.purdue.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=2638&context=clweb>

²⁴⁶ <https://www.euronews.com/2020/07/11/25-years-after-srebrenica-genocide-denial-is-pervasive-it-can-no-longer-go-unchallenged-vi>

Vissa tjetniker gick så långt att de till och med menade att Srebrenica var en myt.²⁴⁷ En liknelse skulle kunna vara att någon påstod att Utöyamassakern aldrig ägt rum.

Mina föräldrar, och många tusentals andra flyktingfamiljer som överlevde kriget, följde konflikternas avslutningar från Sverige. Under många år jobbade internationella humanitära organisationer med att undersöka massgravar. I de flesta av dem låg människor som hade avrättats av serbisk paramilitär. Krigsförbrytare flydde nu till Serbien, med en huvudstad låg i ruiner efter NATO:s flygbombningar.

I Grekland fanns det under hela 90-talet ett allmänt folkligt stöd för den serbiska regimen.²⁴⁸ Under massakern i Srebrenica hade grekiska paramilitärer från "Greek Volunteer Guard", en högerextrem grupp, deltagit i dödandet. Under kriget i Bosnien deklarerade den Grekiska Ortodoxa kyrkan att den serbiska krigsförbrytaren och massmördaren Radovan Karadzic var en kristen hjälte.²⁴⁹

Kort efter kriget åkte mina föräldrar och jag ner till Kosovo med bil. Genom Tyskland, Österrike, Tjeckien och Ungern gick det bra men i Vojvodina, som är en autonomi med serbisk majoritet, märktes krigsvibbarna. När gränsvakten sökte igenom vår bil hittade han en spelkonsol Nintendo 64 med spelet "Goldeneye", som har en bild på Pierce Brosnan (90-talets James Bond). Gränsvakten rynkade på näsan. "Dödar det här spelet många?" frågade han min far. "Alldeles för många" svarade han. Det var en diplomatisk fråga, som fick ett diplomatiskt svar. Vakten nickade och lät oss köra igenom. Egentligen brydde han sig inte om spelet. Han ville bli mutad. Pappa lade in en 20-eurosedel i passet. "Ha en fortsatt trevlig dag, herrn!" sade vakten och log. Vi kunde ha haft hela bagageluckan full med automatgevär. Det kostade bara 20 euro.

---

²⁴⁷ <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/srebrenica-massacre-genocide-milorad-dodik-bosnia-myth-a8869026.html>

²⁴⁸ Eastern Orthodoxy in a Global Age: Tradition Faces the Twenty-first Century. Victor Roudometof, Alexander Agadjanian, Jerry G. Pankhurst. (s. 86).

²⁴⁹ Religion in the Post-Yugoslav Context. Branislav Radeljić, Martina Topić. (s.7).

Blev du stoppad av polisen, som med dramatiska gester påstod att du kört 180 km/h? 10 euro och ett paket svenska Marlboro-cigaretter, så var det problemet löst.

Vi hade hört hemska historier om krigsförbrytelser under kriget. Dessvärre fortsatte liknande brott även efter kriget. Det hände att turister blev stoppade av beväpnade civilister i södra Serbien, vid gränsen till Kosovo. De kunde låta en vagn rulla ut framför turisternas bil, och när de saktade in, sprang det fram beväpnade bönder. De hotade, slog och rånade en, och sedan fick man åka. *Om* man fick åka. I värsta fall kunde man bli kidnappad eller skjuten.

Krigens effekt på livet i Sverige

Under kriget tvingade serbiska privatmiliser albanska bybor att lämna sina hem. Ofta var familjerna stora, vilket betydde att man inte fick plats i en bil. Då fick man låna en till. Den äldsta sonen i familjen fick köra den andra. När tusentals människor tvingades på flykt blev det långa köer. I många fall hade sonen aldrig tidigare kört en bil, men var tvungen att lära sig på plats. Sakta men säkert fick pojken gasa, utan att göra för mycket ljud ifrån sig, så att inte växellådan började skramla. Om bilen skramlade kunde det dra till sig uppmärksamhet från paramilitärerna. Det stod serbiska soldater med stora knivar redo att knivmörda den som inte skötte sig. Pojkar löpte stor risk för att dödas, eftersom de kunde ansluta sig till UCK-gerillan. Det hände att tjetniker ville tillgodose sina behov, och kunde gå fram och slumpmässigt rycka en tjej från någon av familjerna. Mamman var uppgivet tvungen att låta henne bli ivägsläpad och sedan våldtagen. Det var knäpptyst i bilköen. Ingen vågade säga något. Vissa soldater kunde skrika ”*Jebem ti mater siptari!*”²⁵⁰.

Berusade och påtända, med blodsmak i munnen, gick dessa svartklädda privatmiliser runt och skojade. De örflade männen, och tafsade på kvinnorna. Pojkarna hade så mycket stresspåslag att på 10 minuter hade de åldrats 10 år. Deras enda brott var att de var av det manliga könet. I dikena satt unga män och pojkar med händerna bundna.

---

²⁵⁰ ”Jag knullar din albanska mamma” på serbo-kroatiska.

Vissa hade bandage på huvudet. De hade torterats. Så här levde tusentals människor i över ett år. Man bodde ute i skogen i regn och kyla. Äldre män som inte klarade av att gå med gerillan klagade: ”*Jag kan inte dö i fred, om jag vet att serberna är kvar*” sade en äldre man och grät så tårarna strömmade. ”*Oroa dig inte, farfar. Det blir bra, jag lovar!*” svarade en ung man som placerade handen på hans axel. Småbarn grät, och unga mödrar, som var sönderstressade, hade inte ens bröstmjölk att ge. Apati, nihilism och sorg karaktäriserade tillvaron för 800 000 människor på flykt.

Albanska frihetskämpar vittnade senare om hur serbisk milis kunde binda fast en död man bakom bilen, och sedan köra runt i byn. I andra fall hängde de bybor och övade prickskytte på liken. Äldre män fick sina vita folkhattar bortslagna. När de sedan släpptes fria blev de skjutna i ryggen. Ibland poserade de serbiska soldaterna med liken medan kollegan fotade. Kvinnor våldtogs och mördades.

Även om jag personligen inte var med när dessa saker ägde rum, minns jag scener kort efter krigets slut. Vi är på väg över gränsen, och en liten buss kör längs klipporna. Vi möter snart KFOR-soldater, som stoppar oss och söker igenom fordonet. Jag tvingas ta av mig skorna, och jag tittar ut mot räcket. Det står tre soldater med gevär riktade mot andra sidan berget. Jag minns att de gav mig en känsla av trygghet. En annan scen är när jag och min mor sitter på en vagn som dras av en traktor. Det är ljusst, och traktorn brummar och skakar. Där slutar minnet.

Hemma i Sverige var det en tyst överenskommelse att man inte diskuterade kriget. När vi följde nyhetssändningar från hemlandet kunde vi se reportage där tjetniker hyllade sina ledare som krigshjältar. Då bytte vi snabbt kanal. Det gjorde för ont. Vi visste att tjetniker inte gick att resonera med. De firade massmördare som dömts för brott mot mänskligheten. Motsvarigheten i Sverige skulle ha varit demonstranter som stått utanför riksdagen och hyllat Breivik.

Vilka är likheterna mellan det forna Jugoslavien och Sverige i termer av risker? Jugoslavien drabbades av en ekonomisk recession vilken förstärkte uråldriga etniska konflikter. Sverige är på väg in i en ekonomisk och politisk kris, och vi har många olika nationaliteter som alla ska ha sin del av kakan. Den dag då staten inte längre kan försörja sina bidragstagare är dagen då Sverige som fredlig nation börjar lösas upp. Då blir Sverige ett farligt, fattigt och kriminellt samhälle där svensk lag inte längre gäller. Etniska svenskar och välintegrerade invandrare kommer då att fly ut på landet eller till gated communities. Privatmilis, privata skolor och privata vårdcentraler kommer att skapas. Mångkulturella samhällen kan bara existera under kapitalism och enklavism. Någon socialistisk solidaritet är inte möjlig då, utan det kan endast existera inom en nationalstat.

Mångkultur och global massprivatisering

För att globalisterna ska kunna bli ännu rikare måste nationernas belåning öka. Då kommer välfärdsstatens nationalekonomi att krossas. Genom att finansiera massinvandring och klimatalarmism tvingas stater slösa bort pengar. Ekonomierna belastas och välfärden sjunker. När pengarna är slut måste kommuner och landsting ta lån från utländska banker, som ställer vissa krav. Dessa krav innefattar privatisering, vilket i sin tur leder till ett anarko-kapitalistiskt system. Om en kommun inte kan betala tillbaka lånen, kan bankerna kräva att kommunen privatiserar sina verksamheter. Det finns tydliga belegg för att vänstern finansieras av plutokrater som George Soros.²⁵¹ Vänstern är förmodligen omedveten om att man går storbankernas ärenden, som låtsas bry sig om social rättvisa. Vad finns det egentligen för skäl för George Soros att indirekt stödja Black Lives Matter?²⁵²

---

²⁵¹ <https://www.mrc.org/commentary/george-soros-godfather-left-gives-550-million-liberal-causes>

²⁵² <https://www.axios.com/george-soros-racial-justice-black-lives-matter-20158141-7cea-4809-bbde-82fe34761445.html>

Nationalisterna, som kämpar emot nyliberaler och pluttokrater, är mig veterligen de enda som nu kämpar för den svenska demokratin och vår yttrandefrihet. Globala företags intressen handlar om att öka vinsten vilket underlättas om marknaden i många länder avregleras och alla tidigare allmänna verksamheter privatiseras. Följderna blir att företag indirekt kan styra hur regeringar agerar. Makten flyttas alltså från folket till företagen och vi får en internationell oligarki. I Sverige kan den här sortens politik leda till spänningar när kampen om resurserna ökar. Det förvärras av en fortsatt massinvandring. Det innebär att otryggheten och kriminaliteten ökar. Det i sin tur kan leda till en samhällskollaps, och sedan till våldsamma enklaver. Det är därför oerhört viktigt för Sveriges framtida kollektiva existens att det införs en ansvarsfull nationsvänlig politik.

Om svenskarna trots detta fortsätter att rösta på Sjuklöverns politik, kommer sannolikt bombattentat, mord, misshandel, skjutningar, rån, förnedringsrån, sexuella trakasserier och våldtäkter att fortsätta. När jag skriver detta skedde dagen innan en skjutning mot ett barnfamiljshus i Borås. Brottet rubricerades som mordförsök.²⁵³ Det är med andra ord ingen lek längre. Det spelar ingen roll att man tror på alla människors lika värde, eftersom det inte är vad detta handlar om. Det handlar inte om vänster eller höger. Det handlar om två frågor; ska Sverige fortsätta existera som välfärdsland eller inte?

Om du röstar på Sjuklövern i nästa val, röstar du för en fortsättning av det negativa som varit. Jag tror dessutom att Socialdemokraterna gärna vill minska beroendet av demokratin hos det svenska folket. Jag tror också att man kommer att tillåta 100 000 invandrare per år, vilket innebär att vi kommer att ha 1 miljon fler invandrare inom 10 år. Då kommer man att ha skaffat sig en egen bas av lojala väljare. Vad det här skulle kunna innebära är att de infödda svenskarna röstar för att låta sig bli minoriteter inom några årtionden. 1 miljon människor till klarar inte välfärden av. Välfärdssamhället kan komma att kollapsa och Sverige kommer att bli ett farligare land att leva i. Då kommer de som röstade på Sjuklövern att bittert få ångra att de inte röstade annorlunda. Kom ihåg det. Sveriges framtid vilar i dina händer.

---

²⁵³ <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/70bKn9/skottlossning-i-boras--misstankt-mordforsok>

Historiskt har alla mångkulturella samhällen kollapsat i våldsamma krig. I de fall där mångkulturen har kvarstått har det bildats enklaver. Om vi tar USA som ett exempel, har vi än idag ett segregerat apartheidsamhälle. Visserligen har det förbättrats rent ekonomiskt för medelklassen, men, det finns kvar relikier från ett rasorienterat samhälle. En verklighet där man är beroende av sin etniska tillhörighet. I USA styr de rika bankerna och företagen, och fattiga människor får nöja sig med brödsbulor. I USA får fattiga vita och svarta utstå polisvåld och brutalitet. Den utbildade intellektuella medelklassen klarar sig betydligt bättre, men vad spelar det för roll när man har 1.5 miljoner kronor i studieskulder?

Det enda som kan garantera sann trygghet, optimism och välfärd är den nationella välfärdsstaten. Den förutsätter att medborgarna fullgör sina skyldigheter och kräver sina rättigheter. Detta oavsett ens religion, kultur eller härkomst. Det är sann frihet och demokrati, där språk, solidaritet och nationen går före kulturmarxistisk gruppidentitet. Sverige är värt att kämpa för. Det är den enda platsen på jorden där vi hör hemma. Sverige är också hem för de invandrare som jobbar och sliter. Dessa vill inte att Sverige ska bli som det land som de en gång flydde ifrån.

Därför har du ett ansvar som medborgare i detta land, och som förespråkare för mänskliga rättigheter, att sträva efter att upprätthålla nationalstaten. Annars löper både svenskar och invandrare för risken att drabbas av den ansvarslösa invandringspolitiken. Det enda sättet att rädda och återställa Sverige är att man röstar bort Sjuklövern. Man bör därför rösta på konservativa partier, med en sverigevänlig filosofi. Mångkultur kan vara en farlig häxbrygd. Grillade bebisar i Kroatien och bosniska gravida kvinnor som skars upp och fick fostret utslitet säger väl allt? Låt Jugoslavien vara ett varnande exempel.

Kapitel 8:
**Anti-promiskuitet, klimatrealism och
psykisk ohälsa i förorter**

Alla är slampor utom min mamma

Förorten hade onekligen en mycket restriktiv syn på hur kvinnor och flickor fick bete sig. De som kom från klansamhällen förväntade sig att döttrarna skulle vara blida, kyska och kuvade. En av följderna av denna syn på kvinnan var hederskulturen. Självklart stod svenska feminister i förorten, utanför föreningar, och protesterade mot patriarkatet? Nej, det gjorde dem inte. De var för upptagna med att jaga vita CIS-män.

Feministerna vägrade rikta kritik mot de invandrare som var misstänkta för att ha behandlat sina döttrar och fruar illa. Förklaringen var att man då skulle springa SD:s ärenden. Man tog inte upp de fall där flickor hade gifts bort, kastats ut från en balkong eller hade tvingats bära sjal. Feministernas rädsla att gynna ”fel” ideologi var viktigare än att våga tala klarspråk.

I förorten kallade killar varandras mödrar för olika nedsättande ord. Det gällde dock aldrig ens egen mor. Man blev därför mycket förolämpad när man själv blev utsatt för samma sak. I den svenska kulturen skulle det vara mamman som berördes av förolämpningen, och inte sonen. Men i förorten var mamman fortfarande en kvinna. Hur mamman betedde sig kunde påverka sonens heder. Om mamman träffade andra män än pappan skämdes barnen och rykten spreds som skadade familjens rykte. Av rädsla för att bli kallad för nedsättande saker stannade kvinnor kvar i sina äktenskap, även om de kanske vantrivdes. Vissa hade varit hemmafruar hela sina liv i Sverige, och kunde därför ytterst lite om det sociala samspelet. Dessa kvinnor var de som levde under ett patriarkalt förtryck i ordets sanna bemärkelse, där män, men inte kvinnor, var fria att göra misstag.

Om någon frågade efter systemen blev man upprörd, eftersom även hon ansågs vara under broderns skydd. Om systemen sprang runt med killar kunde andra familjer sprida rykten, vilket gjorde henne oärbar. Männerna i familjerna ägde kvinnorna och skulle styra vilka val de gjorde och inte gjorde. Innan en kvinna gifter sig måste hennes blivande man genomgå en mansritual. För att dotterns far och bröder skulle acceptera honom var han tvungen att bevisa att han var en ansvarstagande man. Om han inte lyckades sade man nej till äktenskap. Dottern kunde då bli mycket ledsen eftersom de kanske älskade varandra. Att kvinnor flydde med sina partners skedde förstås också, men generellt sätt var det ovanligt.

Vart skulle dem fly och till vem? Hedern, rädslan och grupptricket gjorde att dottern stannade kvar och lydde familjen. Det ska dock noteras att det är betydligt mer liberalt idag än vad det var innan, och en betydande del av unga kvinnor med invandrarbakgrund har sannolikt endast ganska milda utmaningar med hederskulturen inom familjerna.

Utsatta områdets patriarkala maktstrukturer och hedersvåld i Sverige är en naturlig konsekvens av socialdemokratiens migrationspolitik. Genom att inte ställa krav på språkinläring, självförsörjning och social adaptation tillåter man framväxten av segregerade, parallella samhällen. Med denna utveckling följer även hederskultur, vilket idag är en politiskt het potatis som vita medelklassfeminister vägrar att diskutera. Tidigare ursäktade man sig med att man inte förstod sig på fenomenet.

Dagen då man konservativa krafter tog upp feministernas svek mot hedersutsatta flickor och att lösningen låg i en mer restriktiv invandring, övergav etablissemanget frågan. Kvinnor fortsatte giftas bort och att bli övervakade av sina fäder och bröder. Man fortsatte att låta pappor och bröder övervaka unga kvinnor samt gifta bort dem. Pela och Fadime är bara två exempel på kvinnor som dött som ett resultat av hedersvåld. Genom att man trivialiserade och relativiserade fenomenet, med hypoteser om att det även i Sverige fanns hederskultur, kunde man ignorera frågan. Det är, helt enkelt, en "känslig fråga". En känslig fråga som har kostat många liv. En annan känslig fråga var förstås sexual-liberalismen.

Klankultur, anti-pride och kognitiv dissonans

Konsekvenserna av sjuklöverns oförmåga att med adekvata medel ta sig an hederskulturen berodde delvis på den nyfödda "statstribalismen".²⁵⁴ Den innebar att regeringen samarbetade med klanledare i olika frågor. Ett exempel kunde vara att kommunfullmäktige godkände moskébyggen som finansierades av Saudiarabiska fonder. Mot röster kunde klanledare indirekt signalerade till sossarna att man gärna ville att landsmännen skulle fortsätta att försörjas.

---

²⁵⁴ Statstribalism är min beteckning för när staten samarbetar med olika klaner som i utbyte mot inflytande i samhällsfrågor röstar på det styrande partiet.

Det kunde också finnas ekonomiska incitament, där olika klanledare ansökte och beviljades generösa anslag när de startade företag eller föreningar. Sedan fanns också ”negativa” friheter. Klanledare fick vara fria från eventuell kritik och skandaler.

I utbyte mot att få religiöst och kulturell inflytande i olika samhällsfrågor, röstade klanmedlemmarna på partiet. Det inkluderade också ett skydd från interna kritiker, som till exempel invandrarkvinnor som bekämpade hedersvåld. På grund av frågans känsliga karaktär uteslöts de av partiledningarna, som i fallet med Kakabaveh.²⁵⁵ Officiellt var förklaringen att man hade samarbetssvårigheter, men den verkliga orsaken var sannolikt att en klanledare gjort en förfrågan om uteslutning. Svensk politik påverkades med andra ord av neo-politisk, anti-demokratisk tribalism där man med svenska skattemedel indirekt ”finansierade” hederskultur.

Hederskultur är något som associeras med klansamhällen, och finns idag i många delar av världen, så som Mellanöstern, Afrika och Asien. Redan i Babylonien benämns hederskultur bland statslösa patriarkala klaner. Kvinnans oskuld ansågs tillhöra familjen.²⁵⁶ I det gamla Mesopotamien år 1080 f. Kr. i Assuras lag står det bland annat att flickans pappa kan göra vad han vill med sin dotter utan att straffas för det. Hederskulturen föregick alla religioner. Ytterst få hade modet att ifrågasätta hederskulturen inifrån. Ytterst få hade modet att ifrågasätta utifrån.

Med hjälp av Metoorörelsen kunde svenska journalister byta fokus för en tid. När Martin Timell jagades och karaktärsmördades av pressen blev många svenskar chockerade. Men det hade inget nyhetsvärde i förorten. Jag tror att man ansåg att det var minst lika mycket kvinnornas fel. Att han friades hade ingen betydelse för Metoorörelsen, men i förorten var man inte förvånad. Hade man frågat en slumpmässig kille i förorten om Martin Timell hade han sannolikt svarat ”*Mannen, TV4 har värsta orgien, walla*” vilket är förortsspråk och betyder om man översätter ”*På TV4 har personalen sex med varandra för att klättra i karriärer*”.

---

²⁵⁵ <https://www.dn.se/nyheter/politik/vansterpartiets-ledning-vill-utesluta-kakabaveh/>

²⁵⁶ <https://www.justice.gc.ca/eng/rp-pr/cj-jp/fv-vf/hk-ch/p3.html>

Men det ironiska med den här sortens rörelser är att de är väldigt specifika med vem som har gjort fel. När kändisar med invandrarbakgrund misstänktes för våldtäkt var det knäpptyst på Metoofronten. Att hänga ut invandrare och anklaga dem för våldtäkt var att gå ”rasistiska partiets ärenden”. Detta oavsett om personen var dömd eller inte. Det visar på en fundamental skillnad på hur media idag förhåller sig till kriminalitet och skandaler. Det verkar som att det är viktigare att ta hänsyn till risken att *motståndaren* gynnas, än att faktiskt kämpa för sitt ändamål.

Något annat som journalisterna inte alltid vågade ta i var förortens förakt mot HBTQ-rörelsen. Den allmänna uppfattningen i förorten var att det fanns bara två kön, och det hade Gud bestämt. Det var bara svenskar som sysslade med andra alternativ. Därför möttes Pride-parader och homosexualitet med förakt. Att i förorten gå ut med att man var homosexuell kunde vara farligt.²⁵⁷ Familjen hade vanärats. Den skam som svenska fäder kände över sina homosexuella söner på tidigt 50-tal fanns idag i förorten bland invandrade män. HBTQ-aktivism var helt oacceptabelt i förorten. Det var ironiskt att den enda gången Pride-tåg rörde sig i förorter var när det arrangerades av borgerliga krafter.²⁵⁸

Vänsterfeminismens resonemang var förvirrande för dem själva, så även i förorten. Vissa invandrarkillar där i förorten var den diametrala motsatsen till vad feministerna förespråkade. De hade delvis intoleranta värderingar. Man var mycket kritisk mot HBTQ-rörelsen. Då kunde man få höra kommentarer som: ”*Astaghfirullah, mannen, dom tror det finns 500 kön, walla, psykos*”. Översatt från förortsspråk betyder det: ”*Pride-rörelsen tror att det finns hundratals biologiska kön vilket enligt vissa förortsbor tyder på en psykotisk vanföreställning*”.²⁵⁹

---

²⁵⁷ <https://sverigesradio.se/artikel/5599618>

²⁵⁸ <https://www.gp.se/nyheter/sverige/pride-järva-sverigevänner-får-också-fira-pride-1.3511418>

²⁵⁹ *Astaghfirullah = Jag ber om förlåtelse från Gud.
Walla = Jag svär.*

Vissa tyckte att homosexuella skulle avrättas.²⁶⁰ Trots dessa värderingar undvek mainstreammedias journalister att kritisera förortens medborgare. Enligt kulturmarxistisk värdegrund kan två utsatta minoritetsgrupper inte kränka varandra. Det är bara vita heterosexuella män som kan kränka minoritetsgrupper. Genom den migrationspolitik som förespråkades importerade vänsteretablissemang indirekt sina ideologiska motståndare. Den kognitiva dissonans som uppstod när man insåg att vissa invandrare hade svårt för postmodernism och feminism förtrycktes genast, av ångest för vad det kunde betyda. Detta är min hypotes.

Förortens rävsax, hedersvåld och etablissemangets svek

Att invandrarna röstade på Socialdemokraterna ledde till att klaner kunde få inflytande på olika politiska frågor. Eftersom många invandrarfamiljer utövade en tribal familjepolitik blev feminismen minst 100 år tillbaka. Kvinnor förväntades vara ärbara. Klankultur ersatte individualism. Feministiska aktivister vågade inte kritisera förortens klanledare och andliga rådgivare av rädsla för att legitimera den svenska högerns ideologiska ståndpunkt. För att blunda för verkligheten gjorde man som det amerikanska ordspråket lyder: "Beating around the bush". Man talade om det utan att direkt nämna kärnproblemet.

Man tassade försiktigt runt hedersvåld genom att man istället talade om socioekonomiska faktorer, främlingsfientlighet, politikernas okunskap, strukturell rasism, fördomar, Moderaternas och Sverigedemokraternas framväxt. Det spelade alltså ingen roll för vänsteraktivisterna att Sverigedemokraterna också bekämpade hedersvåld.²⁶¹ Men på grund av att de till stor del bestod av svenska nationalisterna som inte delade vänsterpartiets värdegrund, blev de uteslutna. Det var viktigare för vänstern att man hade rätt värdegrund än att man delade samma sakpolitiska åsikter. Tragedin med denna oförmåga att kalla en spade för en spade var att de kvinnor som föll offer för hederskulturen övergavs.

---

²⁶⁰ <https://ihjallbo.se/2019/06/13/hbtq-personer-visar-sin-stolthet-men-i-hjallbo-ar-det-svart-att-leva-oppet-%EF%BB%BF/>

²⁶¹ <https://sd.se/vad-vi-vill/jamstalldhetspolitik/>

Att våga rikta kritik mot hedersvåldsutövare betydde samtidigt att man anföll mångkulturen och klankulturen. När Amineh Kakabaveh av den anledningen kritiserade Vänsterpartiets medlemmar uteslöts hon.²⁶²

Lösningen på hedersvåldet var enkel: Döm ut långa fängelsestraff för de män och kvinnor som utövade det, som avskräckande exempel. Men eftersom hederskulturen var en bieffekt av klanernas röster på Socialdemokraterna hade partiet svårt att kritisera fenomenet. Genom att starta kvinnorrättsorganisationer såg det bra ut i TV, och politiker, tjänstemän och aktivister förespråkade plakatpolitik. Ofta var dessa av minimal hjälp.

Sara Mohameds organisation påstod att man hade hjälpt 1500 kvinnor. Men när utomstående kvinnor bad om en redovisning av dessa kvinnor fick de inga underlag. Vad menade man egentligen med att man hjälpt 1500 kvinnor? Hade de fått en sovplats en natt, fått dricka kaffe och diskutera med en kvinnorrättsaktivist, och sedan gått hem till brodern och fadern? Hur många av de 1500 flickorna hade sedan gifts bort eller kapitulerat inför hedersvåldet? Var dessa 1500 kvinnor bara namn på ett papper från en loggbok? Det var ingen som visste.

Det intressanta är att hederskultur inte nödvändigtvis är knutet till utsatta områden. Vanliga män med högskoleutbildning och jobb kunde på dagarna fungera ihop med andra svenska kvinnliga kollegor. Men när de väl kom hem bytte de personlighet. Hemma hade man makten. Även sönerna kunde indoktrineras lätt, eftersom de identifierade sig med fadern. Pojkarna tycktes aldrig ha genomgått Oidipuskomplexet, vilket var psykoanalytikern Sigmund Freuds teori inom psykoanalysen om att varje barn genomgår en utvecklingsprocess där fadern uppfattas som ett hot som vill stjäla mamma. Eftersom pojken upplever kastrationsångest från fadern, som är starkare, väljer barnet istället att identifiera sig med honom. Det var få unga män som vågade gå emot sina fäder. Pappa var den viktigaste personen i sonens liv.

---

²⁶² <https://www.aftonbladet.se/nyheter/samhalle/a/MRqvzm/vansterpartiet-utesluter-amineh-kakabaveh>

Även i de fall då pappa behandlade mamma illa. Vissa levde i princip under hot, eller åtminstone under risk för hot. Fadern kunde vara övertalande, inflytelserik och manipulativ och vända familjemedlemmar mot varandra. Hederskulturen hade en smygande gradient och var svår att upptäcka.

Men vad var man egentligen för man som lät pappa behandla syster och mor illa? Som en ansvarstagande medborgare ansåg jag att om man tillät kvinnorna i sitt liv - mor, syster, flickvän eller vän - att bli illa behandlade, antingen av en själv eller andra, då var man en förlorad man. På samma sätt var många hederskultursutövare förlorade som lät andras ryktesspridning gå före familj och kärlek. Det värsta fall jag hört om var när fadern i familjen satt passivt i flera år medan dottern blev misshandlad fysiskt av modern som ständigt kallade henne för "hora". Allt på grund av att dottern inte följt hederskulturen. Fadern skämdes över dottern men hon älskade honom trots allt hon fick utstå. När han blev sjuk, och dottern ville besöka honom på sjukhuset, sade han nej. Han dog hellre än att träffa sin egen dotter. Dottern var "*persona non grata*".

Trots att det kallas för hederskultur finns det inte mycket heder i det. Män ska inte göra så mot sina döttrar. Män ska inte göra så mot sina fruar. Man kallar inte andra kvinnor för "hora" för att de råkar gå bredvid en kille på väg ut från bion. Hederskulturen var ingenting annat än ett psykiskt fängelse för kvinnor. Det var ett sätt att styra över andra individers liv. Hederskultur var en form av gaslightning²⁶³, där familjen ogiltigförklarade dotterns kritik mot hederskulturen med att hon "blivit försvenskad". Genom ständiga kommentarer som "*Du såg ut som en hora när du gick med den där mannen*" luras kvinnan att internalisera och normalisera hedersvåldet. Hederskultur kan egentligen tolkas som ett patriarkalt vapen riktat mot kvinnors frihet.

Dessvärre var det inte bara män som deltog i hederskultur. Även kvinnor gjorde det. Man kanske frågar sig varför mödrar gör det mot sina egna döttrar? I Sverige är det vanligt att mödrar uppmanar sina döttrar att leva fria, och att skilja sig om de vantrivs med sina makar. Men bland mödrar som utövade hedersvåld fanns det tecken på internaliserat kvinnoförakt.

---

²⁶³ "Gaslighting" är den engelskspråkiga benämningen på en form av psykisk manipulation, eller psykisk misshandel.

En del invandrade kvinnor från klankulturer hade blivit bortgifta med män de inte älskade. När de kom till Sverige medvetandegjordes detta när de mötte svenska kvinnor som levde fria. Vissa påmindes om sin sorg. Gruppträck från manliga släktingar kunde påverka mödrar att gå emot sina döttrar. För att inte behöva konfrontera dessa känslor, projicerade man vidare på hederskulturen. Det man själv blivit utsatt för riktades mot den man älskade.

Med detta sagt så ska man naturligtvis inte generalisera hela kulturer, grupper, eller religioner när man diskuterar hederskultur. I de flesta fall är hederskultur ett kulturellt snarare än ett etniskt fenomen. Upplysningen, internet och sociala medier har gjort att fler kvinnor vågar ta kampen. Men det finns också ett mörkertal bland kvinnor som inte vågar. Dessa kvinnor behöver samhället för att nå ut, vare sig de bor i förorter eller inte. Det förutsätter dock att man tar tjuren vid hornen. Politisk korrekthet hjälper inte dessa utsatta kvinnor och feminismen i Sverige måste ta sitt ansvar och kritisera hedersvåldsutövare, oavsett vem som indirekt gynnas.

Klimatalarmism existerar inte i förorten

Klimatalarmism existerar inte i förorten av den enkla anledningen att man där är medveten om att sådana frågor är alltför komplicerade. Om något, finns den andliga inställningen att ”*bara Gud vet*”. Vetenskapens motsvarighet är ”*det finns saker vi inte förstår fullt ut*”. Hade man dessutom berättat att svenskar helgonförklarat en 16-årig tjej utan utbildning i klimatkunskap hade de blivit chockade. Hade man efter det berättat att klimatmålen innefattar avskaffandet av demokratin så hade invandrarna fått bekräftat att svenskarna fullständigt tappat kontakten med verkligheten.

Bland en del invandrare finns en naturlig fatalism. Det är ingen som vet när man ska födas och dö, och det är ingen som vet när jorden ska gå under, förutom Gud. Därför utgår man från att människan inte förstår fullt ut hur livet fungerar och att det är lönlöst att försöka förstå det. Det inkluderar även vetenskap och klimatfrågor. På grund av denna fatalism ska man vara jordnära och fokusera på att leva ett bra liv, och att vara en bra människa. Det innefattar att mänskliga dygder går före klimatfrågor. Människor är viktigare än abstrakta vetenskapliga områden. Det är därför viktigare för invandrare att leva fria från klimatångest. Att en 16-årig tjej får 10 miljoner kronor för sin s.k. klimatkamp²⁶⁴ möts i förorten av kritik. Många invandrare förstod snabbt att det hela var en stor bluff som handlade om att inskränka vanliga invandrares friheter och ta ifrån dem deras pengar. I förorten ansågs Greta vara en flicka som utnyttjades av starka krafter.

Märkligt nog är det aldrig någon klimatalarmist som riktar kritik mot förortsbornas flyg- och bilresor. Det är nästan som att klimatalarmismens kritik bara gäller vita medelklassvenskar vars frihet ska inskränkas av Miljöpartiets politik. Ett parti som nu hamnat under riksdagsspärren.²⁶⁵ I förorten existerar inte flygskam, köttskam eller bilskam. Tanken att man ska undvika att flyga under semestern på grund av klimatet anses här vara absurd. Mänsklig hälsa går före klimatdiktatur.

---

²⁶⁴ <https://www.stockholmdirekt.se/nyheter/greta-thunberg-far-10-miljoner-for-klimatkamp/reptgt!BUOPkqMjlvG9JU0FYREHzw/>

²⁶⁵ <https://www.svd.se/tva-av-januaripartierna-under-sparren-i-svd-sifo>

Att inte äta kött är också absurt då människan ätit kött i hundratusentals år. Att ständigt mäta sitt Co2avtryck och att dessutom tro att det verkligen påverkar jordens varierande klimat verkar absurt.

Förortens invandrare är på grund av deras realistiska hållning till klimatet, inte oroliga. Många invandrare fokuserar på riktiga dygder, så som familj, hälsa, ekonomisk frihet och upplevelser. Att behöva ställa in flygresor och äventyr för att Miljöpartiet ber om det är helt uteslutet. Överstatlighet och globalism går inte hem i förorten. Många invandrare struntar i Greta, EU och IPCC. Speciellt när en klimatkiktatur skulle innebära en ekonomisk nedgång och nya teknokratiska styrmedel. Invandrarna kom till Sverige för att leva fria liv. Vill vi förvandla Sverige till samma typ av verklighet som invandrarna en gång flytt ifrån?

Förortsbornas inställning till klimatalarmismen är att den är kraftigt överdriven. De som skrämmer med den bidrar till en sämre tillvaro för sig själv, sin familj och sin omgivning. Utöver att vi löper risk att avskaffa demokratin, och istället bli styrda av en elit i Bryssel, kan vi upphöra att vara ett kunskapssamhälle. När vi lägger ner kärnkraftverk och kolkraftverk och gör oss beroende av förnyelsebara energier löper vi flera allvarliga risker. På vintern riskerar vi att frysa ihjäl, eftersom solen inte skiner på solpanelerna. Det är heller inte alltid det blåser på våra vindkraftverk.

Det är med andra ord farligt att till 100% satsa på förnyelsebar energi. Detta är förortens invandrare kanske omedvetna om, då den kunskapen sällan når dem. Men dagen då elräkningarna blir dyrare, och det blir svårare att värma bostaden, kommer kraven på höjda bidrag att ställas, vilket kommer att öka försörjningsbördan ytterligare. Om man inte höjer bidragen för våra utsatta medborgare i förorten, om de inte kan värma sina bostäder ordentligt, kommer dem att börja elda i bostaden och vägra betala hyra och el. Det i sin tur kommer leda till att hundratals familjer tvingas andas in giftig rök, var på de dör av sjukdomar. Att implementera 100% förnyelsebar energi och att stänga ned kärnkraftverk och kolkraftverk, kommer att chockhöja priserna på energi.

När invandrare med låga inkomster inte längre kan värma sina bostäder finns det risk att kaos bryter ut. Det är därför viktigt att allmänheten har tillgång till billig energi, som vi sedan kan sälja om vi vill. Billig energi är möjligt med kärnkraftverk, vattenkraft eller kolkraftverk. Det betyder inte att man inte kan komplettera med förnyelsebara energikällor, men detta kan ännu inte ersätta fossila energikällor. Problematiken med att låta ett 16-årigt helgon springa runt och tala om för världen att vi ska tvingas gå över till förnyelsebara energikällor, och offra våra ekonomier, är att det är orealistiskt och farligt. Om man ifrågasätter hennes trovärdighet kan man råka illa ut. I ett fall knuffade Gretas militäriska livvakter våldsamt undan en kanadensisk journalist som ville ställa några obekväma frågor²⁶⁶. Det har även visat sig att det finns mäktiga aktörer bakom henne som kan komma att bli stenrika i kölvattnet av hennes agenda.²⁶⁷ Utöver allt detta ska Sverige betala flera miljarder kronor årligen till klimatfonder, pengar som annars skulle kunna gå till integration och anpassning av invandrare och nyanlända i det svenska samhället.

---

²⁶⁶ <https://samnytt.se/greta-thunbergs-egna-vakter-knuffade-ivag-journalist-du-ar-farlig-for-oss/>

²⁶⁷ <https://www.rebelnews.com/exclusive-documentary-expose-greta-thunberg-greta-inc>

Psykisk ohälsa i förorter

En hel del av utanförskapets problematik går delvis att härleda till den psykiska ohälsan. Enligt en studie från 2006 om psykosocial hälsa hos andra generationens invandrare, löpte barnen 2-3 gånger större risk för beteendeproblem än andra.²⁶⁸ Beteendestörningar var vanligare vid 3 och 5-årsåldern. Bland många förklaringar fanns ”*bristande möjlighet att lära sig svenska i hemmet när föräldrarna enbart talade sitt ursprungsspråk*” men även social belastning. Det gällde familjer från Jugoslavien men även Mellanöstern.

Enligt ett examensarbete med titeln ”*den ärvda exilen i psykoterapi - en intervjustudie bland psykologer*” från Göteborgs Universitet från 2014, finns en *exilproblematik* som ärvs av andra generationens invandrare. Den kommer till uttryck i en identitetsproblematik, svårigheter att hantera känslor, bristande framtidstro, luckor i förståelse av historia, men även föräldrarnas förlorade personliga auktoritet.²⁶⁹ Oviljan att diskutera föräldrarnas trauma beskrivs som något som skapar omedvetna fantasier och föreställningar hos barnen. Man talar om ett ”*exiltillstånd*”. Det stämmer in på det jag skrivit om hittills, hur andra generationens invandrare har nedärvda trauman och psykiska bekymmer. Skamkänslor över att behöva tala med psykologer förvärrar det hela. Detta på grund av att depression och ångest tas hand om via religiösa metoder snarare än via terapeutiska sjukhusbesök.

I en vårdstudie från 2005 omfattades 1,4 miljoner kvinnor. 192 900 var födda utomlands och 176 860 var svenskfödda andra generationens, med minst en utlandsfödd förälder. Syftet var att studera sambandet mellan födelseland hos kvinnor och olika faktorer som inverkan på risk för inläggning på sjukhus på grund av psykiatriska respektive somatiska diagnoser under åren 1994-1998.

---

²⁶⁸ <https://socialmedicinsktidskrift.se/index.php/smt/article/view/1149>

²⁶⁹ https://gupea.ub.gu.se/bitstream/2077/37873/1/gupea_2077_37873_1.pdf

Studien visade att andra generationens invandrarkvinnor löpte högre risk för en första inläggning på sjukhus med psykiatrisk diagnos, jämfört med svenska kvinnor.²⁷⁰ Risken ökade med 50% för flyktingar som var kvinnor, 40% för kvinnor som var arbetskraftsinvandrare och 35% för andra generationens invandrare. Utomeuropeiska kvinnor löpte 25% större risk för somatiska sjukdomar jämfört med etniskt svenska kvinnor.

En studie från Högskolan i Skövde publicerad 2018 titulerad ”*faktorer som kan påverka psykisk ohälsa hos flyktingar*” visar att flyktingkvinnor som bott här i 10 år och även alla invandrare, har sämre mental hälsa än svenskfödda.²⁷¹ Studien pekar också på att invandrare har ett fattigt socialt kapital vilket kan bidra till en sämre psykisk hälsa. Faktorer som socioekonomisk status, kön, etnicitet och kulturer lyfts fram. Samtliga av dessa faktorer går mer eller mindre att härleda till det som vi tagit upp, nämligen bristen på integration. Kravlöshet, vilket helt går att härleda till socialdemokraternas och moderaternas migration,- integration,- och bostadspolitik. Invandrare som inte får känna samhörighet med etniska svenskar löper risk för utanförskap och psykisk ohälsa vilket ärvs av barnen. Barnen löper då större risk för avvikande beteende. Detta ökar risken för brott.

---

²⁷⁰ <https://www.vardfokus.se/tidningen/2005/nr-6-2005-6/invandrarkvinnors-risk-for-psykisk-ohalsa-hogre/>

²⁷¹ <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1282790/FULLTEXT01.pdf>

Funktionsnedsättningar och sjukdomar i utsatta förorter

Enligt rapport av Socialstyrelsen från 2009 har man undersökt varför barn i somaliska familjer har ökad förekomst av autism, speciellt i Stockholmsområdet.²⁷² 2011 publicerade Sveriges Radio ett inslag om att det fanns tre till fyra gånger så stor risk för att utveckla autism om man var från Somalia.²⁷³ Även i en studie utförd av Sahlgrenska år 2010 kom man fram till att det är högre förekomst av autism hos somalier.²⁷⁴

Autism är också vanligare bland andra generationens invandrare, enligt en artikel av Läkartidningen från 2017.²⁷⁵

Enligt en krönika i Dagens Samhälle av krönikör och barnläkare Mats Reimer leder migration till ökat vårdbehov. Han skriver att migranter löper större risk att utveckla infektionssjukdomar, blodsjukdomar, och funktionshinder, där kusingifte inom vissa grupper kan leda till utvecklingsstörningar, missbildningar och ovanliga genetiska sjukdomar.²⁷⁶ Reimer hänvisar också till en studie i samma artikel som menar att 17% av alla med cerebral pares är utlandsfödda.

Enligt en studie gjord av Anna-Clara Hollander, psykolog och forskare på institutionen för global folkhälsa vid Karolinska Institutet, som omfattade drygt 1.3 miljoner människor bosatta i Sverige mellan 1998 och 2011, så löpte flyktingar i snitt 66% högre risk att drabbas av schizofreni och liknande psykoser.²⁷⁷ Då många av dessa migranter sannolikt hamnar på utsatta områden, på grund av bostadsbrist, så ökar risken för psykiska sjukdomar. Detta gäller även invandrare och andra generationens invandrare som bor i särskilt utsatta områden.

---

²⁷² <https://insynsverige.se/documentHandler.ashx?did=112532>

²⁷³ <https://sverigesradio.se/artikel/4444875>

²⁷⁴ <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/pdf/10.1111/j.1469-8749.2010.03812.x>

²⁷⁵ <https://lakartidningen.se/klinik-och-vetenskap-1/artiklar-1/rapport/2017/09/lokal-samverkan-positiv-vid-autism-hos-sma-barn-i-multietnisk-stadsdel/>

²⁷⁶ <https://www.dagenssamhalle.se/debatt/migrationen-leder-till-ett-okat-vardbehov-28652>

²⁷⁷ <https://ki.se/forskning/sa-paverkas-manniskor-pa-flykt>

Kapitel 9:

Hur löser vi utanförskapet?

Att lösa utanförskapet är tufft, och kommer att kräva många årtionden av ansvarsfull politik. Det kommer också att kräva en social, folklig, institutionell, lokalpolitisk och slutligen riksdagspolitisk förändring i medvetande. Alla samhällets medborgare och aktörer behöver samarbeta genom att kritiskt granska sina egna uppfattningar. Man behöver reflektera över vad som *orsakar* utanförskap och vad som *förvärrar* det. Det kommer också att kräva att alla medborgare, svenskar som invandrare, tar sitt ansvar och ifrågasätter både sina egna uppfattningar i frågan om utanförskap, men även närståendes och kollegors. Naturligtvis ska detta ifrågasättande ske med rationell argumentation i grunden och med respekt för olika uppfattningar. Man ska komma ihåg att denna selektiva indoktrination har pågått i många år. Många tror på fullaste allvar att *rasister* är den enda orsaken till att invandrare hamnar i utanförskap. Detta är uppseendeväckande okunnigt.

Innan vi börjar måste vi se över vad som driver och förvärrar utanförskapet. Om man börjar hierarkiskt kan vi ta rättsväsendet. En relevant myndighet är polisen, men här får man inte låta sig luras. Vi har en naiv tro att polisen kan lösa allt. Många faktorer vad gäller utanförskapet är bortom polisens kontroll. I en rapport av polisen från 2016 kan man läsa följande: "*Flertalet av riskfaktorerna ligger bortom polisens kontroll såsom exempelvis välfärdssystemens tillstånd, arbetslöshet, etnisk segregation, stigmatisering och trångboddhet.*"²⁷⁸

Ska vi översätta dessa byråkratiska termer så menar polisen att bidragsberoende, frivillig eller ofrivillig arbetslöshet, klankultur, ansvarslös politik och politisk korrekthet är faktorer som förvärrar utanförskapet. Problemen inom polisen är komplicerade med tanke på att vissa poliser är kopplade till vänsterextrema klimatrörelser som uppmanar till strejk.²⁷⁹

---

²⁷⁸ <https://snpf.org/wp-content/uploads/2016/06/Utsatta-omraden-sociala-risker-kollektiv-formaga-o-oonskade-handelser.pdf>

²⁷⁹ <https://samnytt.se/polis-kopplas-till-vansterextrem-rorelse-uppmanar-kollegor-till-generalstrejk-for-klimatet/?fbclid=IwAR0dUbWWabRRjGY7jPIU9f7dTYPYGRFN7usxuRxxQJS4JAUx5QiqLKVx5NE>

Att vi sedan har vissa poliser som går ner på knä inför våldsamma vänsterextrema grupper²⁸⁰ stärker inte polisens trovärdighet. Särskilt inte när polisen spelar in avsnitt för realityserier, som de sedan raderar efter kritik.²⁸¹ Enkelt uttryckt; polisen sysslar till stor del med allt annat än brottsförebyggande åtgärder.

Polisen har inte desto mindre misslyckats katastrofalt att med adekvata medel kontra utanförskapet. Regeringen tog fram ett 34-punktprogram med förslag på åtgärder mot gängkriminaliteten.²⁸² SD valde att kritisera programmet då man till exempel inte registrerade svenskfientliga hatbrott, vilket Mikael Damberg valde att inte kommentera.²⁸³ Detta program har totalt misslyckats, liksom polisens “Operation Rimfrost” som blev ett fiasko.²⁸⁴ Ett annat område som bör belysas är *det semantiska kriget*.

Akademikers och tjänstemäns selektiva terminologi i frågan om utanförskapet

Politiskt korrekt akademiker och tjänstemän bidrar också till att stärka en vänstervriden och vinklad debatt om utanförskapet via *selektiv terminologi*. Detta betyder att man aktivt väljer vissa ord, och väljer bort andra för att undvika vissa associationer. Om vi tar ett exempel, så kan vi kolla på rapporten “Att vända utvecklingen - från utsatta områden till trygghet och delaktighet” från Malmö Universitet. Man kan enkelt söka i dokumentet för att se vilka ord man lyft fram. Söker man i detta dokument på ord som “bidrag”, “integration”, “invandring”, “invandrare”, “klan”, “klankultur”, “plikt”, “migration” eller “kravlöshet” så får man noll resultat.²⁸⁵ Hur kommer det sig att självklara saker och ord inte tas med av dessa tjänstemän? Vad är egentligen avsikten med att inte tala klarspråk?

---

²⁸⁰ <https://arbetet.se/2020/06/09/polis-pa-kna-granskas-internt-agerandet-kan-fa-foljder/>

²⁸¹ <https://www.expressen.se/nyheter/polisens-avsnitt-raderade-efter-massiva-kritiken/>

²⁸² <https://www.regeringen.se/regeringens-politik/ett-tryggare-sverige/34-punktsprogrammet-regeringens-atgarder-mot-gangkriminaliteten/>

²⁸³ <https://samnytt.se/regeringen-ointresserad-av-att-svara-pa-sds-fragor-om-fornedringsvald/>

²⁸⁴ <https://samnytt.se/fiasko-for-operation-rimfrost-hundra-skjutningar-och-15-doda-hittills-i-ar/>

²⁸⁵ <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1422318/FULLTEXT01.pdf>

Vi kan ta ett annat exempel. I Riksrevisionens rapport "*Rätt insats på rätt plats - polisens arbete i utsatta områden*" kan man göra samma sak. Söker man "integration", "klan", "invandring", "arbetslöshet" och "migration" så får man noll resultat. Ordet "bidrag" kommer upp men det handlar inte om försörjning. Även i detta viktiga dokument utelämnas vissa ord, sannolikt eftersom det kan skapa en association till konservativa krafters lexikon. Det byråkratiska språket i det institutionella Sverige kräver en form av formell neutralitet men genom att selektivt välja vissa ord, och välja bort andra, fortsätter en form av mellanmjölkspolitik. Enkelt uttryckt; tjänstemän fortsätter att undvika att diskutera det som är relevant. Istället talar man runt problemen.

Vi tar ett tredje exempel för att stärka denna hypotes. I rapporten "*En nationell översikt av kriminella nätverk med stor påverkan i lokalsamhället*" från 2014 ser vi samma sak.²⁸⁶ Söker man "bidrag" får man inte upp något om försörjning. Söker man "klan", "invandring" eller "migration" så får man inga resultat. Detsamma händer om man söker på "skyldigheter". Ordet "ansvar" kommer upp *en* gång. Så vilka ord används istället i frågan om utanförskapet? Man använder ord som "*positiv utveckling*", och för att stärka dessa föreställningar bjuder SVT in politiskt korrekta forskare för att uttala sig i frågan.²⁸⁷ Det vill säga, forskare som bor långt ifrån utsatta områden, och som enbart förlitar sig på abstraktioner och teoretiska resonemang utan empirisk forskning. Det är nämligen riskabelt att göra fältstudier i no-go zoner där folk skjuter varandra.

Men det är inte bara akademiker som använder dessa ord. Även polisen gör det. Ord som "*positiva trender*" finner vi i rapporter om utsatta områden. I ett dokument från 2019 kan man läsa: "*den positiva utvecklingen tyder på att polisen har ökat sin förmåga att interagera och försöka lösa olika problem i dessa områden*". Mig veterligen är detta ett påstående med lite substans. Dessa ordval tillhör sannolikt polisens eufemistiska lexikon. Det är troligt att det kommer från en intern efterfrågan från högt uppsatta polischefer som vill fortsätta sprida en bild av att regeringen har kontroll.

---

²⁸⁶ <https://snpf.org/wp-content/uploads/2015/09/En-nationell-%C3%B6versikt-Kriminella-n%C3%A4tverk-med-stor-p%C3%A5verkan-p%C3%A5-lokalsamh%C3%A4llet.pdf>

²⁸⁷ <https://www.svt.se/nyheter/val2018/forskaren-fattigare-trangs-ihop-pa-sma-tyor>

Låt mig få klargöra detta; *I det nuvarande politiska läget har regeringen ingen kontroll över utsatta områdets våldsamma utveckling.*

Men det är inte bara korruption, inkompetens, klimathysteri, politisk aktivism och selektiv terminologi som förvärrar utanförskapet. Man måste även se över följderna av att vanliga medelklassvenskar och invandrare fortsätter att rösta på ansvarslösa partier, trots årtionden av svek.

Varför röstar medelklassen på Socialdemokraterna trots utanförskapets situation?

Det är onekligen en utmaning med hur den svenska medelklassen röstar. Den ökände Youtube-profilen och bloggaren Arg Blatte Talar säger i ett avsnitt att "*medelklassen röstar vänster men lever som högerextrema*". De röstar för att känna sig som goda människor, men väljer att bo så långt ifrån invandrare som möjligt. Att rösta vänster ses som en dygd, eftersom man har tid och råd att vara på "*rätt sida*" av historien. Det vill säga, den sida av historien som kulturmarxisterna har lyft fram. Problemet är bara att dessa vänstersvenskar förvärrar situationen med utanförskapet på alla tänkbara sätt.

Problemet med svenskar som med hår och hull köper det som mainstreammedia och kändisar säger är att invandrare i utsatta förorter får betala priset. Genom att medelklassen röstar vänster så röstar man indirekt för mer invandring, vilket i sin tur belastar integrationen och bostadsköerna, vilket i sin tur drabbar förortsinvandrare mest. Mer migration ökar dessutom belåningen. Enligt en artikel av Boupplysningen från 2018 har en av tre ungdomar inget hopp om att de ska kunna äga sin bostad.²⁸⁸ Medelklassen som röstar för vänster bör förstå konsekvenserna, att det drabbar förortsinvandrare och studenter mest.

Jag kommer ihåg när jag studerade på Högskolan i Borås och var på väg hem efter en dag i skolan. Jag mötte en kvinnlig utbytesstudent från Slovenien som var orolig över att gå hem till sin studentbostad på Norrby. Hennes svenska vänninor försökte övertyga henne om att det inte var någon fara.

---

²⁸⁸ <http://www.boupplysningen.se/unga-tror-st%C3%A5-utanf%C3%B6r-bostadsmarknaden>

Jag erbjöd mig att eskortera henne hem, och jag berättade lite om utanförskapet och att det i de flesta fall var lugnt, åtminstone på Norrby. Sveriges anseende drabbas av att vi godtyckligt röstar för mer ansvarslös migration. Men även förortens invandrare röstar indirekt för mer migration och generösare bidrag.

Förortens invandrare röstar på Socialdemokraternas bidragspolitik

”Om du skriver så där, så lägger de ifrån sig boken direkt”. Det var kommentaren från en klok medborgarjournalist som oroade sig för att jag skulle skrämman bort läsarna. Han hjälpte mig att tona ner retoriken. Jag ville skriva vad jag tyckte och tänkte, men förstod att det inte alltid gick att vara så uppriktig. Så vad ville egentligen människor läsa för något? Det fanns redan litteratur om utanförskapet, där hypotesen var att rasister, moderater, ljusa män och kapitalism var orsaken till detta fenomen. Det fanns väldigt lite innehåll där ett kritiskt perspektiv applicerades på socialt utsatta områden. Allting var socioekonomiska faktorer och strukturell rasism. Genom att ständigt reducera förortens utanförskap till externa faktorer frantog man individens ansvar. Med den här boken avser jag nu att förhoppningsvis balansera debatten.

Vi kanske aldrig kommer att få veta vad den egentliga avsikten var bakom Socialdemokraternas generösa migrationspolitik. Internationella avtal, godhetsvisioner, politisk korrekthet eller medvetna taktiker för att få extra väljare - det kvittar. Det som är viktigt i debatten är att förstå varför så många invandrare i utsatta områden röstar på Socialdemokraterna. Vad erbjuder egentligen Socialdemokratin invandrare? Livslång försörjning. Det var netto-effekten av den generösa bidragspluralismen. Vissa kan hävda att det inte finns några faktiska bevis för att Socialdemokraterna samarbetar med religiösa fundamentalister. Men det gör det, enligt ett dokument från 1994 där det framkommer att Socialdemokraterna ska samarbeta med det Muslimska Brödraskapet.²⁸⁹

---

²⁸⁹ <https://www.svd.se/sa-infiltrerades-socialdemokraterna-av-muslimska-brodraskapet>

Socialdemokraterna plockade upp invandrare, och såg en potential i att göra dem till väljare. Konsekvenserna av denna politik ser vi idag. Visserligen utgör det en moralisk fråga; kan man verkligen hävda att invandrare som är troende muslimer är en enda stor kollektiv grupp? Är inte det sociologisk reduktionism? Hur vet vi att alla dessa människor i förorten inte röstar fritt och utan påverkan från lokala klanhövdingar? Det vet vi inte fullt ut.

Vi kan spekulera i att individualismen är svag i förorten. Där råder istället en etnisk kollektivism. För det andra finns det klanhövdingar och religiösa ledare som har nära kontakt med sina medlemmar. Det har framför allt visat sig genom fenomenet ”familjeröstning”²⁹⁰, vilket är personer som röstar två och två. Men det är inte alla invandrare i förorten som låter sig påverkas av klanledare. Det finns en stor andel invandrare som röstar på Socialdemokraterna därför att de, liksom svenska socialdemokrater, har lovats ett livslångt omhändertagande; låt oss hjälpa dig, så slipper du tänka på saker såsom sjukvård och pension. Du kan fokusera på ditt liv, din familj och dina vänner. Vi löser resten.

Utanförskapet är ett mångfacetterat problem som kräver flera olika infallsvinklar och åtgärder. Det är en konsekvens av årtionden av ansvarslös invandringspolitik. För att inte utanförskapet ska växa måste man våga ta tjuren i hornen. Eufemismerna kring utanförskapet måste upphöra. Man måste börja säga exakt som det är. Om vi börjar tidigt med att använda rätt metod, kommer förmodligen utanförskapet att minska, och därmed läka. När jag säger läka så menar jag att fler människor i utsatta områden får lära sig svenska, utbilda sig och få anställning. Förhoppningsvis vill de sedan också flytta till andra stadsdelar. För dem som inte vill flytta eftersom de har sina landsmän i närheten, är alternativet att man gör utsatta områden mindre utsatta. Så hur ska det gå till?

Det första som måste hända är att politikerna tar sitt ansvar. En ny januariöverenskommelse där konservativa partier stängs ute vore dålig för demokratin. Det behövs också inflytande från direktdemokratiska och mindre partier. Den gamla sjuklövern har under de senaste åren visat att de inte klarar av att föra en ansvarsfull politik.

---

²⁹⁰ <http://www.gp.se/ledare/sonesson-valet-pa-sondag-ar-inte-fritt-och-hemligt-for-alla-valjare-1.8107211>

Eftersom Ulf Kristersson i Moderaterna har visat sig vara medlem i Bilderberggruppen²⁹¹, en krets av makteliter från affärs- och industrivärlden, bör man vara misstänksam mot Moderaternas ledning.

Oavsett vem som vinner nästa val, är det att betrakta som att Socialdemokraterna fortfarande styr politiken om inte invandringen begränsas så att det blir märkbart synligt. Socialdemokraternas och vänsteretablissemangets politik bör ifrågasättas, annars kommer processen att återställa tryggheten i landet vara omöjlig. All annan politik kommer att innebära ett kraftig försvårande av integrationsprocessen för de hundratusentals människor som tidigare regeringar tagit in.

Det tredje som måste hända är att kraven på invandrare i förorterna höjs, men även på kommunerna så att de kräver integrations- och utbildningsplikt. Målet ska vara att alla ska utbildas för att på så sätt tillgodose yrkesbrist och arbetsmarknadens behov. Om inte dessa krav uppfylles bör konsekvenserna vara att uppehållstillstånd inte beviljas, eller dras in. Om det inte finns jobb på den privata marknaden bör kommunala eller statliga jobb stimuleras eller subventioneras.

Det kanske viktigaste är att invandrare kommer ut i jobb. Det löser vi inte genom att privatisera arbetsförmedlingen och släppa fram bemanningsföretag som utnyttjar svenskar och invandrare med minimilöner och dåliga arbetsvillkor. Högre krav bör ställas på privata aktörer så att invandraren ska kunna leva som en svensk: Med en skälig lön utifrån en skälig levnadsstandard. Detta kan man ordna genom att minska den totala migrationen till Sverige och kräva yrkesutbildning.

Det fjärde som behöver hända är att krav ställs på invandrares uppfostran av sina barn. Barnen ska uppmuntras att bevara sitt ursprungliga språk, men man måste också utveckla en svensk identitet.²⁹² Då skapar man ”mångfald”, en identitet som värnar om ursprunget, samtidigt som det svenska arvet stärks. Fullständig assimilation är alltså inte att föredra utan istället är ”öppen svenskhet” betydligt bättre. Förklaringen är att en person som successivt lyckas sammanlänka två kontrasterande identiteter,

---

²⁹¹ <https://samnytt.se/kristersson-pastas-tjana-bilderberggruppen-valkommen-till-verkligheten/>

²⁹² Polyglott betyder mångspråkig.

förutsatt att föräldrar och samhälle ger adekvat stöd, blir en mer fullständig människa. Istället kan man förespråka amalgamation²⁹³ vilket skapar en kulturberikad medborgare som integrerar sig fullt ut i den svenska verkligheten. Det ska dock noteras att detta inte alltid fungerar bland lågutbildade föräldrar.

Andra generationens invandrare bör också undervisas i lokala dialekter för att stärka deras lokala identitet. Det kan dock finnas svårigheter. Elever som talar förortssvenska bör uppmuntras att försöka lämna ”sociolekten” bakom sig. Här uppstår ett moraliskt dilemma; vissa personer talar medvetet med den brytningen för att de tillhör en grupp. Om denne bor i ett utsatt område, och har normaliserat en förortssvenska, så är detta sannolikt ett hinder för integrationen. Det utgör också en risk för en känsla av utanförskap. Det ska noteras att personen inte kan tvingas tala en annan dialekt, men denne bör åtminstone medvetandegöras om vad förortsdialekten kan associeras med. Till exempel, kan han få förklarat för sig att sådana dialekter ofta inte uppskattas i samhället. vilket kan leda till att man missgynnas vid t.ex. arbetssökning. Här kan personen hävda att det är olaglig diskriminering att välja bort jobbsökande utifrån språkskillnader. Detta är korrekt, men då är motargumentet att förortsdialekter kan associeras med gängkriminalitet, vilket är något som få företag vill associeras med.

Eftersom en stor del av svenskheten sitter i språket är det viktigt att alla barn födda i Sverige med utlandsfödda föräldrar behärskar språket så gott de kan. Eleven ska kunna tala med en ”behaglig” prosodi.

Elever från utsatta områden bör också undervisas i svensk grundlag, yttrandefrihet och juridik. Man bör också utbildas i samhällskunskap, med fokus på den svenska sociala tillvaron, dess historia, och moralfilosofi. Man bör tala fritt om den infödda befolkningens kultur, och hur den kan påverkas av svenskar med annan härkomst.

---

²⁹³ Amalgamation betyder att två identiteter förs samman till en.

Det ska naturligtvis inte förekomma någon värdering i undervisningen av olika kulturer, utan syftet är att medvetandegöra eventuell kulturell stress.²⁹⁴ Att våga tala om mångfald i härkomst, samtidigt som man får upprätthålla en svensk identitet, stärker individen.

Frågor som ”*Vilka svårigheter kan man som svensk med invandrarbakgrund uppleva i Sverige?*” måste ställas i pedagogiskt syfte med målet att invandraren, eller en andra generationens barn, ska utvecklas som person. Undervisning ska inte ske utifrån en kulturmarxistisk moralfilosofi där samhället ska förväntas anpassa sig till gruppidentitetspolitik. Det är inte omgivningen som ska anpassa sig till identiteten. Om en sötvattenskrokodil krälar ut ur en sjö och tar sig till havet, så förvandlas ju inte saltvattnet i havet till sötvatten. Krokodilen måste därför anpassa sig till de nya rådande förhållandena. Poängen är att kulturmarxistisk politik leder till att den svenska verkligheten framstår som undermålig och svag, vilket ökar risken för mentala barriärer och svårigheter i integrationen.

Invandrarens huvudmål med integrationen i Sverige ska vara att i så hög grad som möjligt anknyta sina kulturella och sociala egenskaper till det svenska samhället. Uppnådda mål efter avslutad utbildning bör vara adekvat språkbehärsknings och tillfredställande förståelse för hur Sverige fungerar. Sedan bör man också utbildas i ett bristyrke, vilket förenklar chanserna att få jobb. För att sedan jobba med det och sköta både tider, informella regler och underförstådda mekanismer.

Tendenser av främlingsfientlighet mot invandraren under denna process bör motarbetas på alla plan. Det är inte ett vänsterargument att bekämpa främlingsfientlighet, det är en förutsättning för integration. Syftet ska vara att minska den kulturella diskrepansen mellan invandrarens existerande föreställningar och de uppsatta. Individualisering ska uppmuntras, där varje individ ska utvecklas till sin fulla potential, samtidigt som en hänsyn tas till den svenska nationalstaten. Nationen är en förutsättning för demokrati, välfärd och mänskliga rättigheter, och en respekt för nationen bör uppmuntras redan i skolan.

---

²⁹⁴ Ackulturell friktion är den kulturella stress som invandrare upplever när de söker anpassa sig i Sverige.

Det är inte att betrakta som indoktrinering, eftersom man i grunden alltid kan välja hur man förhåller sig till sin svenska identitet. På så sätt skapar man en känsla av trygghet och tillhörighet hos både invandrare, och svenskfödda med invandrarbakgrund.

Det femte som måste ske är att svenskfientliga brott ska bekämpas med alla medel. Svenskfientlighet definieras som ett hatbrott där offret väljs ut på grund av sin svenska etniska bakgrund. Det är ett problem med svenskfientligheten i Sverige, med de så kallade förnedringsrånen där offer bl a har urinerats i munnen av förövarna. Huruvida offret valts ut på etnisk basis eller inte är svårt att avgöra, men samtidigt bör man ta hänsyn till att förövaren kan ha utgått ifrån att svenska ungdomar är försvarslösa. Premissen med brottet är med andra ord att det är lättare att råna blonda svenska killar än killar med invandrarbakgrund då den senare gruppen kanske kan försvara sig. Alltså finns en etno-kulturell komponent i motivet. Brottet kan alltså ses som ett hatbrott. Det förutsätter dock att den etniska svenska befolkning räknas som en grupp.

Vi har en hel generation av killar och tjejer i förorten som vill göra saker dem är bra på. men de har inte fått rätt medel för att lyckas. De kanske kommer från en trasig familj med hederskultur och en mamma som tjatar om giftemål. Det finns en risk för att ungdomen faller för familjens gruppträck. Många svävar i identitetsrelaterade problem. Ibland har man också integrationsproblem där man frågar sig om man är svensk eller inte. Eftersom det är en tuff resa att gå sin egen väg finns det risk att man faller för gruppidentitetspolitik vilket skapar onödig polarisering.

Man löper risk att dras till vänsterextrema och andra radikala grupper. Medel att bekämpa hederskultur, utanförskap och psykisk ohälsa bör därför sättas in. Generellt behöver skolan göras om så att individen utvecklas till att nå sin fulla potential. Det gör man inte med fler eller färre betyg, utan genom att uppmuntra till nyfikenhet. Nyfikenhet, och tydliga uppförande- och kunskapskrav drev historiens största uppfinnare och tänkare framåt. Varför skulle det vara någon skillnad idag?

Skolan behöver kopplas till verkligheten som eleverna lever i. Kritiskt tänkande behöver få mer plats, och politisk indoktrinering som uppmuntrar till förakt mot ljusa män, nationer, klimatrealister och köttätare bör motarbetas. Det leder bara till att fler elever orättvist uppmuntras till att rösta på Vänsterpartiet eller Miljöpartiet. Slutligen måste det stå klart och tydligt för alla medborgare att i Sverige gäller Sveriges rikets lag. Inte några andra lagar. Något så självklart men ack så svårt att nå fram med.

Avslut

Intentionen med denna bok har varit att kritiskt beskriva utanförskapet i Sverige sett inifrån en kritisk synvinkel. Boken ska ses som en biografi, blandat med resonemang, filosoferande och reflekterande. Jag har försökt belysa olika samhällsfrågor från ett kritiskt granskande perspektiv, med drag av borgerliga och konservativa utgångspunkter.

Om jag glömt att ta med fler synvinklar så har det varit för att det antingen redan finns andra böcker som belyser dessa väl, eller för att det helt enkelt tar bort fokus från innehållet. Om man någon gång i läsningen känt sig kränkt, provocerad, förolämpad eller sårad, är det verkligen inte meningen. Boken ska utmana samt bjuda in till debatt och ifrågasättande. Du är mer än välkommen att recensera boken, och ge konstruktiva och rationella argument.

Jag är medveten om att frågan om utanförskap är komplicerad, och att det finns fler faktorer man kan ta upp, men det har inte varit målet. Att få med alla perspektiv som finns är svårt utan att det blir för brett. Jag har valt att ta en ståndpunkt där jag utan politisk korrekthet och postmodernism kritiskt granskar utanförskap, invandring och mångkultur. Jag har valt att beskriva det jag har upplevt, förstått, tolkat och reagerat på under min uppväxt. Målet har varit att våga lyfta fram detaljer, perspektiv och tankar som kanske går förlorade i den allmänna debatten. Det jag har skrivit är enbart från mitt perspektiv. De fall då jag bedömt att belägg behöves har jag lagt in olika länkar till artiklar för att ge mer substans. Jag är ingen samhällsexpert och jag har inte doktorerat inom någon samhällsvetenskap. Jag är en vanlig skribent som växte upp på en förort och fick kämpa mig genom tillvaron.

Om jag under bokens gång gett sken av att jag är expert så är detta en stor missuppfattning. Jag reserverar mig för eventuella missuppfattningar och feltolkningar.

Förhoppningsvis har boken, trots dess utmanande natur, inspirerat till debatt och ifrågasättande av de vedertagna uppfattningarna kring utanförskapet i Sverige. Det viktigaste som finns i en demokrati är att våga ifrågasätta och uttrycka sig. Med den här boken har jag lämnat ut min historia, och hoppas på att bli bemött ärligt, men rättvist i olika plattformar. Jag hoppas kunna läsa recensioner som utelämnar personangrepp och demagogi, och istället består av konstruktiv kritik, rationalitet och sunt förnuft. Jag hoppas också att du som läsare har lärt dig att tänka i nya banor. Jag vill tacka alla mina vänner, mina följare och min familj som stöttat mig under resans gång.

Tack för att du har läst den här boken. Jag hoppas att jag kunnat bidra med en nyanserad bild i frågan om Sveriges utanförskapsområden. Jag önskar dig intressanta diskussioner härnäst, och att du gärna skriver en recension. Jag önskar dig ett fortsatt långt liv med hälsa, lycka, fred och demokrati.

Egenmyntade termer

Etno-kapitalism

- En slags kapitalism som finns i invandrarområden där butiksägare har fasta kundkretsar bestående av landsmän som konsumerar produkter och tjänster. Finansiering kommer från utomstående skattebetalare som inte nödvändigtvis konsumerar dessa produkter och tjänster.

Statlig svenskfientlighet

- En slags regerings- och departementspolitik som handlar om att åtala infödda etniska svenskar. Exempel är äldre svenska pensionärer som åtalas för att ha skrivit olämpliga saker på sociala medier.

Statstribalism

- Ett samhällstillstånd där staten samarbetar med olika klaner. Exempel är att klaner får utöva inflytande i olika samhällsfrågor i utbyte mot att klanens medlemmar röstar på det nuvarande regeringspartiet.

Nationalindividualism

- Medborgare som tar ett individuellt ansvar för nationens värderingar och kultur.

Statskonservatism

- När statligt och kommunalt anställda alltid bör agera utefter ett moraliskt ansvar inför nationens egenvärde.

Etnisk nepotism eller inter-etniskt jäv

- En form av svågerpolitik där man gynnar en landsman och missgynnar en fiende till landsmannen.

Global altruism

- En ideologi som främst beskriver Sveriges biståndspolitik som en form av hybris där man slösar skattebetalarnas pengar på internationella godhetsprojekt.

Statspessimism

- En evig misstro mot staten oavsett hur mycket staten än gör för en. Vanligt i klankulturer.

Citat

Jag var utanför utanförskapet.

De tvingar dig att bli rasist.

Man var sällan nationalist för Sverige eftersom lojaliteten till Sverige endast sträckte sig så långt som bidragen räckte.

Genom att ständigt peka på klassfrågor, socioekonomiska faktorer, rasism och borgerliga partier har man målat upp en bild som har mycket lite att göra med verkligheten.

Att gå över till den svenska kulturen, bete sig svenskt och visa att man "lyckats" med sin integration tolkades som att man var en Onkel Tom, eller "husblatte".

På grund av svenskarnas anti-nationalism så lärde föräldrarna sina barn att inte bli försvenskade, av rädsla för att barnen skulle bli kulturlösa, homosexuella eller postmoderna.

När andra brände bilar brände jag papper.

Ingen frisk förälder vill låta sin 12-åring ta spårvagnen hem från skolan på andra sidan stan. Men samtidigt: Har man röstat på Sjuklövern så får man stå sitt kast.

Invandrarna reagerade negativt och förstärkte sin egen nationalism som ett mentalt skydd mot postmodernism och kulturmarxism.

Otacksamhet hade snarare att göra med dysfunktionella familjer, segregation, kravlöshet, arbetslöshet och okunskap. Killarna ville inte visa tacksamhet, eftersom svensken inte var värd det. Svensken ansågs vara svag.

För det andra så ledde socialdemokraternas dysfunktionella integrationspolitik till att invandrarna sällan kom ut i arbete, vilket i sin tur fördes över på barnen, som inte fick utveckla sin personlighet.

Socialdemokrater som vaknade och såg vad partiet gjorde med skattebetalarnas pengar flydde till Sverigedemokraterna.

Till skillnad från svenska barn som kollade på Bolibompa så tittade barnen i förorten på arabiska nyheter.

Är det smygrasism att å ena sidan säga att man gillar invandrare samtidigt som man bor i etniskt homogena svenska gator?

Om svensken undrar varför invandrarkollegan inte kommer på julbord så är det nyfikenhet, inte rasism.

Förorten blev långsamt en egen stad, fri och oberoende av det svenska samhället, men aldrig rent ekonomiskt.

Varför skulle kungen egentligen ha så hög lön? Han gjorde ju inget märkvärdigt.

Det avstånd som vanliga svenskar kände mellan medborgaren och byråkratin var betydligt större i förorten.

Förorten karaktäriserades tidigt av svågerpolitik.

Svensken sågs som en slug jude som tjänade pengar på ett brinnande Europa.

Medan svenskar fick lära sig att man skulle släppa fram andra folkgrupper, och inte tro att man är något, så gjorde invandrarkillarna motsatsen.

Svenskarna firade påsk och drack vin och var föräldralediga, medan invandrarna var oroliga för att dottern skulle komma hem med en svensk pojkvän.

Förorten var enkelt uttryckt en konservativ miljö, där Gud stod ovanför svensk lag.

Mångkultur var något journalister kunde tycka om på distans.

Vänsterpolitiken var dissonant, både kognitivt och socialt.

Man var snabb med att alltid peka ut SD som orsaken till utanförskapet, trots att SD ständigt förespråkade minskad invandring och högre ställda krav.

För första gången ser vi nu en demagogisk vänsterpropaganda, där invandrare dehumaniseras via sociologisk reduktionism.

Hur många fler bombattentat, bilbränder och avrättningar ville man egentligen tillåta för att ha kvar makten?

Det som avgjorde huruvida invandrare i förorterna fick jobb eller inte var språkförmågan, följt av en medvetenhet om svensk arbetskultur, och slutligen av yrkeskompetens.

Högre krav på språkinlärning måste följa samtidigt som man sakta slussas in i en yrkesutbildning.

Jag skulle vilja påstå att med tanke på denna kolossala försörjningsbörda så är Sverige världens minst rasistiska land. (Om nu detta har förankring hos svensken i gemen?)

Kan det vara så att rasismen i Sverige är orsakad av politikens ansvarslösa kravlösa politik vilket skapar segregerade invandrare och därmed lämnat en förvrängd bild av invandring?

Om jag stiger ombord på ett flygplan, och får reda på att piloten fick jobbet på grund av ökad mångfald, skulle jag bli mycket orolig

Tanken att alla färgade utsätts för exakt samma rasism dagligen av elaka onda vita män är utöver att det är ohederligt också en demagogisk och rasistisk filosofi.

Att säga att svenskar är rasister är i sig rasism mot svenskarna.

Rasism är ingenting som ska trivialiseras, men om man ständigt pekar på rasism som grundorsaken till att invandrare missgynnas på arbetsmarknaden så frodar man infantilismen.

Invandraren var livrädd för att det svenska samhället skulle beröva barnen sin essens, sin tro på Gud och en fundamental respekt för grundläggande biologi.

Svensk postmodernism hotade verklighetsuppfattningen.

Svenska kvinnors strävan efter jämlikhet tolkades som en strävan efter att bli män, vilket var helt oacceptabelt bland patriarkala invandrare.

En man som inte luktade som en man, och som inte tog plats, var ju knappast en man.

Om en i familjen lyfte bidrag kunde en annan arbeta, och en tredje jobba svart.

Skattemotståndet handlade om fundamental skillnad i värderingar.

Vänsterns journalister var vana vid klasskamper, och Socialdemokraterna vid hyckleri.

Vänsterns anti-rasistiska politik tycks ju bara ha skapat mer rasism mellan invandrare och med den övriga befolkningen.

Svensk global humanism finansierades delvis genom att man sålde vapen till regimer som dödade människor som sedan flydde till det humanistiska Sverige.

Konsekvent nog, när man pekade på rikedomerna i Sverige, vilket invandrarfamiljer i förorten fick ta del av, kunde man få höra ”*Ja, men Sveriges rikedomar är möjliga för att ni säljer vapen till länder som dödar muslimer.*”

